

Sân Trường Toàn Năng Cao Thủ

Contents

Sân Trường Toàn Năng Cao Thủ	1
1. Chương 1: Ngày Tụ Trường.	2
2. Chương 2: Trời Giáng Dị Năng	4
3. Chương 3: Siêu Cấp Trí Nhớ	7
4. Chương 4: Khởi Động Trí Năng	10
5. Chương 5: Trí Nào Nhất Hào	12
6. Chương 6: Bài Thể Dục	15
7. Chương 7: Hoa Khôi Của Trường - Đồng Lôi	17
8. Chương 8: Hoa Khôi Muốn Gặp.	19
9. Chương 9: Kết Bạn Với Nàng.	22
10. Chương 10: Tự Biệt Thân Phận Minh!	25
11. Chương 11: Từ Mặc Cảnh Cáo!	28
12. Chương 12: Từ Mặc Trả Thù!	31
13. Chương 13: Lăn Dầu Ra Tay - Quả Trâu!	34
14. Chương 14: Tùy Cơ Ứng Biến!	37
15. Chương 15: Phái Cổ Găng Hơn Nữa!	40
16. Chương 16: Bắt Đầu Kế Hoạch Phấn Đấu	43
17. Chương 17: Cô Giáo Xinh Đẹp (1)	46
18. Chương 18: Cô Giáo Xinh Đẹp (2)	49
19. Chương 19: Cô Giáo Xinh Đẹp (3)	52
20. Chương 20: Cô Giáo Xinh Đẹp (4)	55
21. Chương 21: Ám Muội!	58
22. Chương 22: Tỷ Tỷ Xinh Đẹp (1)	61
23. Chương 23: Tỷ Tỷ Xinh Đẹp (2)	63
24. Chương 24: Thì Ra Là Chị! (1)	66
25. Chương 25: Là Chị Sao? (2)	69

Sân Trường Toàn Năng Cao Thủ

Giới thiệu

Quý Phong sinh ra và lớn lên tại Mang Thạch huyện. Từ khi còn nhỏ, hắn đã bị mọi người xem thường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-truong-toan-nang-cau-thu>

1. Chương 1: Ngày Tựu Trường.

Tháng chín vừa đến mang theo cái nóng âm ỉ suốt từ đầu hè cùng với ánh nắng chói chang trên bầu trời khiến cho ai ai cũng đầm đìa mồ hôi, dòng người đổ xô đi trên những con đường cũng phải vội vã tìm một nơi trú nắng, không một ai muốn đứng giữa trời nắng nóng lâu như vậy. Ấy thế mà đối với Quý Phong, tiết trời như vậy so với mùa đông còn buốt giá hơn rất nhiều.

...

“Quý Phong, chúng ta chia tay đi!”

...

“Tuệ Tuệ, em vừa nói gì vậy?” Quý Phong ngạc nhiên, run giọng hỏi.

“Tôi nói là chúng ta chia tay đi!” Cô gái được gọi là Tuệ Tuệ lạnh lùng nói ra.

“Còn có, từ nay về sau mong anh đừng gọi tôi là Tuệ Tuệ nữa, tên tôi là Hồ Tuyết Tuệ!”

“Tại sao?” Quý Phong khẽ biến, sắc mặt trắng bệch, hỏi.

“Tuệ Tuệ, tại sao vậy hả?” Con tim Quý Phong như thắt lại, khắp người run rẩy mơ hồ như sắp ngã.

Hai tháng trước, hai người còn thề non hẹn biển, vĩnh viễn không rời xa nhau. Thế mà, qua kỳ nghỉ hè, hắn lại nghe thấy lời chia tay tuyệt tình như vậy, hắn làm sao cam tâm nổi?

Quý Phong ngơ ngác ngược nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình, lòng đau đớn không thôi.

Hồ Tuyết Tuệ cùng Quý Phong đều học năm thứ ba cao trung ở Mang Thạch huyện, hơn nữa lại học cùng lớp.

Bản thân Quý Phong sống khép mình, tự ti, cô độc. Ở trong lớp, thành tích có hơi kém, chỉ thuộc loại trung bình kém. Còn nàng, tính tình hoạt bát, ngoại hình xinh đẹp, hòa đồng, hơn nữa nàng lại là lớp phó cho nên được rất nhiều nam sinh trong lớp để ý, thậm chí còn có vài nam sinh vì nàng mà đánh nhau.

Ấy vậy mà cuối cùng, Quý Phong lại chiếm được trái tim của nàng. Bởi vì hai người ngồi cùng bàn nên có nhiều thời gian tiếp xúc lẫn nhau, từ đó sinh ra hảo cảm, cuối cùng, hai người bắt đầu yêu nhau.

Nhưng, Quý Phong lại không nghĩ đến, ngày đầu tiên tựu trường năm mười hai, Hồ Tuyết Tuệ lại đòi chia tay với hắn.

“Tại sao? Anh còn không biết xấu hổ hỏi tôi tại sao ư?” Hồ Tuyết Tuệ nghe thấy hắn hỏi vậy liền đáp lại, giọng nói dần to lên khiến cho những học sinh chung quanh đó không khỏi quay đầu nhìn lại chỗ bọn họ mấy lần.

“Anh làm sai điều gì sao?” Sắc mặt Quý Phong tái nhợt, hỏi, giọng nói mơ hồ có ý cầu khẩn.

“Quý Phong, chuyện của chúng ta không thể nào tiếp tục, bởi vì tương lai của chúng ta bất đồng!” Hồ Tuyết Tuệ lạnh lùng đầy cao ngạo nói.

“Hãy nghĩ lại xem, với điều kiện gia đình của anh thì có thể giúp anh học đến đại học được sao? Với thành tích học tập của anh, có thể thi đậu đại học được ư? Tôi sẽ học lên đại học, sau này còn có thể được sống ở thành phố. Nếu như cùng anh ở một chỗ, tiền đồ của tôi sẽ bị hủy mất thôi!”

“Gia đình?” Sắc mặt Quý Phong nhất thời trở nên trắng bệch, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Anh khô phải đã sớm nói với em rồi sao, gia đình anh rất nghèo. Nhưng, sao đến bây giờ em mới nói chia tay?”

“Sao ư?” Hồ Tuyết Tuệ cười lạnh, giọng nói đầy giễu cợt.

“Quý Phong, anh biết không, kỳ nghỉ hè này, tôi lên thăm nhà tỷ tỷ ở Giang Châu. Anh có biết, tỷ tỷ tôi cùng tỷ phu ở căn nhà trị giá bao nhiêu không? Anh có cố gắng làm việc cả đời cũng không đủ tiền mua nổi đâu. Anh có biết, tỷ tỷ tôi lái chiếc xe trị giá bao nhiêu không?”

Quý Phong khó khăn lắc đầu, nói: “Anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền!”

Bản thân Quý Phong đã từng nghe Hồ Tuyết Tuệ nói qua về tỷ tỷ của nàng, biết tỷ tỷ nàng làm việc ở Giang Châu. Nhưng hiện tại, nghe Hồ Tuyết Tuệ nói vậy, hắn đột nhiên suy nghĩ, tỷ tỷ nàng sao đột nhiên trở thành người giàu có rồi?

“Hừ, cố gắng ư?” Hồ Tuyết Tuệ cười nói, giọng nói đều giễu cợt: “Cố gắng trong bao nhiêu năm? Mười năm, hai mươi năm? Hay năm mươi năm? Tôi không muốn chờ đến khi chết già mới có thể mua được một căn nhà ở trên thành phố. Quý Phong, sau này chúng ta sẽ không dây dưa với nhau nữa. Tôi nhất định sẽ lên Giang Châu học đại học, đến lúc đó, hai chúng ta sẽ không cùng sống chung một thế giới nữa!”

Quý Phong chỉ còn biết lặng lẽ nhìn nàng. Thấy nụ cười trên khóe môi, nụ cười như hoa như ngọc trước đây của nàng giờ trong mắt hắn chỉ còn là một nụ cười chế giễu, đầy cao ngạo. Đôi mắt long lanh kia giờ chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, lãnh mạc.

“Được thôi, chúng ta chia tay!” Rốt cuộc, Quý Phong gật đầu. Nếu như Hồ Tuyết Tuệ đã nói như vậy, cho dù hắn có cố gắng vãn hồi như thế nào đi nữa cũng chỉ phí công vô ích mà thôi. Dưới tình huống như vậy, nội tâm tự ti của Quý Phong đành lựa chọn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho chính bản thân mình.

“Còn có, chỗ ngồi của tôi đã được giáo viên chuyển sang vị trí khác. Sau này, chúng ta cũng không còn ngồi cùng bàn, cũng sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa!” Hồ Tuyết Tuệ lạnh lùng nói, cuối cùng xoay người rời đi, không hề nhìn Quý Phong lấy một lần.

Ở cách đó không xa, có một nữ sinh đang chờ Hồ Tuyết Tuệ. Thấy cuộc nói chuyện giữa hai người đã kết thúc liền đi tới gặp nàng.

“Tuyết Tuệ, những lời vừa rồi của mi hơi nặng đấy, như vậy hắn không tốt lắm đâu!” Từ đằng xa truyền đến giọng nói của nữ sinh kia.

“Hừ, ta nói như vậy coi như khách khí lắm rồi!” Hồ Tuyết Tuệ lộ vẻ tức giận, nói.

“Hắn mặc dù sống ở thành phố nhưng gia cảnh lại nghèo, quãng thời gian chúng ta yêu nhau, cả một món quà hắn cũng không mua tặng ta, trước kia mắt ta thật bị mù, không biết sao lại coi trọng hắn nữa?!”

“Tuyết Tuệ, mi nói nhỏ một chút, không nên để cho Quý Phong nghe thấy!” Nữ sinh kia tựa hồ cảm thấy không ổn, khuyên nói.

“Nghe thấy thì sao? Hắn chẳng qua là con tư sinh mà thôi...” Hồ Tuyết Tuệ khinh thường nói.

Oanh!

Cách đó không xa, Quý Phong nghe được câu này, trong nháy mắt, hắn phản phát như bị sét đánh trúng, cả người đại ra đứng tại chỗ, thở hổn hển, mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn như muốn giết người.

Con tư sinh... con tư sinh... con ngoài giá thú...

Quý Phong cắn môi, gân xanh nổi lên đầy trán, cả người cơ hồ hít thở không thông, bàn tay khê siết chặt, rồi buông ra, siết chặt, rồi lại buông ra...

Mãi đến khi Hồ Tuyết Tuệ cùng nữ sinh kia đi xa, Quý Phong mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, buồn bã cười: “Con tư sinh... con ngoài giá thú... ha ha...”

Không sai, Quý Phong hẳn chính là con tư sinh. Nói khó nghe một chút chính là con ngoài giá thú.

Điều bí mật này, trừ Hồ Tuyết Tuệ ra thì hẳn chưa từng nói cho bất kỳ ai biết. Bởi vì Quý Phong là con tư sinh nên mẹ hẳn mới bị ông bà ngoại đuổi ra khỏi nhà. Nếu như không gặp người hảo tâm giúp đỡ, e rằng mẹ con hẳn đã sớm biến thành những kẻ ăn mày nơi đầu đường xó chợ rồi, có khi chết đói ngoài đường ấy chứ.

Ba chữ “con tư sinh” kia, từ khi còn bé, hẳn đã bị những đứa bạn lấy ra cười nhạo, ngay cả những đứa bạn cùng tuổi với hẳn cũng vậy.

Bởi vì Quý Phong là con tư sinh nên hẳn mới trở nên tự ti, hướng nội, nhìn ánh mắt giễu cợt của người khác đối với hẳn cũng khiến cho hẳn xấu hổ muốn chết rồi.

Mãi cho đến khi gặp được Hồ Tuyết Tuệ, tính cách Quý Phong mới thay đổi, đỡ hơn một chút. Cũng bởi vì thế mà hẳn mới đem gia cảnh cùng lai lịch bản thân nói cho Hồ Tuyết Tuệ biết. Nhưng, hẳn lại không nghĩ đến, gia cảnh nghèo hèn của mình lại là lý do để Hồ Tuyết Tuệ chia tay, mà lai lịch con tư sinh của hẳn lại trở thành trò cười, để nàng khinh thường.

“Thôi, thôi...”

Quý Phong lắc đầu, thất hồn lạc phách rời khỏi trường, buồn bã cười: “Con tư sinh, ta chỉ là một đứa con tư sinh cho người khác cười nhạo mà thôi, ngay cả người mà ta thích nhất cũng nhạo báng ta...”

Cái nóng oi bức của tháng chín khiến cho dòng người đi lại trên đường rất ít, hầu như không có ai, nhìn Quý Phong bước từng bước trên đường lại thấy hẳn cô độc vô cùng. Chỉ có chiếc tivi ở cửa hàng cạnh đó phát ra những tiếng hát du dương mới làm ùa hè đỡ phải cô đơn.

“Thông báo mới nhất, các nhà khoa học đã quan sát thấy một đoàn thiên thạch có hình dáng sao chổi tại một không gian ngoài vũ trụ cách Thái Dương hệ mười tỷ năm ánh sáng có hướng di chuyển đến Địa Cầu. Điều đáng nói là ở trong đoàn sao chổi này xuất hiện xạ tuyến gamma, đây cũng là lần đầu tiên các nhà khoa học quan sát được xạ tuyến gamma trong đoàn sao chổi. Theo như phỏng đoán của các nhà khoa học, xạ tuyến gamma này do ở một nơi cách xa trái đất nên sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì đến cuộc sống của con người trên Trái Đất...” Trên tivi, người dẫn chương trình đang nói đến tin tức mới nhất, xạ tuyến gamma ngoài vũ trụ đang hướng phía Địa Cầu bay đến.

...

Quý Phong như người vô hồn, thần thờ bước từng bước trên đường. Bị người con gái mà hẳn yêu thương nhất châm chọc, côi lòng hẳn tan nát, con tim héo úa, phẳng phất như không có linh hồn.

Ngay lúc này, bầu trời trên đầu hẳn lóe lên, một đoàn quang thải xuất hiện đánh lên đầu Quý Phong, khiến hẳn mất đi tri giác.

2. Chương 2: Trời Giáng Dị Năng

Quý Phong nằm trên giường bệnh, vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Trên thực tế, trong đầu hẳn lúc này không ngừng có những giọng nói vang lên.

“Khởi động dòng điện sinh học gây kích thích não bộ, tìm kiếm cơ hội dung hợp...”

...

“Sóng điện não dao động bình thường, hoàn tất kết nối các xung thần kinh.”

...

“Hoàn tất dung hợp với khu thần kinh đại não trung ương của chủ thể...”

...

“Bắt đầu tiến trình dung hợp trí não Nhất Hào với chủ thể...”

...

“Dung hợp hoàn tất, bắt đầu khởi động kho số liệu... Đình!”

...

“Bắt đầu khởi động tiến trình cường hóa thân thể của chủ thể...”

...

Không biết trải qua bao lâu, Quý Phong chậm rãi từ trong hôn mê tỉnh lại, đập vào mắt hắn chính là một gương mặt đầy nước mắt.

“Mẹ...” Quý Phong theo bản năng gọi một tiếng, chợt kịp phản ứng liền ngồi dậy, giật mình nhìn hoàn cảnh xung quanh.

“Mẹ, đây là bệnh viện? Sao con lại ở đây?”

Ngồi bên cạnh giường bệnh chính là mẹ của Quý Phong, Tiểu Tố Mai.

“Phong nhi, con tỉnh rồi sao?” Nhìn thấy Quý Phong ngồi dậy, Tiểu Tố Mai quá đổi vui mừng, vội lau đi những giọt nước mắt đọng trên má, nắm lấy tay con trai hỏi: “Phong nhi, con cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Quý Phong theo bản năng gật đầu, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, người làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tố Mai khê lau nước mắt, nói: “Con... cái thằng bé này, ngay ngày đầu tựu trường đã trốn học, sau lại bị cảm nắng nên bất tỉnh ngã xuống đường. Nếu như không phải có một người hảo tâm đem con đến đây, sợ rằng mẹ phải mất đi đứa con này rồi!”

“Trốn học? Bị cảm nắng?”

Sắc mặt Quý Phong nhất thời trắng bệch. Hắn hồi tưởng lại, mình sở dĩ bỏ học rời khỏi trường chẳng qua là vì không muốn tiếp tục ở đó nữa, sợ lại nghe thấy Hồ Tuyết Tuệ nói ra ba chữ “con tư sinh”, hơn nữa, vì quá đau lòng khi chia tay nên hắn mới rời khỏi trường học.

Thấy sắc mặt con mình tái nhợt, Tiểu Tố Mai ân cần hỏi thăm: “Phong nhi, sắc mặt con sao khó coi đến vậy, có phải có chỗ nào trong người không thoải mái không?”

“Mẹ, con không sao!”

Quý Phong vội vàng kéo mẫu thân lại, không cho người gọi y tá đến. Nhìn thấy vẻ lo âu trên gương mặt mẹ, lòng hắn không nịn được đau xót, vô cùng áy náy, nói: “Mẹ, tại con không tốt, để người phải lo lắng. Con cam đoan với người, sau này sẽ không bao giờ... trốn học nữa, ngoài việc học ra con sẽ không quan tâm đến những việc khác!”

“Tốt! Tốt!” Tiểu Tố Mai thấy con mình hiểu chuyện như vậy, cao hứng đến rơi nước mắt.

“Mẹ biết, Phong nhi của mẹ rất ngoan!”

“Rất ngoan sao?” Quý Phong âm thầm tự giễu. Nếu mình ngoan như mẹ nói, đã không để mẹ khổ sở đến vậy, hơn nữa, cũng không để mẹ mình buôn bán rau dưa mỗi ngày để đi chơi với Hồ Tuyết Tuệ.

Mình quả thực không bằng cảm thú, khôn kiếp. Quý Phong vô cùng thống hận bản thân hắn trước đây.

Mẹ của Quý Phong trước đây sống cùng gia đình ở nông thôn, bởi vì nàng chưa kết hôn mà bụng mang bầu nên bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà, không cho về lại. Bị thân thích bằng hữu châm chọc, cho rằng nàng là một nữ nhân đồi bại, không giữ lễ thói tổ tiên, khiến cho nàng không còn mặt mũi nào sống trong thôn, cuối cùng bụng mang dạ chửa đi đến huyện tìm cuộc sống mới. May mắn, nàng được người hảo tâm giúp đỡ, ở huyện thuê được một căn nhà giá rẻ, cuối cùng tại đó sinh hạ Quý Phong.

Lúc Quý Phong còn nhỏ xíu, ban ngày, Tiểu Tổ Mai chỉ có thể mang theo Quý Phong đến nhà người khác trông trẻ giúp, thuận tiện trông nom hẳn. Đến tối thì nàng tới bãi rác lân cận, đào lên những phế phẩm còn chút giá trị bán lấy tiền. Cứ như vậy, cuộc sống khó khăn vô cùng.

Đến khi Quý Phong lớn hơn một chút, Tiểu Tổ Mai mới đỡ hơn. Nàng được hàng xóm hỗ trợ, người mua một chiếc xe ba bánh làm nghề bán rau. Mặc dù tiền kiếm được không nhiều lắm nhưng cũng đủ để đóng tiền học phí cho Quý Phong học hành. Cuộc sống của hai mẹ con coi như miễn cưỡng đủ, không gặp trở ngại nào quá lớn.

Quý Phong hiểu chuyện từ rất sớm, lúc còn nhỏ, sau khi tan học liền đến chợ thành giúp mẹ bán thức ăn, giúp Tiểu Tổ Mai không ít. Nhưng kể từ khi quen biết Hồ Tuyết Tuệ, Quý Phong đều lấy cớ học thêm, thời gian ra chợ bán phụ giúp mẹ ngày càng ít đi, phần lớn thời gian đều dành cho Hồ Tuyết Tuệ.

Hiện tại nhớ lại, trong lòng Quý Phong khê đau. Tự trách bản thân ngu ngốc, không giúp đỡ mẹ lại đi chơi với Hồ Tuyết Tuệ.

“Mẹ, con xin lỗi!” Quý Phong rụt rè nói.

“Từ nay về sau, con sẽ không để người phải chịu khổ nữa. Con nhất định sẽ mang lại cho gia đình mình cuộc sống thật tốt, muốn cho những kẻ đã từng cười nhạo, xem thường người phải đến nịnh bợ người, con muốn để cho người phải vì con mà cảm thấy kiêu ngạo.”

Lúc này, sau khi nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ, rốt cuộc Quý Phong cũng tỉnh ngộ. Đây là lời hứa đầu tiên của hắn từ trước đến đây, tất cả vì mẹ thân yêu.

“Tốt, tốt!” Tiểu Tổ Mai đột nhiên ôm con trai vào lòng, từng giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Những khổ nhọc, khó khăn mười mấy năm qua giờ cũng được hồi báo, Tiểu Tổ Mai cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Cuộc sống sau này dù khổ, nhưng có một đứa con hiếu thảo như vậy, nàng thấy cũng đáng.

Rúc vào lòng mẹ, trong lòng Quý Phong kiên định, tự nhủ: “Quý Phong, bắt đầu từ hôm nay, quên đi Hồ Tuyết Tuệ, bắt đầu làm một con người mới, bởi vì người cần phải thiếu thảo với mẹ!”

Hai mẹ con ôm nhau, trong phòng bệnh tràn ngập ấm áp cùng thân tình.

Nhưng vừa lúc đó, cửa phòng bệnh “xoạt” một tiếng, bị một lực đẩy, đẩy ra.

Hai mẹ con ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị nữ hộ sĩ với thân hình mập mạp mang vẻ mặt khinh thường đang đi đến, lạnh lùng nói: “Tiểu Tổ Mai, thời hạn ba ngày nằm viện của các người hiện tại chỉ còn hai mươi phút, nếu như muốn tiếp tục ở lại thì phải đóng thêm tiền viện phí, nếu không thì mau chóng thu dọn đồ đạc rời đi!”

Tiểu Tổ Mai vội vàng đứng lên, nói: “Nữ hộ sĩ à, con trai tôi vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu, có thể nào trì hoãn một chút thời gian được không, nhiều nhất là một giờ nữa chúng ta sẽ rời đi!”

“Hừ!” Nữ hộ sĩ kia khinh thường nói: “Hoãn một chút? Nơi này của chúng ta là bệnh viện chính quy, không phải như những phòng khám nhỏ lẻ ở nông thôn. Trì hoãn một chút cũng được, đóng tiền viện phí đi. Nếu không, cho dù thằng nhỏ này không dậy nổi cũng phải dậy mà rời đi!”

Tiểu Tổ Mai bị nói đến đỏ bừng cả mặt, vừa tức vừa giận nhưng lại không thể làm gì được. Nghĩ thấy thân thể con mình còn rất yếu, nàng chỉ có thể mím môi, nói: “Ta đóng tiền!”

“Mẹ!” Sắc mặt Quý Phong âm trầm gọi Tiểu Tổ Mai, lạnh lùng nhìn nữ hộ sĩ. Đột nhiên, hắn từ trên giường bước xuống, lạnh lùng hỏi: “Phòng bệnh của chúng ta còn hai mươi phút nữa mới đến hạn đúng không?”

“Đúng vậy!”

Nữ hộ sĩ khinh thường nói: “Sao? Nhìn dáng vẻ người như vậy còn muốn đánh ta ư? Hừ!”

“Được, được lắm!”

Quý Phong giận quá hóa cười, lạnh lùng nói: “Nếu phòng bệnh của chúng ta còn hai mươi phút nữa mới đến hạn, vậy trong vòng hai mươi phút này, phòng bệnh này thuộc về chúng ta, phải không?”

“Người muốn nói gì? Ta không có nhiều thời gian để ở đây đôi co với các người đâu, mau dọn đi đi!” Nữ hộ sĩ không chờ được, nói.

“Cút ngay đi!” Sắc mặt Quý Phong âm trầm, nói.

“Người nói gì?” Nữ hộ sĩ nhất thời không kịp phản ứng, hỏi.

“Ta nói, cút ra đi!” Quý Phong gần từng chữ, nói.

“Ở nơi này, trong vòng hai mươi phút tới vẫn còn là phòng bệnh của chúng ta, hiện tại, người cút ngay đi!”

“Người...” Nữ hộ sĩ kia tức giận, nhìn chằm chằm Quý Phong nhưng không thể nói gì được. Bởi vì, trong vòng hai mươi phút tới, quyền chi phối phòng bệnh này thuộc về Quý Phong, không sai với quy định của bệnh viện.

Cuối cùng, nữ hộ sĩ chỉ có thể hung hăng nói: “Hai mươi phút sau, nếu như các người còn chưa có rời đi, ta sẽ gọi người ném các người ra ngoài! Hừ!” Nói xong, nữ hộ sĩ liền quay đầu bước ra khỏi phòng.

3. Chương 3: Siêu Cấp Trí Nhớ

“Hừ, đồ nịnh bợ!” Hướng về phía bóng lưng nữ hộ sĩ kia, Quý Phong lạnh lùng mắng một câu.

“Phong nhi, con đã trưởng thành rồi!” Nhìn thấy con mình suy nghĩ dần chừng chặc hơn, Tiểu Tổ Mai không khỏi vui mừng, cười nói.

Mới rồi xung đột với nữ hộ sĩ kia, Tiểu Tổ Mai sợ rằng Quý Phong khắc chế được cảm xúc, động thủ đánh nữ hộ sĩ kia, nếu thật vậy, e rằng hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho Tiểu Tổ Mai vui mừng, Quý Phong thông dong chuẩn bị bấy để cho nữ hộ sĩ dính vào phải nhục nhã rời đi, so với việc động thủ đánh người còn tàn nhẫn hơn nhiều.

“Mẹ, con nói rồi, sau này sẽ không để người bị ủy khuất nữa, càng sẽ không để cho bất kỳ ai xem thường người!” Quý Phong kiên định nói.

“Mẹ tin con!” Tiểu Tổ Mai vui mừng gật đầu.

Quý Phong chợt nhớ tới lời nói ban nãy của nữ hộ sĩ, vội hỏi: “Mẹ, ta đã hôn mê liên ba ngày sao?”

Nhắc đến chuyện này, Tiểu Tổ Mai nhất thời khần trương hắt lên, vội vàng gật đầu, hỏi: “Phong nhi, hiện tại, con cảm thấy thân thể ra sao? Có chỗ không không ổn không?”

Trong lòng Quý Phong khê ảm áp, nhìn mẹ mình đã bốn mươi tuổi, gương mặt đậm vẻ tang thương, tim hần không nhận được quận đau. Để nuôi mình khôn lớn, không biết mẹ đã trải qua bao nhiêu khổ đau?!

“Mẹ à, người yên tâm đi, con không sao đâu. Người nhìn này!” Quý Phong hươ hươ nắm đấm, nhất thời sinh ra từng tiếng “vù vù”, cảm giác cả người tràn đầy lực lượng, hần không nhận được phải ngạc nhiên, cao hứng vô cùng.

Trước đây, bởi vì thiếu thốn chất dinh dưỡng nên thân thể Quý Phong hơi gầy yếu, cảm giác lực lượng tràn đầy như hiện tại hần chưa từng cảm giác được.

“Hần là do mấy ngày qua nằm trong bệnh viện, được nghỉ ngơi thật tốt nên mới có khí lực đến thể này!” Quý Phong phỏng đoán.

Nhìn thấy con trai như không phải giả vờ, lúc này Tiểu Tổ Mai mới yên tâm trở lại.

Quý Phong nói: “Mẹ, chúng ta đi thôi, thân thể con hoàn toàn bình thường rồi!”

“Đi thôi!” Tiểu Tổ Mai trầm than. Nếu không phải gia cảnh thiếu thốn, nàng sao có thể để cho con trai mình vừa mới tỉnh dậy liền rời khỏi bệnh viện chứ?

Hai người vừa mới ra khỏi phòng bệnh liền thấy vị nữ hộ sĩ vừa nãy đang đứng trên hành lang, vẻ mặt đầy giễu cợt nhìn bọn hần.

Nhìn thấy hai người rời đi, nữ hộ sĩ kia thầm nói: “Hừ! Nghèo túng, đã không có tiền lại còn không biết xấu hổ đi nằm viện!”

Sắc mặt Quý Phong nhất thời âm trầm, hừ lạnh một tiếng: “Hừ!”

Tiểu Tổ Mai khẽ vỗ lưng con trai, thấp giọng nói: “Phong nhi, bỏ đi!”

Quý Phong hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu, nói: “Mẹ, chúng ta đi!”

Ra khỏi bệnh viện, Quý Phong không nhìn được hít vài ngụm không khí trong lành. Mùi vị sát trùng trong bệnh viện thật khó chịu, khiến hắn cảm thấy không thoải mái lắm.

“Phong nhi, đem đồ đạc để lên xe đi!” Tiểu Tổ Mai đi tới đạp chiếc xe ba bánh duy nhất trong nhà đến, hướng Quý Phong nói.

Quý Phong nhất thời áy náy, hỏi: “Mẹ, mấy ngày qua người chăm sóc ta, làm chậm trễ công việc của người. Người không có đi bán sao?”

Kít!

Lái xe ba bánh dừng trước mặt Tiêu Viêm, Tiểu Tổ Mai bật cười, khẽ vỗ đầu Quý Phong, nói: “Mẹ buồn bán cũng chỉ vì con thôi, nếu con xảy ra chuyện gì, cho dù mẹ có kiếm ra nhiều tiền hơn nữa cũng có ích gì!”

Quý Phong nghe mẹ mình nói vậy, khẽ cười hắc hắc. Hắn cảm nhận được tình yêu thương mà mẹ dành ình.

“Đúng rồi, mẹ, hiện tại thời gian còn sớm, con không thể về nhà được, phải đi lên trường học nữa!” Quý Phong đột nhiên nhớ ra điều gì, nói.

“Mới ngày đầu tựu trường ta đã bỏ học ba ngày rồi, tốt nhất nên đến học một chút, bổ sung kiến thức!”

Tiểu Tổ Mai nghe vậy liền khuyên: “Phong nhi, ở trường mẹ đã xin nghỉ học giúp con rồi. Trước tiên nên về nhà nghỉ ngơi một ngày đã, mai hãy đi học cũng không muộn!”

Quý Phong lắc đầu, nói: “Mẹ, hiện tại con đã học đến lớp mười hai rồi, kiến thức cần phải nắm vững, con nhất định phải đi!”

Thấy con trai kiên trì như vậy, Tiểu Tổ Mai thôi không khuyên nữa, cao hứng gật đầu, nói: “Tốt lắm! Xế chiều mẹ đi mua chút thịt, chờ con tan học về, sẽ bồi bổ cho con!”

Quý Phong gật đầu cười, sau đó cùng mẹ hân tách ra, đi tới trường học.

Nhìn bóng lưng đứa con trai mình, gương mặt tươi cười của Tiểu Tổ Mai dần chuyển sang vẻ ưu sầu, thấp giọng lầm bầm: “Con mình sắp vào đại học rồi, nhưng mà học phí...”

“Nếu đã không còn biện pháp nào, dù có đập nồi bán sắt đi chẳng nữa cũng phải cho Phong nhi học đại học!”

...

Một lần nữa bước đến trường, Quý Phong cảm giác như mình là một học sinh mới chuyển cấp. Ba ngày trước, giữa sân trường, Hồ Tuyết Tuệ nói ra những lời tuyệt tình kia, Quý Phong tự nhủ: “Hết thấy đều đã qua rồi! Quý Phong, người không chỉ có một mình, vì người mẹ ngày đêm vất vả làm lụng nuôi người ăn học nữa, người phải cố gắng. Người có thể để cho những người khác xem thường mình, nhưng không được để ẹ bị người khác xem thường!”

Sửa sang lại quần áo một chút, Quý Phong bình tĩnh hướng phía phòng học của mình đi tới.

Lớp của Quý Phong học ở ban sáu, năm thứ ba tại một trường cao trung tại Thạch huyện, phòng học của lớp hắn nằm ở tầng hai Giáo Học Lô. Lúc này, chừng mười giờ sáng. Trong trường rất yên tĩnh, mọi học sinh hẳn đều học trong lớp.

Đi tới trước cửa phòng học, Quý Phong hướng về phía giáo viên đang giảng bài, nói: “Thưa thầy, em tới trễ!”

Thầy giáo đang giảng bài nhìn qua khoảng năm mươi tuổi, ánh mắt hòa ái. Thầy khẽ gật đầu, nói: “Vào đi!”

Quý Phong vừa mới vào phòng học, ánh mắt học sinh cả lớp đều tập trung trên người hắn, có người nhìn hắn với vẻ hả hê, một ít lại mang vẻ bất đắc dĩ, bên cạnh đó cũng có không ít người nhìn hắn với vẻ đồng tình.

Quý Phong thong thả bước đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống. Chỗ ngồi bên cạnh hắn vốn trước đây thuộc về Hồ Tuyết Tuệ, nhưng hiện tại lại xuất hiện một nam sinh.

Nam sinh này tên là Trương Lỗi, học cùng lớp với Quý Phong từ khi lên cao trung, hắn cũng là bằng hữu duy nhất của Quý Phong. Điều đáng nói, chính là, Quý Phong cho dù cố gắng đến thế nào đi nữa thì thành tích học tập của hắn cũng chỉ thuộc dạng bình thường, không cao hơn được. Còn Trương Lỗi lại bất đồng, ngoài giờ học trên trường ra, hắn không đọc thêm sách vở, ấy vậy mà qua mỗi kỳ thi, hắn luôn nằm trong top mười, trong ban lại càng vững vàng ở vị trí trong top ba. Hắn cùng với lớp trưởng ban sáu Đồng Lôi và lớp phó Từ Mặc được gọi là tam đại cự đầu, qua đó có thể thấy được thành tích Trương Lỗi tốt đến cỡ nào.

Bất quá, nhìn vẻ ngoài của Trương Lỗi, sẽ không ai cho rằng hắn lại là một học sinh giỏi. Tóc vàng, quần áo lộm thuộm, bộ dáng lưu manh, đây chính là tác phong của Trương Lỗi.

Quý Phong vừa mới ngồi xuống thì Trương Lỗi đã chồm qua, thấp giọng nói: “Phong tử (1), mi không sao chứ?”

Quý Phong lắc đầu, thấp giọng cười nói: “Không có chuyện gì, chẳng qua là bị cảm nắng thôi!”

Trương Lỗi bĩu môi, hiển nhiên là hắn không tin, hỏi: “Chuyện tình giữa mi và Hồ Tuyết Tuệ ta có nghe qua, nữ nhân như thế không có cũng chẳng sao. Mi không nên suy nghĩ nhiều, đợi đến khi tan học, ta với mi đi tới một tiệm hải sản nào đó làm một chầu, không say không về?”

Quý Phong nhin không được cười khê, trong lòng âm áp. Hắn biết, cả lớp hơn bốn mươi đứa, người có thể an ủi mình thật lòng cũng chỉ có mỗi Trương Lỗi mà thôi.

“Phía dưới, tập trung học!” Trên bục giảng, thầy giáo tiếp tục giảng bài. Quý Phong từ trong cặp lấy ra một quyển sách, chuẩn bị

Vừa mới tựu trường được ba ngày nên chương trình học cũng không nhiều lắm. Thoạt nhìn, Quý Phong cảm thấy cũng khá dễ nên nhanh chóng coi lại những bài đã qua.

“Reng...”

Tiếng chuông tan học vang lên cũng là lúc Quý Phong coi xong bài vở trong ba ngày vừa qua.

“Phong tử, mi không có sao chứ?” Trương Lỗi ngồi cạnh bên xáp lại, híp mắt cười hỏi.

“Tiết vừa nãy học môn vật lý, sao mi lại cầm sách tiếng anh xem cái gì vậy?”

Quý Phong trừng mắt liếc hắn một cái, đóng sách vở lại, hừ nói: “Mi cho rằng ai cũng học như nhau sao hả? Ba ngày qua ta không đi học, nếu như không kịp bổ sung kiến thức trong ba ngày vừa rồi thì sao có đủ kiến thức để thi đại học? Còn nữa, không được gọi ta là Phong tử!”

Trương Lỗi cười hắc hắc, vẻ không quan tâm lắm, nói: “Mi vốn dĩ là phong tử mà!”

“Mi, cái thằng khỉ này!” Quý Phong lắc đầu, cười mắng.

Hai người, kẻ chê người cười, không khí dần vui vẻ, Quý Phong như trút bỏ được phiền muộn trong lòng. Hắn biết, Trương Lỗi này giờ nói vậy, thật ra là đang an ủi mình. Đầu hắn không khỏi nóng lên, cũng chỉ có ở trước mặt bằng hữu, hắn mới có thể buông lỏng tâm tình.

Lắc đầu cười, Quý Phong chuẩn bị cầm sách giáo khoa lên xem tiếp, ở trong đó có hai vấn đề hắn chưa hiểu được, đang muốn nhờ Trương Lỗi giải thích một chút. Nhưng đột nhiên, Quý Phong giật mình.

Thời điểm hắn suy nghĩ đến hai vấn đề kia, trong đầu hắn nhanh như chớp liền hiện lên đoạn hình ảnh giải thích hai vấn đề này.

“Đây là... đọc qua rồi liền không quên được?!” Quý Phong ngơ ngác nghĩ.

Chú thích:

(1): Phong tử: kẻ điên.

Ở đây, thằng bạn của nó chơi chữ, gán ghép tên “Phong” của Quý Phong với chữ “tử”, qua đó nói đùa Quý Phong là tên điên, khùng.

4. Chương 4: Khởi Động Trí Năng

“Chẳng lẽ do mấy ngày trước bị cảm nắng, té trên đường nên đầu óc không được bình thường?” Quý Phong đối với những thay đổi của mình vẫn không tin nổi, thậm tự hỏi.

Cả buổi sáng, Quý Phong lâm vào khiếp sợ. Vì để chứng thực một màn vừa rồi vừa xảy ra với hắn có phải là ảo giác hay không, Quý Phong lấy tất cả sách giáo khoa trong cặp ra, đặc biệt chọn những nội dung mới chưa từng học tới ở trong sách đọc qua.

Sau khi xem xong, Quý Phong nhanh chóng đóng sách lại, chờ khoảng vài phút rồi hắn bắt đầu từ trong trí nhớ đọc thuộc lòng những nội dung mới vừa xem khi nãy.

Kết quả như vậy khiến hắn khiếp sợ, cũng mừng rỡ vô cùng. Cho dù là những từ ngữ tiếng anh phút tập nhất cho đến các loại công thức vật lý, toán học dài dằng dặc hắn vẫn nhớ rất rõ, không sai một chút nào.

Trải qua vài lần kiểm chứng, Quý Phong đi đến kết luận, chuyện xảy ra ban sáng không phải là ảo giác của hắn mà chính là sự thật. Quý Phong ngơ ngác nhìn quyển sách giáo khoa hắn đang cầm trong tay, trong lòng mừng như điên.

“Mình lại có trí nhớ siêu phàm sao?! Sao lại xuất hiện biến hóa kinh người như thế này nhỉ?”

Quý Phong nghi hoặc không thôi, hắn rất rõ năng lực bản thân mình. Lúc trước, để học thuộc lòng tất cả bài học sau một khóa hắn phải mất đến mấy ngày, nhưng so với hiện tại thì lại khác nhau một trời một vực.

Suy nghĩ hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra được gì nhiều, Quý Phong chỉ có thể lắc đầu, thôi không nghĩ nữa, nhưng trong lòng lại vui mừng không thôi. Có được trí nhớ siêu phàm như thế này, cũng có nghĩa là trong năm nay, những chương trình hắn đã bỏ qua trước đây đều có thể học lại, qua đó sẽ dễ dàng thi đậu đại học. Thậm chí, có những việc mà trước kia hắn rất muốn làm nhưng không thể làm được thì hiện tại lại có thể. Với trí nhớ siêu phàm của mình, không có khả năng chỉ đơn giản dùng để thi đại học được.

Quý Phong nghĩ đến đây thì hưng phấn không thôi, hắn không khỏi gãi đầu, cười mỉm. Trương Lỗi ở bên cạnh thấy hắn như vậy, nghi ngờ hỏi: “Phong tử, sao hôm nay ngươi khác với mọi khi vậy? ... Không phải thật sự bị điên rồi chứ?”

“Chết mẹ đi!”

Quý Phong trừng mắt, liếc Trương Lỗi một cái, cười mắng: “Mi điên chứ không phải ta!”

“Còn có thể chứ người, xem ra vẫn còn bình thường, tốt, tốt!”

Trương Lỗi thở dài, cười to nói: “Nói thật, ta lại sợ mi không chịu nổi đả kích, trong lòng suy nghĩ bậy bạ. Phong tử, con Hồ Tuyết Tuệ kia không đáng để mi phải thương tâm!”

Quý Phong nghe vậy, biết được Trương Lỗi rất quan tâm đến mình, trong lòng khẽ ảm áp. Hắn lắc đầu, cười nói: “Lỗi tử, mi nói không sai, đứa con gái như vậy không đáng để ta thương tâm, cho nên, ta quên cô ta rồi!”

Lúc còn ở bệnh viện, khi thấy mẹ khóc, Quý Phong đã âm thầm quyết định sẽ quên đi Hồ Tuyết Tuệ, cho dù thỉnh thoảng nhớ đến cũng sẽ coi như là một đoạn hồi ức bình thường thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Hắn theo thói quen nhìn lên phía trước, cuối cùng tầm mắt dừng lại nơi chỗ ngồi của Hồ Tuyết Tuệ, nhớ lại sự đại dột của mình, nhin không được lắc đầu cười khổ.

Trưởng thành, luôn phải trả một cái giá thật lớn!

May thay, Hồ Tuyết Tuệ nói chia tay sớm khiến cho Quý Phong sớm tỉnh ngộ. Nếu không có chuyện này xảy ra, thật không biết Quý Phong còn trầm mê bao lâu, e rằng cả đời hắn cũng không chừa.

Nhìn bóng lưng quen thuộc kia, Quý Phong hết sức bình tĩnh, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: “Không ai nghèo hèn mãi, nếu người đã thích tiền đến vậy, ta sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, mãi cho đến khi tiền nhiều đến đếm không hết thì thôi. Bất quá, ta làm thế không phải vì để hối hận, cũng không phải vì tức giận, mà vì mẹ ta. Ta muốn cho những kẻ đã từng nhạo báng, miệt thị người phải hối tiếc, phải nín bợ người. Nhưng hết thảy mọi thứ, sẽ không có bất kỳ một mối quan hệ gì với Hồ Tuyết Tuệ nàng nữa.”

Sau khi một lần nữa nhìn Hồ Tuyết Tuệ từ phía sau, Quý Phong dứt khoát không nhìn nữa. Từ đó về sau, hai người như hai kẻ xa lạ, nếu gặp thoáng qua cũng tựa như không quen không biết.

Tựa hồ cảm thấy có ai đó nhìn mình từ đằng sau, Hồ Tuyết Tuệ đang ngồi ở hàng thứ ba liền quay đầu lại, thấy Quý Phong đang đọc sách, thỉnh thoảng hắn lại cau mày, lúc lại cười, tựa hồ đọc rất nhập tâm. Nàng bĩu môi khinh thường, một tên quý nghèo, cho dù có cố gắng đến đâu chẳng nữa, dù có thi đậu đại học, cũng có thể học được sao?

...

Buổi trưa nhanh chóng qua đi, rất nhanh đã đến giờ tan học. Bởi vì mới nhập học được vài ngày nên cũng chưa có lớp tự học vào buổi tối, Quý Phong từ chối lời mời đến tiệm hải sản ăn nhậu của Trương Lỗi, chuẩn bị rời khỏi trường.

Quý Phong ngẫm nghĩ, giữa bằng hữu với nhau, một tia an ủi cũng đủ lắm rồi, Trương Lỗi có thể an ủi hắn mấy lần như vậy cũng đã là một lễ vật đáng giá rồi.

Trương Lỗi cũng biết tính tình của Quý Phong nên cũng không nói thêm gì.

Sau khi hai người chia ra đi, Quý Phong đi thẳng một đường về nhà. Ở nhà, mẹ hắn đang bận bịu nấu ăn trong phòng bếp.

“Mẹ, con về rồi ạ!” Quý Phong la lên.

Tiểu Tổ Mai từ trong phòng bếp ló ra, khuôn mặt tươi cười, nói: “Phong nhi, cứ lên lầu đi con, mẹ xào thêm món này nữa là xong rồi!”

Quý Phong định tới giúp, nhưng nhìn thấy trong phòng bếp có rất nhiều người, quá chật chội nên hắn chỉ có thể gật đầu, cười đáp: “Vâng, con đi đây!”

Phòng trọ của hai mẹ con Quý Phong nằm trong một căn nhà thuộc khu chung cư cũ của Thạch huyện. Nhà cửa ở nơi này có một ít là do người dân xây lên, phần lớn đều là nhà có ba, bốn tầng lầu nhưng không có sân thượng, trông giống như những lữ quán. Các tầng lầu của những căn nhà này phần lớn đều dùng để cho thuê. Ví dụ như căn nhà hiện tại, phòng trọ của hai mẹ con Quý Phong ở trên tầng ba. Hay như phòng trọ của bác Trương thu mua phế liệu nằm ở tầng hai. Lúc Quý Phong còn nhỏ, mẹ hắn sau khi nhặt được phế phẩm đều bán cho bác Trương. Hay như phòng của dì Vương ở dưới tầng một. Dì cũng giống như mẹ hắn, đều buôn bán đồ ăn.

Bởi vì chủ nhà trọ thiết kế một cái phòng bếp công cộng cùng với nhà vệ sinh ở trong sân nên đến thời điểm nấu đồ ăn mọi người đều chen lấn nhau lắm, vì thế mọi người cũng quen biết lẫn nhau.

Những người đến nơi này thuê phòng, trừ chủ nhà trọ ra thì ai cũng đều là người nghèo, làm những công việc ở tầng dưới chót của xã hội, vì thế mà mọi người hết sức hòa đồng, dễ gần, đôi lúc sẽ hỗ trợ lẫn nhau,

Hai mẹ con Quý Phong thuê phòng ở lầu ba vốn là một phòng lớn, nhưng bởi vì Quý Phong trưởng thành nên Tiểu Tổ Mai xin chủ nhà trọ tách ra làm hai. Bình thường, gian ngoài sẽ thành phòng khách, đến tối sẽ thành phòng ngủ của Quý Phong, bàn ăn cơm sẽ thành bàn đọc sách, sa-lon sẽ trở thành chiếc giường ngủ của hắn.

Ngồi trên sa-lon, Quý Phong thoáng do dự có nên đem biến hóa trên người mình nói ẹ biết hay không.

Suy nghĩ một lúc lâu, Quý Phong liền quyết định tạm thời sẽ không nói ẹ biết, đợi đến khi tốt nghiệp phổ thông xong sẽ nói ra, đến lúc đó hẳn mẹ sẽ vui lắm đây! Nghĩ đến bộ dáng vui vẻ kia của mẹ, Quý Phong không khỏi cười mỉm.

“Phong nhi, xuống hỗ trợ bưng thức ăn nào!” Mẹ hắn nói vọng lên.

Quý Phong lập tức mở cửa, chạy xuống.

Dưới sự chuẩn bị của Tiểu Tổ Mai, một nồi cơm với bốn đĩa thức đầy thịnh soạn xuất hiện trên bàn. Nhìn thấy bộ dáng hoạt bát của con trai, Tiểu Tổ Mai cực kỳ vui vẻ.

...

Nằm trên giường, Quý Phong lại không buồn ngủ chút nào, cho dù là ai, đột nhiên có được năng lực thần kỳ thì tuyệt đối không thể bình tĩnh như hắn được.

“Có trí nhớ siêu phàm như vậy, chuyện thi đại học khẳng định không có vấn đề gì khó rồi. Chỉ không biết, năng lực này có thể kéo dài bao lâu đây? Hay lại được mấy ngày rồi hết?!”

Trong đầu Quý Phong miên man những suy nghĩ, mãi đến tận khuya hắn mới buồn ngủ, cuối cùng mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một giọng nói giống như giọng của rô-bốt: “Hoàn tất dung hợp với chủ thể, trí não Nhất Hào, khởi động!”

5. Chương 5: Trí Não Nhất Hào

Choeng!!!

Mới vừa tiến vào giấc ngủ, Quý Phong phảng phất như nghe thấy tiếng kim loại va chạm, hắn cả kinh liền mở mắt ra, nhưng lúc này đây, khung cảnh trước mặt khiến hắn phải trợn mắt há mồm.

“Đây... ta đang ở nơi nào vậy?” Quý Phong khiếp sợ lắm lắm. Không gian trước mặt hắn là một mảnh trắng xóa, trừ những đám sương trắng ra thì không còn gì nữa, bầu trời như một mớ hỗn độn, không thể nhìn rõ thấy gì.

“Chẳng lẽ ta đang nằm mơ sao?” Quý Phong lắm lắm.

Ai ngờ, Quý Phong vừa dứt lời thì một giọng nói giống như giọng nói của rô-bốt phát ra đột nhiên vang lên bên tai: “Ngài không phải đang mơ, chủ nhân của ta!”

“Ai?” Quý Phong sợ hết hồn, la lên.

Hắn vội xoay người nhìn quanh nhưng vẫn không thấy bất kỳ ai hay bất kỳ vật gì, hắn không khỏi khiếp sợ, hỏi: “Ai vừa nói đó? Trốn trốn núp núp cái gì, có ngon hãy ra xem!”

“Vâng, chủ nhân!”

Giọng nói như giọng của rô-bốt đột nhiên vang lên một lần nữa. Làn sương mù trắng xóa ở trước mặt Quý Phong nhất thời biến hóa. Làn sương mù dần hội tụ lại một chỗ, biến thành một đoàn sáng trắng nho nhỏ, ánh sáng phát ra từ nó rất nhu hòa, mang lại cảm giác rất thoải mái. Nhưng mà Quý Phong lại không cảm thấy thỏa mái chút nào, vì đoàn ánh sáng đó dần tạo hình thành một gương mặt của một đứa trẻ, nó mở miệng nói, giọng nói giống như giọng rô-bốt: “Chủ nhân, rất hân hạnh được gặp ngài!”

“Chủ nhân?”

Quý Phong mở to hai mắt nhìn đứa trẻ, trong lòng vừa khiếp sợ, vừa nghi hoặc. Một lúc lâu sau, hắn mới kịp phản ứng, chần chờ hỏi: “Người, người đang nói chuyện với ta hả?”

“Vâng, chủ nhân!” Đoàn ánh sáng khẽ lắc lư mấy cái, thoạt nhìn giống như là gập đầu.

“Tốt quá, vẫn có thể trao đổi với nhau!”

Quý Phong tự trấn an bản thân, lại hỏi: “Người... gọi ta là chủ nhân?”

“Vâng, chủ nhân!” Đoàn ánh sáng đáp lại.

Quý Phong cảm thấy quái dị cực kỳ, hần lắc đầu nói: “Tại sao mi lại gọi ta là chủ nhân? Chúng ta quen biết nhau sao?”

Đoàn ánh sáng lắc đầu, nói: “Không có, chủ nhân!”

Quý Phong cơ hồ nổi điên, hần vô duyên vô cớ lại đi tới cái địa phương khi ho cò gáy này, rồi lại gặp phải một đoàn ánh sáng có gương mặt của trẻ thơ, tất cả khiến hần sợ hãi lẫn nghi hoặc.

“Mi rốt cuộc là ai?” Quý Phong bắt đầu dè dặt hỏi.

“Thưa chủ nhân, ta là trí não Nhất Hào, đến từ Quốc gia văn minh cấp mười ba – Đế quốc Gamma, thuộc tinh hệ Gamma!” Đoàn ánh sáng lưu loát trả lời.

“Người tới từ tinh hệ Gamma? Hmm...” Quý Phong tin tưởng mình thật sự không phải nằm mơ. Tinh hệ Gamma? Đến giờ hần còn chưa nghe nói qua, chứ đừng nói chỉ đến Quốc gia văn minh cấp mười ba - Đế quốc Gamma. Những từ ngữ này chỉ có thể xuất hiện ở trong những cuốn tiểu thuyết hoặc là trong phim ảnh mà thôi.

“Xem ra, đầu óc mình thật sự có vấn đề rồi. Nếu không, sao lại đột nhiên có được trí nhớ siêu phàm, lại mơ thấy những chuyện như thế này?” Quý Phong không khỏi suy nghĩ lại.

“Vâng, chủ nhân, trí não Nhất Hào đúng là đến từ tinh hệ Gamma...” Đoàn ánh sáng tựa hồ được nhân tính hóa (1), thấy Quý Phong tỏ vẻ nghi ngờ liền lập tức giải thích: “Chủ nhân, tinh hệ Gamma cách Địa cầu chừng mười tỷ năm ánh sáng!”

“Được rồi, tinh hệ Gamma!” Quý Phong bắt đầu gật đầu, nếu đã không có cách nào để tỉnh mộng, như vậy mình cứ tiếp tục mơ tiếp thôi.

“Trí não Nhất Hào đã hoàn toàn hợp thành một thể với chủ nhân, xin hỏi, chủ nhân định khi nào thì bắt đầu huấn luyện?” Đoàn ánh sáng đột nhiên hỏi.

“Huấn luyện?”

Quý Phong kinh ngạc nhìn đoàn ánh sáng, nghi ngờ hỏi: “Huấn luyện cái gì?”

“Huấn luyện đặc công!” Đoàn ánh sáng trả lời ngay.

“Cái gì?! Trời ạ!”

Quý Phong nghe xong, không nhịn được phải ôm đầu ngồi xồm xuống. Thật lâu sau, hần khẽ lắc đầu, hỏi: “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chủ nhân đang hỏi ta sao?” Đoàn ánh sáng hỏi.

Quý Phong hoàn toàn bị đoàn ánh sáng làm cho ngu người, hần không biết làm sao, đành gật đầu nói: “Xem là thế đi, nếu như người có thể trả lời ta, vẫn còn tốt hơn là không trả lời!”

“Dĩ nhiên là có thể rồi, chủ nhân!”

Đoàn ánh sáng lập tức nói: “Dựa theo thời gian trên Địa cầu mà tính toán, mọi chuyện hần là bắt đầu từ ba trăm năm trước...”

Vừa mới đầu, khi nghe đoàn ánh sáng kể, Quý Phong bắt đầu phát điên, nhưng càng về sau, hần càng nghe lại càng bị hấp dẫn, đến cuối cùng lại khiếp sợ không thôi.

Thì ra, đoàn ánh sáng này tên là trí não Nhất Hào, là một sinh mạng trí tuệ đến từ Quốc gia văn minh cấp mười ba – Đế quốc Gamma, thuộc tinh hệ Gamma. Đồng thời, trí não Nhất Hào cũng là một hệ thống huấn luyện đặc công.

Ở tinh hệ Gamma, có rất nhiều quốc gia. Mỗi quốc gia đều có những thành tựu khoa học kỹ thuật cực kỳ kinh người. Hơn nữa, bọn họ đã tiến vào Thời đại vũ trụ. Nhưng, thành tựu khoa học của mỗi quốc gia dù cao đến đâu chăng nữa, cũng không thể ngăn nổi bản tính tham lam của con người nơi đó, mỗi một quốc gia đều muốn thôn tính những quốc gia còn lại, xưng bá vũ trụ.

Vì thế, chiến tranh là điều không thể tránh khỏi.

Vì chiến tranh, mỗi quốc gia đều chuyên tâm nghiên cứu vũ khí. Ở tinh hệ Gamma, đế quốc Gamma chính là quốc gia cường đại nhất, bọn họ rất coi trọng những tin tức tình báo liên quan đến chiến tranh, vì thế nên bọn họ cũng hết sức coi trọng việc bồi dưỡng đặc công gián điệp.

Trí não Nhất Hào chính là một sinh mạng trí tuệ được chế tạo trong thời kỳ chiến tranh, đặc biệt chịu trách nhiệm huấn luyện đặc công.

Chiến tranh ở tinh hệ Gamma xảy ra được ba trăm năm, cuối cùng, hành tinh lớn nhất của tinh hệ Gamma bị năng lượng chiến tranh hủy diệt, nổ tung. Trong nháy mắt khi hành tinh này nổ tung, những hành tinh khác cũng bị nổ tung theo. Tất cả những hành tinh trong tinh hệ Gamma hết như những quân bài domino, ngăn ngừng trong vòng vài ngày, tất cả hành tinh đều bị hủy diệt.

Trí não Nhất Hào lúc này cũng nằm ở một trong số những hành tinh bị nổ kia, nó bị một luồng xạ tuyến điện tử gamma đẩy ra ngoài không gian. Trải qua ba trăm năm lưu lạc ngoài vũ trụ, cuối cùng nó đáp xuống địa cầu, tiếp vào trong cơ thể Quý Phong.

Nghe xong, Quý Phong ngơ ngác hỏi: “Mi nói, hiện tại mi... đang ở trong cơ thể ta hả?”

“Vâng, chủ nhân!”

Trí não Nhất Hào gật đầu, nói: “Chính xác hơn thì ở trong đầu của chủ nhân!”

“Người xác định ta không phải đang nằm mơ chứ?” Quý Phong không nhịn được hỏi. Trên thực tế, trong lòng hắn đã tin bảy, tám phần rồi. Mặc dù lúc trước không tin lắm, nhưng nhớ lại chuyện xảy ra ba ngày trước đó, lúc trên đường đi có nghe qua tin tức về xạ tuyến gamma, hơn nữa, sau khi bị cảm nắng, thân thể hắn lại mạnh hơn lúc trước, có được bản lãnh trí nhớ siêu phàm. Tổng kết lại, tất cả đều chứng minh, trí não Nhất Hào không có nói dối.

“Vâng, chủ nhân, người không phải đang mơ!” Trí não Nhất Hào nói.

Quý Phong không nhịn được cười mỉm, hắn lúng túng vì mình quá nhát gan cùng chần chờ.

“Xin hỏi chủ nhân, có bắt đầu huấn luyện luôn không?” Trí não Nhất Hào hỏi.

“Huấn luyện?”

Quý Phong ngần ra, lúc này hắn mới nhớ tới, trí não Nhất Hào chính là một sinh mạng trí tuệ, chức năng chính của nó chính là chịu trách nhiệm huấn luyện một người trở thành đặc công.

Quý Phong nghi ngờ hỏi: “Trí não Nhất Hào, ta vậy mà cũng có thể huấn luyện sao?”

Bởi vì không có đủ chất dinh dưỡng bồi bổ cơ thể nên từ nhỏ, thân thể Quý Phong đã gầy yếu. Nếu giờ muốn trở thành những tên đặc công với thân thủ mạnh mẽ trong truyền thuyết kia, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

“Chủ nhân, ngài hoàn toàn có thể tiếp nhận huấn luyện. Mặc dù tình trạng thân thể của ngài còn chưa đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất để tiến tới huấn luyện, nhưng chờ chủ nhân trải qua quá trình rèn luyện thân thể thì có thể tham gia huấn luyện được rồi!”

Trí não Nhất Hào đáp: “Hơn nữa, trước khi tiến hành huấn luyện, chủ nhân còn có thể học tập những kiến thức trước đây!”

“Kiến thức trước đây?”

Quý Phong tò mò hỏi: “Kiến thức gì vậy?”

“Một gã đặc công ưu tú, chẳng những thân thủ mạnh mẽ, còn phải biết được nhiều loại ngôn ngữ, các loại nguy trang, hiểu được các loại lễ nghi, tinh thông các loại vũ khí, kỹ năng...”

Giọng nói của trí não Nhất Hào trở nên nghiêm túc hẳn, nghe giống như những tên sĩ quan đang thuyết giáo: “Trong đó, có rất nhiều kiến thức đòi hỏi trình độ của thân thể rất cao!”

Quý Phong chợt hiểu ra, không khỏi hỏi: “Người mới rồi có nói, tiêu chuẩn thấp nhất để tham gia huấn luyện là gì?”

Trí não Nhất Hào lập tức trả lời: “Căn cứ tình huống thân thể của loài người, tổng cộng chia làm mười ba cấp. Bắt đầu từ cấp ba là có thể tiếp nhận huấn luyện đặc công!”

“À!”

Quý Phong hiểu ra, lại hỏi: “Tình trạng thân thể của ta hiện tại, thuộc cấp mấy?”

Trí não Nhất Hào đáp: “Thân thể của chủ nhân hiện tại đã mạnh hơn trước đây ba lần, có thể đạt tới cấp một!”

Quý Phong: “...”

6. Chương 6: Bài Thể Dục

“Thậm chí ngay cả cấp một cũng không tới?!”

Đối với thể chất của bản thân, Quý Phong bị đả kích quá lớn. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu hỏi: “Trí não Nhất Hào... Cái tên này gọi không được tự nhiên lắm, sau này ta sẽ gọi người là “trí não” nhé! Còn chuyện kia, mi xác định không nhầm chứ! Thân thể ta lại kém như vậy sao?!”

“Vâng, chủ nhân!”

Trí não Nhất Hào khẳng định, nó hơi do dự một chút liền nói: “Do thân thể chủ nhân được dòng điện sinh học kích thích, cường hóa nên hiện tại mới có thể đạt đến cấp bậc như vậy!”

Quý Phong: “...”

Quá mất mặt! Thân thể mình được cường hóa rồi mà vẫn còn kém như vậy? Vậy thân thể mình trước đây yếu kém tới mức độ nào chứ?!

Quý Phong cũng không nghĩ tới mức độ cường hóa theo như lời trí não nói đến tột cùng sẽ có hiệu quả như thế nào. Hơn nữa, hắn cũng không rõ ràng lắm khi thể chất đạt đến cấp mười ba sẽ đại biểu cho điều gì. Chẳng qua, sau này khi trải qua những đợt huấn luyện do trí não đặt ra thì hắn sẽ dần cảm nhận được.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa!”

Quý Phong không muốn tiếp tục bàn luận chủ đề này nữa, mà cho dù có bàn thêm thì hắn cũng chẳng hiểu gì cả cho nên hắn liền chuyển đề tài: “Làm sao để tăng cường thể chất đây?”

“Luyện tập một bài thể dục!”

Trí não trả lời ngay: “Hiện tại, chủ nhân muốn bắt đầu huấn luyện luôn sao?”

“Bài thể dục?”

Trong đầu Quý Phong lập tức hiện ra những động tác của bài thể dục thể chất mà hắn phải thực hiện mỗi ngày trên trường, hắn cảm thấy không có vấn đề gì bèn nói: “Vậy tập thử xem sao!”

“Vâng, chủ nhân!” Trí não cung kính đáp.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mặt Quý Phong liền biến đổi. Một nhân ảnh giả lập hiện ra trước mặt Quý Phong, bên tai hắn vang lên giọng nói của trí não: “Chủ nhân, ngài hãy làm theo những cử động của ảo ảnh để hoàn thành động tác đầu tiên!”

Ngay sau đó, nhân ảnh giả lập kia liền thực hiện những cử động mà Quý Phong nhìn thấy liền trợn mắt há mồm nói: “Đây là động tác của một bài thể dục sao? ... Rõ ràng là đang tập yoga mà!”

Quý Phong vô cùng kinh ngạc nhìn nhân ảnh giả lập đang thực hiện những động tác cực kỳ nhẹ nhàng. Ảo ảnh ngồi dưới đất với chân duỗi thẳng, thân hình gập xuống và giang hai cánh tay về phía trước sao cho các ngón tay chạm vào bàn chân.

“Chủ nhân, mời ngài làm theo những cử động của nhân ảnh giả lập, nếu như trong thời gian quy định mà không hoàn thành thì ngài sẽ bị trừng phạt!” Trí não ở bên cạnh nói.

“Còn có trừng phạt nữa hả?!” Quý Phong hết nói nổi rồi, trí não luôn miệng gọi mình là chủ nhân nhưng thực sự thì ai mới là chủ nhân đây?

Bất đắc dĩ, Quý Phong phải làm theo những cử động của nhân ảnh giả lập. Mặc dù những cử động này nhìn qua thì khá dễ dàng nhưng đến khi làm theo, hắn cảm thấy khó khăn vô cùng. Ở thời điểm Quý Phong thực hiện những cử động giống như của nhân ảnh giả lập, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức không thôi, từng đốt ngón tay đều bị gãy, thậm chí ngay cả hít thở cũng không được bình thường.

Quý Phong chật vật như vậy nhưng trí não vẫn bình tĩnh, giọng nói vang lên không chút lưu tình: “Chủ nhân, ngài phải giữ vững tư thế này chừng ba mươi phút trở lên mới xem như hoàn thành một động tác!”

Quý Phong nghe vậy nhưng một chút phản ứng hắn cũng không có. Sau khi trải qua cơn đau nhức lúc ban đầu, lúc này cả người hắn tựa như bị vô số con kiến cắn qua cắn lại, cảm giác khó chịu cơ hồ khiến hắn phải phát điên.

Quý Phong không chịu được, hắn muốn bỏ cuộc. Nhưng vừa nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm giác được một luồng điện vừa đánh vào lưng mình.

Xoẹt... xoẹt...

Trong phút chốc, cả người Quý Phong co quắp lại. Cảm giác đau đớn khó chịu này cơ hồ sẽ khiến cho hắn kêu rên lên, nhưng nhớ đến dòng điện kinh khủng vừa rồi nên hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lúc này, bên tai hắn truyền đến giọng nói của trí não: “Muốn trở thành một gã đặc công ưu tú trong thời đại vũ trụ, trước hết bản thân ngài phải có thể chất mạnh mẽ, vì như thế thì cho dù ở trong hoàn cảnh ác liệt đến đâu cũng có cơ hội để chạy trốn. Bài thể dục này có tác dụng cải thiện thể chất. Nếu như ngài hoàn thành được tất cả các động tác của bài thể dục này một cách thành thạo thì thể chất của ngài có thể đạt đến cấp mười ba, đến lúc đó, năng lượng quang xạ cũng không thể thương tổn được ngài!”

Quý Phong nghe xong những lời này nhưng hắn không còn một chút khí lực nào để phản ứng lại. Hắn chỉ có thể ngồi đó, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu đang tồn tại trong cơ thể.

Trải qua vài mươi phút đồng hồ, Quý Phong cảm giác cả cơ thể gần như chết lặng, cảm giác đau nhức dần biến mất. Hắn không khỏi thở dài một hơi, nghĩ thầm, hiện tại rốt cuộc mọi chuyện cũng qua rồi.

Ai dè, hắn vừa mới thở một hơi liền bị một luồng điện đánh vào lưng.

Xoẹt... xoẹt...

“Mẹ nó!” Quý Phong buồn bực thốt lên, cả người trở nên căng thẳng.

“Không được thở loạn... hô hấp theo nhịp đập con tim chứ không phải ý nghĩ của ngài!” Giọng nói của trí não vang lên một cách lạnh lùng, lúc này gương mặt nó cực kỳ giống với một vị huấn luyện viên mặt lạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cảm giác chết lặng trên người Quý Phong càng lúc càng mãnh liệt, đến cuối cùng thì ngoại trừ đầu óc còn tỉnh táo ra thì toàn thân hắn hầu như đã chết lặng. Nhưng hắn lại không cảm nhận được sự đau đớn cùng cực như lúc mới đầu nữa, sau khi tiến hành hô hấp một cách đều đặn, hắn mơ hồ cảm thấy sáng khoái.

“Bong!” Tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên.

Giọng nói trí não lúc này trở nên thiết tha: “Chủ nhân, đã đến giờ rồi, chúc mừng ngài hoàn thành động tác đầu tiên!”

“Mẹ kiếp, cuối cùng lão tử cũng hoàn thành!”

Ầm!

Quý Phong nằm ngã ra trên mặt đất, cả ngón tay hắn cũng không thể động đậy nổi, thân thể như thoát khỏi sự điều khiển của hắn. Lúc này, hắn như muốn khóc, không có tự thân trải qua huấn luyện kiểu này sẽ không biết được thống khổ đến mức nào. Đây... đến tột cùng là bài thể thao quái quỷ gì?!

Mãi hơn chục phút sau, cơ thể Quý Phong mới dần khôi phục bình thường trở lại. Hắn chặt bật bỏ dây, bắt đầu hỏi: “Trí não, sau này ta cũng phải tập tiếp bài thể dục quái quỷ này sao?!”

“Nếu như chủ nhân muốn có được bản lĩnh của một người đặc công, ngài nhất định phải hoàn thành chương trình huấn luyện này! Dĩ nhiên, chủ nhân cũng có thể lựa chọn bỏ qua, chỉ học những kiến thức khác không liên quan đến cường độ thể chất. Nhưng mà nếu như vậy thì sẽ có rất nhiều kiến thức mà chủ nhân không thể học được bởi vì bài thể dục này chẳng những có thể tăng cường thể chất mà còn có thể mở rộng não vực, còn nếu ngài không học thì những kiến thức mà ngài có được sẽ rất ít.”

Quý Phong ngẩn người, hỏi: “Nếu như ta kiên trì huấn luyện thì tốn bao lâu mới có thể hoàn thành?”

Trí não đáp: “Dựa theo đơn vị thời gian trên địa cầu mà tính thì nhiều nhất một năm là chủ nhân có thể hoàn thành toàn bộ chương trình huấn luyện đặc công, đạt tới cấp đặc công tiêu chuẩn của vũ trụ!”

Quý Phong lại hỏi: “Như vậy, trí nhớ siêu phàm của ta hiện tại cũng là do huấn luyện mà có được?”

“Vâng, chủ nhân!”

Trí não cung kính đáp: “Bởi vì não vực của chủ nhân được dòng điện sinh học kích thích nên được mở rộng ra một phần, từ đó ngài mới có được trí nhớ siêu phàm. Chẳng qua nếu chủ nhân tiếp tục huấn luyện, tăng cường thể chất hơn nữa thì ngài sẽ có thêm nhiều bản lĩnh khác.”

Quý Phong trầm mặc, hắn đang nhớ lại những năm tháng mẹ mình vất vả khổ cực nuôi mình khôn lớn, nhớ lại những kẻ đã cười nhạo mình là dã chủng còn mẹ mình đạo đức bại hoại. Nếu như có thể có được bản lĩnh của đặc công, lấy trình độ lạc hậu của Địa cầu so với vũ trụ thì hắn cũng có vốn để kiêu ngạo rồi. Cũng chỉ có như vậy, mẹ mình mới có được cuộc sống tốt đẹp.

Nghỉ đến đây, Quý Phong gật đầu, nói: “Ta học!”

“Vâng, chủ nhân!”

Trí não lập tức trả lời: “Chủ nhân, dựa theo thời gian trên Địa cầu thì hiện tại đã là sáu giờ sáng, chủ nhân nên dậy đi thôi!”

Quý Phong ngẩn ra, chợt hỏi: “Ta làm sao để rời khỏi đây? Sau này ta làm sao tiến vào đây được?”

Trí não đáp: “Chủ nhân, chỉ cần ngài tập trung tinh thần là có thể liên hệ với trí não!”

Quý Phong chậm rãi gật đầu, nói: “Hóa ra là vậy!”

“Đúng rồi, chủ nhân!”

Tí nào như vừa nhớ ra chuyện gì đó, vội nói: “Mới rồi chủ nhân thực hiện động tác đầu tiên của bài thể dục nên thể chất của ngài hẳn là tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa, trí não thông qua dòng điện sinh học kích thích thân thể ngài, cho nên khi chủ nhân thực hiện xong động tác vừa rồi thì thân thể của ngài có chút biến hóa. Sau khi rời khỏi đây, có thể ngài phải tập thích ứng với những biến hóa đó!”

Quý Phong khẽ gật đầu, hắn nghĩ đến chuyện thân thể hiện tại của mình có thể sẽ chịu đau nhức như ý thức thì cũng không sao, không có chuyện gì lớn lắm!

Tập trung tinh thần, Quý Phong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, khi hắn lần nữa mở mắt thì đã thấy được nóc phòng nhà mình.

7. Chương 7: Hoa Khôi Của Trường - Đồng Lôi

Nằm ở trên giường, Quý Phong hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, trong lòng không nhận được một trận kích động.

Có lẽ sau này việc huấn luyện sẽ khó khăn hơn hôm nay gấp nhiều lần, nhưng vì mẹ hắn sẽ kiên trì chịu đựng huấn luyện. Bởi vì Quý Phong hiểu rõ, bản thân hắn không có bất kỳ hậu thuẫn gì, cả một chút tư cách cũng không có. Muốn để mẹ mình sống những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc thì hắn phải cố gắng chịu đựng sự huấn luyện của trí não.

Trí não đã nói rất rõ ràng, nếu như tiếp tục huấn luyện thì hẳn có thể đạt đến cấp đặc công tiêu chuẩn. Đến lúc đó hẳn ngay cả những năng lượng quang xạ cũng không sợ, như vậy chẳng khác nào siêu nhân.

Năng lượng quang xạ kia là gì thì Quý Phong không biết nhưng hẳn biết thứ đó rất lợi hại, hơn xa những thứ vũ khí hiện đại.

Trừ những chuyện này ra, Quý Phong coi trọng hơn cả chính là các loại kỹ năng có được của đặc công như: tinh thông các loại ngôn ngữ, nguy trang hoàn mỹ, thông hiểu lễ nghi, xuất kỳ bất ý ứng phó các tình huống bất ngờ, thông hiểu các loại vũ khí cùng các loại trang thiết bị...

Quý Phong tin tưởng, nếu như hẳn học xong những thứ kiến thức phút tập này, hơn nữa chúng đều là những kiến thức đến từ vũ trụ thì đến lúc đó chốn phồn hoa đô thị mình sẽ tùy ý dạo chơi.

Nhất là phương diện kỹ thuật về vũ khí cùng các loại trang thiết bị, tổng yếu so với khoa học kỹ thuật trên Địa cầu cao hơn rất nhiều. Nếu như đem những kỹ thuật này bán đi thì sẽ thu được một khoản tiền khổng lồ đến cỡ nào chứ?!

Nghỉ đến đây, Quý Phong nhất thời hăng hái ngẩng cao đầu nhìn đồng hồ. Thấy kim đồng hồ đã điểm sáu giờ hai mươi, hẳn vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Dựa theo quy định của trường học thì từ bảy giờ cho đến bảy giờ bốn mươi là giờ truy bài, nếu như đến trễ e rằng sẽ bị giáo viên chủ nhiệm trách phạt.

Trong quá khứ, có lẽ Quý Phong không thêm để ý đến chuyện này bởi vì hẳn rất cố gắng học tập nhưng thành tích lại không được cao. Hẳn mặc dù thất vọng nhưng cảm thấy bản thân đã cố gắng hết sức rồi, không thẹn lương tâm nên hẳn cũng thôi không để ý đến nữa.

Nhưng hiện tại lại bất đồng vì bản thân Quý Phong có năng lực trí nhớ siêu phàm, nếu như còn tiếp tục lãng phí thời gian thì chính hẳn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Quý Phong sẽ không quên chuyện tình lúc ở bệnh viện, vì để ỉnh có thể một chút thời gian điều trị mà mẹ mình trước nay luôn kiên cường phải hướng người khác cầu khẩn...

Nghỉ đến chuyện này, tim Quý Phong như bị đao cắt!

“Roạt!”

Bởi vì thất thần cho nên trong lúc vội vàng Quý Phong xé toan nút áo, hẳn ngơ ngác nhìn nút áo trong tay mình mà cười khổ không dứt. Chỉ là mặc quần áo thôi mà, mình dùng sức mạnh như vậy để làm gì chứ?

“Không đúng!”

Quý Phong đột nhiên phản ứng lại, hẳn nhìn hai tay mình rồi lẩm bẩm tự nói: “Khí lực của ta... sao lại mạnh như vậy?”

Quý Phong huy vũ hai bàn tay dấm ra vài quyền, từng quyền được đánh ra mang theo những tiếng xé gió “vút vút” mặc dù hẳn dụng sức không có bao nhiêu.

“Chẳng lẽ đây chính là biến hóa mà trí não nói đến sao?” Quý Phong ngẫm nghĩ lại những lời trí não vừa nói, đến giờ mới hiểu ra tại sao nó nói mình phải tập thích ứng. Thân thể đột nhiên được tăng cường lên không ít, khí lực trở nên mạnh hơn nhưng hẳn lại không thể khống chế hoàn mỹ thân thể của mình.

Cười khổ lắc đầu, Quý Phong đặt chiếc nút áo vừa bị hẳn bứt ra đặt trên bàn, sau đó tự nhìn thoáng qua cửa phòng mẹ rồi cầm lấy cặp sách xoay người đi ra khỏi nhà.

Đối với chuyện quần áo có bị hỏng hay không thì Quý Phong cũng không quá để ý. Quý Phong vẫn nhớ kỹ trong lòng những lời mẹ đã từng nói với hẳn: “Quần áo cho dù là mới hay cũ, đẹp hay xấu cũng không có quan hệ gì, chỉ cần quần áo sạch sẽ người tươi tắn là được.”

Nơi ở của Quý Phong cách trường học cũng không xa lắm, nếu đi bộ thì khoảng nửa tiếng là đến rồi. Bởi vì sợ không đến trường kịp giờ nên Quý Phong đành chạy bộ đến trường.

Mới lúc đầu, Quý Phong chưa thể khống chế tốt thân thể mình nên lúc hẳn chạy trông như là kẻ sau rệu vậy, lung la lung lay như sắp ngã. Mãi mười mấy phút sau hẳn mới dần thích ứng với những biến hóa trên

cơ thể, bước chạy dần đều lên. Đến khi chạy tới trường học, hần đã có thể khống chế thân thể một cách thành thạo, căn bản nhìn không có nửa điểm khác thường.

Nhưng, Quý Phong lại đến trễ.

Khi hần vừa mới đặt chân trước cổng trường thì đã nghe thấy tiếng chuông báo vào lớp vang lên, thế là hần nhanh chóng chạy đến phòng học.

Tới phòng học, Quý Phong nhìn không thấy chủ nhiệm lớp liền thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Hoàn hảo, chủ nhiệm lớp không có ở đây!”

Quý Phong mừng thầm đi tới chỗ ngồi của mình nhưng đột nhiên cảm giác được có người đang nhìn mình từ sau lưng. Hần quay đầu lại xem thử, ai dè bắt gặp Đồng Lôi – lớp trưởng ban sáu và cũng là hoa khôi được toàn thể học sinh của trường công nhận đang tức giận nhìn mình.

“Èo!”

Quý Phong thầm than, hần quên mất một chuyện, trong giờ truy bài nếu như chủ nhiệm lớp không có trong lớp thì sẽ do lớp trưởng Đồng Lôi chịu trách nhiệm kiểm tra nề nếp, tác phong rồi báo cho chủ nhiệm sau. Và hiển nhiên, hiện tại Đồng Lôi đã để ý đến việc Quý Phong đi học trễ. Hần tiếp tục bước đi về phía chỗ ngồi của mình, thầm nghĩ: “Chủ nhiệm lớp biết được thì cũng không sao, chỉ cần chủ nhiệm lớp không ời phụ huynh mình lên nói chuyện thì chẳng có chuyện gì to tát cả.”

“Phong tử, sao mi đến trễ thế!”

Trương Lỗi hả hê nhìn Quý Phong, cười hắc hắc nói: “Thấy không, mỹ nữ lớp trưởng của chúng ta cứ nhìn mi chăm chăm thế kia, nói không chừng lại xem trọng mi rồi đấy!”

Quý Phong trừng mắt liếc hần một cái, tức giận nói: “Thằng khỉ này miệng chó không mọc được ngà voi mà. Lớp trưởng là ai chứ, sao có thể coi trọng một tên tiểu tử nghèo như ta được? Lo đọc sách đi kia!”

May mà bây giờ đang là giờ tự học, trong phòng học vang lên những tiếng đọc sách ôn bài nên không có ai nghe thấy những lời bộn hần vừa nói, nếu không e rằng bộn hần sẽ thành cái đích cho tất cả mọi người chỉ trích mạt. Nói giỡn chứ Đồng Lôi là tình nhân trong mộng của tất cả nam sinh trong lớp ai dám có ý định với nàng thì kẻ đó nhất định sẽ đắc tội với tất cả nam sinh của lớp.

Trương Lỗi bĩu môi, phản bác: “Tiểu tử nghèo thì sao nào? Chẳng lẽ kẻ nghèo thì không phải là người?! Phong tử à, mi tự tin lên một chút có được không hả?”

Quý Phong cười cười rồi cúi đầu đọc sách không để ý đến Trương Lỗi nữa, nhưng trong lòng âm thầm tự nhủ: “Tự tin? Hiện tại ta tự tin hơn lúc nào hết. Chẳng qua, trải qua chuyện tình giữa mình với Hồ Tuyết Tuệ, thật lòng mình chẳng muốn nói đến chuyện tình cảm nữa. Với lại, mình cùng Đồng Lôi là hai người của hai thế giới khác nhau...”

Cơ hồ tất cả mọi người đều biết, Đồng Lôi mỹ lệ vô song. Lớn lên, nàng chẳng những xinh đẹp mà thành tích học tập lại vô cùng tốt, trọng yếu hơn là xuất thân của nàng cũng rất kinh người. Nàng được gán cho danh hiệu “Đệ nhất thiên kim tiểu thư Mang Thạch huyện” bởi vì cha của nàng chính là thư ký huyện ủy Mang Thạch huyện – Đồng Khải Đức.

Có xuất thân cùng khả năng ưu việt của bản thân nàng, Quý Phong cho dù có xuất sắc đến đâu đi nữa thì xác suất hần được Đồng Lôi coi trọng là vô cùng nhỏ. Huống chi, hiện tại Quý Phong cũng chẳng có phương diện nào gọi là xuất sắc gì. Cho nên, Quý Phong cũng không đem những lời nói mới rồi của Trương Lỗi để ở trong lòng. Hần hiện tại suy nghĩ chính là muốn học xong những kiến thức đã bỏ qua trước đây và làm sao để ứng phó với sự khiển trách của chủ nhiệm lớp.

Nhưng, Quý Phong lại không biết được những lời nói vừa rồi của hần cùng Trương Lỗi lại bị những đồng học ở bên cạnh nghe thấy.

8. Chương 8: Hoa Khôi Muốn Gặp.

Renggg...

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu 40 phút đọc bài đã kết thúc.

Bộp!

Trương Lỗi ném cuốn Anh ngữ Tập một lên bàn, uể oải lắc đầu:

- Không biết suốt ngày phải học mớ ngoại ngữ này để làm gì, tớ đâu có ý định xuất ngoại chứ!? Nếu như ai nấy đều đọc thông viết thạo, thì chẳng khác nào đập vỡ đi chén cơm của đám thông dịch viên ngoài kia rồi!

Mặc dù không phải lần đầu tiên nghe được loại lý luận này của Trương Lỗi, nhưng Quý Phong vẫn không nhịn được phải lắc đầu cười một tiếng:

- Sao cậu có thể nói như vậy, biết thêm một ngôn ngữ thì có làm sao đâu!?

- Học ngoại ngữ để làm gì? Muốn làm phiên dịch à? Hay muốn ra về ta đây cũng giống như người nước ngoài, mở miệng ra là một tràng xì xồ xì xồ?

Trương Lỗi khinh khỉnh nói tiếp:

- Ngôn ngữ ở nước nào cũng vậy, gì thì gì chứ nhất định không thể hay bằng tiếng mẹ đẻ! Là người Hoa thì làm sao cho giống người Hoa chứ!

Quý Phong nhếch miệng cười trừ, về việc Trương Lỗi ghét học ngoại ngữ thì hắn chịu chứ không biết phải khuyên nhủ ra làm sao.

- Vậy cứ đợi đến lúc cậu có quyền lên tiếng thì hãy cải cách giáo dục nhé! Còn bây giờ, trước mắt vẫn phải học cho tốt môn Anh ngữ này, nếu không, ngay cả Đại học cũng không đậu được thì cậu còn có tư cách gì mà nói nữa?

Đã lên cấp ba thì nên bắt đầu chuẩn bị cho thi Đại học là vừa, vốn Quý Phong nghe nói đa số các trường Đại học đều yêu cầu trình độ tiếng Anh rất khắt khe. Các môn học khác có giỏi đến mấy đi chăng nữa mà môn Anh ngữ không đủ điểm thì cũng không thể trúng tuyển.

Quý Phong muốn vươn lên thì dù có chán ghét bộ môn này đến đâu, hắn cũng buộc phải nghiêm túc học tập, bởi chỉ như vậy hắn mới có cơ hội đặt chân vào giảng đường Đại học, mới có một tương lai tươi sáng!

Vừa nghe Quý Phong nhắc đến chuyện này, Trương Lỗi liền ỉu xìu rồi ủ rũ nói:

- Cậu muốn cải cách là có thể cải cách sao? Thôi, không đa sự nữa, dù sao vẫn phải học cho tốt môn Anh ngữ này!

Nhìn bộ dạng ảo não của gã, Quý Phong không nhịn được cười lớn.

- Đúng rồi, Phong tử!

Trương Lỗi không biết nhớ tới chuyện gì, cả người bỗng nhiên phấn chấn, hai mắt bừng sáng:

- Khi này lúc mới vào học, tớ thấy cô em hoa khôi xinh đẹp của lớp ta cứ len lén liếc nhìn cậu đó. Thành thật khai báo mau, tiểu tử cậu dụ dỗ được nàng ta từ lúc nào?

- Cái gì mà dụ dỗ chứ!

Cũng may Quý Phong không phải lần đầu nghe Trương Lỗi nói chuyện ba hoa kì quái, nếu không nhất định sẽ chẳng thể nào mà tiếp nhận cho được. Hắn tức giận:

- Buổi sáng cậu cứ thử đi trễ vài lần đi, chắc chắn sẽ được cô ta nhìn dài dài đó!

Thực ra khi này Quý Phong đã để ý, từ lúc vào học đến giờ, Đồng Lôi ngồi ở bàn thứ hai vẫn liếc nhìn hắn, có vẻ như hắn chạy không thoát việc bị chủ nhiệm lớp khiển trách rồi.

- Tiểu tử cậu không chịu khai thật à?

Trương Lỗi cười hắc hắc:

- Phong tử, tớ hỏi cậu, trước kia có biết bao nhiêu tên thường xuyên đi trễ, nhưng đã thấy Đồng Lôi từng chú ý tới ai như cậu chưa? Điều này giải thích làm sao đây?

Quý Phong lắc đầu cười khổ rồi suy đoán:

- Nói không chừng do người ta biết tở và Hồ Tuyết Tuệ vừa chia tay, nên mới hiếu kỳ nhìn đầy thôi?
- Ủm, nghe cũng có lý!

Trương Lỗi xoa xoa cằm, gục gặc cái đầu.

Quý Phong không nhịn được trợn mắt nhìn gã:

- Cậu thật thà tử tế quá nhỉ!!!

Trương Lỗi liền tỏ vẻ nghiêm trang:

- Đây chính là ưu điểm duy nhất của tở mà!

Hai người đồng thời cười ha hả. Chợt Trương Lỗi cảm khái:

- Xem ra, có vẻ cậu thật sự không còn lưu luyến với Hồ Tuyết Tuệ nữa, người anh em, làm tốt lắm!

Thấy Quý Phong nhắc tới Hồ Tuyết Tuệ mà nét mặt vẫn ung dung bình thản, Trương Lỗi liền hiểu rõ hẳn đã hoàn toàn dứt bỏ chứ không còn vương vấn nữa, bởi nếu như trong lòng vẫn còn chút gì đó vương vịu thì Quý Phong không thể nào có những biểu hiện tự nhiên như vậy được.

Chỉ thấy Quý Phong mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, mọi chuyện đã là quá khứ!

Trương Lỗi cười hắc hắc:

- Nay Phong tử, nếu cậu đã không u sầu khốn khổ vì thất tình nữa, thì cũng nên suy nghĩ đến việc bắt đầu mùa xuân thứ hai chứ nhỉ?

Quý Phong sững sốt hỏi:

- Mùa xuân thứ hai?
- Dĩ nhiên là với hoa khô của lớp ta, Đồng Lôi đó!

Trương Lỗi hưng phấn nói:

- Đây chính là thiên kim đại tiểu thư của huyện chúng ta nha. Nếu như cậu có thể theo đuổi được cô nàng, nhất định sẽ tiết kiệm được bao nhiêu năm phấn đấu nhé...

Còn chưa dứt lời thì vẻ hưng phấn trên mặt Trương Lỗi đã biến mất tăm, thay vào đó là thần sắc lúng túng, gã dờ người ra nhìn về phía sau Quý Phong.

- Cậu nói lung tung cái gì vậy...

Quý Phong vẫn chưa để ý tới nét mặt Trương Lỗi, hần lắc đầu:

- Là nam nhân thì phải biết lập chí, phải biết tự mình phấn đấu. Tở không phải cái loại đàn ông bám váy đàn bà như vậy! Đồng Lôi là một cô gái vừa xinh đẹp vừa có gia thế, cô ta tìm bạn trai ít nhất phải là hạng thanh niên tài tuấn, nếu không cũng thế gia đệ tử... Người hai bàn tay trắng như tở, nói tướng mạo không có tướng mạo, nói gia thế lại càng không có gia thế, cô ta làm sao có thể để ý được?

Nét mặt Trương Lỗi bỗng dưng trở nên khá cổ quái, dường như gã đang cố hết sức mà nhịn cười vậy:

- Nói thế... có nghĩa là cậu cũng thích Đồng Lôi đúng không?
- Ai mà không thích cái đẹp chứ!

Quý Phong quen biết Trương Lỗi đã lâu, cũng đã biết cách trêu chọc gã:

- Đồng Lôi xinh đẹp như vậy, sao tở có thể không thích cô ấy cho được? Với lại, yêu ai đó không nhất định là vì vẻ bề ngoài. Đúng rồi, tiểu tử cậu còn dám nói tở, nếu cậu không chú ý đến Đồng Lôi, làm sao biết được cô ấy đã nhìn tở mấy lần? Cậu rõ ràng vừa ăn cướp vừa la làng mà!

- Khụ...

Trương Lỗi ho khan một tiếng rồi lúng túng trả lời:

- Cái kia... tớ đây là ... cái kia đúng rồi, là đang học tập theo lớp trưởng. Cậu cũng biết đấy, thành tích của lớp trưởng rất tốt, tớ đây là chú ý đến phương pháp học tập của cô ấy đó thôi.

- Cậu đi chết đi, lý do vụng về như vậy mà cũng có thể nói được!

Quý Phong trợn mắt khinh bỉ nhìn gã. Nhưng khi hắn vừa dứt lời thì sau lưng đã truyền tới giọng nói khiến cho hắn toàn thân phát run.

- Cậu muốn biết phương pháp học tập của mình sao? Từ khi nào bạn học Trương Lỗi của chúng ta lại trở nên siêng năng như vậy nhỉ?

Thanh âm này cực kỳ thanh thúy, tựa hồ được phát ra từ một đôi môi anh đào nào đó của tiên nữ trên chín tầng mây, làm cho người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có điều... giọng nói ngọt ngào này lại có chút lạnh lùng.

Lòng Quý Phong như có hươu nhảy, vội quay đầu ra sau thì phát hiện, người vừa nói không ai khác chính là đối tượng mà hắn và Trương Lỗi đang đàm luận, Đồng Lôi!

Tieu rồi!

Quý Phong vô cùng lúng túng, đây là lần đầu tiên hắn ba hoa ở sau lưng người ta, rồi lại để chính người đó nghe được, điều này làm cho hắn vô cùng xấu hổ, thật muốn chết quách đi.

- Lớp ... lớp trưởng, cái này... thật xin lỗi!

Quý Phong vô cùng bối rối chỉ biết cuống quýt nói lời xin lỗi:

- Là chúng tớ không tốt, không nên bàn luận sau lưng bạn như vậy, xin bạn thứ lỗi!

Gương mặt tuyệt mỹ của Đồng Lôi lúc này lạnh như băng. Cô tựa hồ không hề nghe thấy mấy lời xin lỗi của Quý Phong, hung hăng trợn mắt nhìn hai người rồi lạnh lùng nói:

- Hai cậu theo tớ đi ra ngoài!

Nói xong, cô quay người bước đi, thân hình nhanh chóng biến mất khỏi phòng học.

- Tiểu tử kia... cậu sớm biết Đồng Lôi đang đứng sau lưng tớ phải không?

Quý Phong nhìn chằm chằm vào Trương Lỗi, hận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Lúc này hắn mới nhớ tới về biến hóa trên mặt Trương Lỗi khi nãy, nên hắn mới hiểu Trương Lỗi nhất định đã cố ý.

- Thằng ôn, cậu dám chơi tớ, ngàn vạn lần đừng để cậu lọt vào tay tớ, nếu không!

Trương Lỗi lập tức cười đều:

- Này Phong tử, cậu đừng có mà chó cắn Lũ Động Tân nhá, tớ đây không phải chơi cậu mà là tạo cơ hội cho cậu mới đúng. Nếu để cậu biết Đồng Lôi tới, cậu còn dám nói mình thích cô ấy không?

Quý Phong:

-

9. Chương 9: Kết Bạn Với Nàng.

Nhân lúc giờ đọc bài còn dư lại 20 phút, Đồng Lôi dẫn Quý Phong và Trương Lỗi đi tới căn tin nằm phía sau dãy phòng học.

Đồng Lôi là một cô bé thông minh nhưng tính cách lại khá lạnh lùng, tuy vậy vẫn có không ít nam sinh thầm mến nàng hoa khôi này, Quý Phong cũng là một trong số đó.

Tuy nhiên, Quý Phong biết chênh lệch giữa mình và Đồng Lôi không nhỏ, giống như là hai người của hai thế giới khác nhau. Về mỹ lệ của Đồng Lôi tựa hồ không thuộc về nhân gian này, vừa xinh đẹp lại lạnh lùng, vừa thanh thoát lại huyền ảo, nửa hấn muốn yêu thương nàng, nửa hấn lại sợ mình khinh nhờn nàng....

Sâu trong nội tâm đã có sẵn tự ti nên Quý Phong quyết đoán từ bỏ cái ý nghĩ đó của mình.

Mãi cho đến sau này, hấn quen biết với Hồ Tuyết Tuệ, tình cảm dần dần nảy sinh rồi tích lũy từng ngày cho đến khi bộc lộ không thể kiềm chế, đây cũng bởi vì hấn cảm thấy khoảng cách giữa hấn với Đồng Lôi thật sự quá xa vời, chỉ có Hồ Tuyết Tuệ mới là người mà hấn có thể chạm tay đến.

Nhưng bây giờ hấn đột nhiên tỉnh ngộ, rằng ý nghĩ trước kia của mình đã sai lầm đến mức nào. Một cô gái chân thật cũng sẽ sống rất thực tế, chẳng thà hấn yêu lấy cái vẻ đẹp huyền ảo như trăng rằm đỏ còn hơn, ít ra sẽ không bị những lời nói phũ phàng tựa dao kia cắt vào tim!

Nhìn bóng lưng của Đồng Lôi đang đi phía trước, trong lòng Quý Phong bỗng nhiên dấy lên một cảm giác rung động. Tuy chỉ nhìn từ phía sau nhưng hấn vẫn cảm thấy được Đồng Lôi là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Kiểu tóc đuôi ngựa dễ thương, áo sơ mi tay ngắn màu hồng kẻ ô vuông, chiếc quần jean bạc bó sát người, một đôi giày thể thao màu trắng... bộ trang phục gọn gàng chỉnh tề, chẳng những không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, ngược lại càng tăng thêm nét xinh xắn trẻ trung pha lẫn một chút phong thái thành thực.

Quan trọng hơn cả, kiểu trang phục này đã hoàn toàn thể hiện ra thân hình hoàn mỹ của Đồng Lôi.

Áo sơ mi ôm lấy chiếc eo thon thon thả uyển chuyển...

- Cậu thấy sao, lớp trưởng, hoa khôi của trường chúng ta rất xinh đẹp có phải không?

Trương Lỗi đột nhiên đi sát vào Quý Phong, nhe răng cười đểu rồi thì thầm hỏi hấn.

- Thằng ôn, đứng đắn một chút coi!

Quý Phong tức giận gắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút xấu hổ. Vừa mới chia tay với Hồ Tuyết Tuệ mà hấn đã nhìn lên Đồng Lôi, có phải hấn là một người hay thay lòng đổi dạ không?

Quý Phong không biết rằng hấn sở dĩ có cảm giác như vậy một phần là vì hấn đang trong độ tuổi trưởng thành, gặp được một cô bé xinh xắn đáng yêu dĩ nhiên sẽ có chút cảm xúc. Mặt khác là do hấn đã hoàn toàn thoát khỏi sự ảnh hưởng của Hồ Tuyết Tuệ, bởi vậy mới có những suy nghĩ này.

- Hắc hắc, Phong tử, cậu cho rằng tớ không nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của cậu à? Dám làm nhưng không dám nhận sao?

Trương Lỗi cười hắc hắc, hỏi nhỏ:

- Phong tử, nếu cậu muốn theo đuổi cô ấy... thì để tớ giúp cậu đi hỏi thăm thói quen, sở thích và thu nhập tình báo về cô nàng cho cậu. Thế nào, người anh em của cậu có tốt bụng không?

Quý Phong kinh ngạc nhìn y:

- Này, nếu cậu thích thì sao không tự mình theo đuổi Đồng Lôi mà cứ ở đây xúi giục tớ là sao?

- Tớ theo đuổi cô ấy?

Vừa nghe Quý Phong hỏi, sắc mặt Trương Lỗi bỗng dưng cổ quái, trong miệng lẩm bẩm lẩm bẩm một câu. Tuy giọng y rất nhỏ, nhưng những lời nói lại lọt vào tai Quý Phong vô cùng rõ ràng:

- Ta không muốn sống nữa mới theo đuổi cô nàng. Lão cha ta mà biết, không chặt đứt chân ta mới lạ.

Quý Phong khó hiểu nhìn Trương Lỗi, không biết những lời này của y có nghĩa gì.

- Hai cậu vào đây!

Lúc này Đồng Lôi đã đi đến cửa căn tin, đứng khoanh tay, lạnh lùng nhìn Quý Phong và Trương Lỗi. Tư thế này làm cho bộ ngực căng tròn đầy sức sống của cô nàng bị chèn ép, lập tức chen chúc nhau căng lên dưới lớp áo. Ánh mắt Quý Phong vô tình lướt qua khiến cho tim hấn bỗng nhiên đập mạnh liên hồi.

Tuy nhiên hẳn làm sao không dám có biểu hiện bất thường nào, chỉ thành thật đi tới.

Trương Lỗi ngược lại không có chút dằn hoàng, hẳn cười hắc hắc, cà rờn:

- Lớp trưởng, cậu dẫn bọn này tới phòng ăn không phải là muốn mời bữa sáng đấy chứ? Nếu vậy mà từ chối thì quá thất lễ rồi!

Đồng Lôi lập tức trừng mắt nhìn y, đang định mở miệng thì lại thấy vẻ mặt Trương Lỗi trở nên đau khổ, ủy khuất:

- Tớ chỉ đùa một chút thôi mà. Lớp trưởng, sáng nay bọn tớ chưa ăn gì, bây giờ đã đói bụng lắm rồi, cậu muốn nói gì thì hãy đợi bọn tớ giải quyết xong cái dạ dày rồi nói có được không? Để bày tỏ sự áy náy trong lòng, bữa sáng hôm nay tớ mời cậu.

Nghe y nói vậy, sắc mặt Đồng Lôi mới hòa hoãn một chút, cô khẽ gật đầu:

- Nếu cậu đã nói như vậy thì tớ cũng cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội. Cậu đi lấy thức ăn đi!

- Phong tử, cậu ở lại tiếp chuyện với hoa khôi nhé, tớ đi mua cơm đây!

Trương Lỗi thấy Đồng Lôi đồng ý, mừng rỡ như được đại xá, cười hì hì rồi vội vàng chạy tới cửa bán cơm.

Lúc này chỉ còn lại hai người khiến Quý Phong không khỏi có một chút bối rối. Đây là lần đầu tiên hẳn một mình đối mặt với Đồng Lôi, trong lòng vừa có chút ngượng ngùng lại có chút căng thẳng.

- Lớp trưởng, chúng ta vào trong tìm chỗ ngồi trước đi!

Quý Phong mở miệng bắt chuyện.

Đồng Lôi khẽ gật, xoa người đi vào căn tin.

Trong căn tin lúc này có không ít học sinh đang ăn bữa sáng, phải tìm một lúc lâu hai người mới thấy một bàn còn trống.

Ngồi xuống bàn, Quý Phong không ngừng đưa mắt nhìn xung quanh như đang kiểm thử gì, thật ra là do hẳn không dám nhìn thẳng vào gương mặt xinh xắn của Đồng Lôi, hẳn sợ sẽ nhìn thấy nụ cười của nàng, quả tim trong lồng ngực lại không thể kiềm chế mà đập loạn.

- Quý Phong, bộ cậu thấy tớ rất đáng sợ sao?

Nhìn thấy bộ dạng của Quý Phong, Đồng Lôi tức giận nhìn hẳn, oán trách hỏi.

- Đâu có!

Quý Phong vội vàng nói:

- Cậu xinh đẹp như vậy, có chỗ nào đáng sợ đâu chứ!

- Vậy tại sao cậu không dám nhìn tớ?

Đồng Lôi hỏi tới.

Quý Phong ấp a ấp úng mãi vẫn không dám nói, trong lòng thầm nhủ, làm sao tớ dám nhìn chứ, vừa mới bị cậu nghe được tớ nói thích cậu xong, bây giờ mà tớ liếc nhìn cậu không chừng lại bị hiểu lầm nữa!

Quý Phong bắt đầu có chút sốt ruột, cái thằng chết tiệt kia làm gì mà lâu thế không biết, hẳn đang mong Trương Lỗi nhanh chóng trở lại, có tên lí la lí lác này ở đây không khí sẽ sinh động hơn một chút, y đi rồi Quý Phong không biết nên nói cái gì.

- Quý Phong, việc quan trọng nhất bây giờ của chúng ta chính là học tập. Thành tích của cậu tuy không cao, nhưng cậu vẫn còn thời gian một năm, nếu như chịu khó, siêng năng học tập... nhất định cậu sẽ tiến bộ!

Đôi mắt to sáng của Đồng Lôi nhìn thẳng vào Quý Phong, khuyên nhủ:

- Trước khi bước vào kì thi Đại học, cậu không nên phân tâm vào những chuyện khác, như vậy sẽ làm trễ nãi việc học tập của mình!

Quý Phong vô cùng bối rối, không biết nên giải thích thế nào. Lời nói của Đồng Lôi mặc dù rất uyển chuyển nhẹ nhàng nhưng cũng nói rõ hàm ý của cô, khuyên Quý Phong không nên suy nghĩ nhiều về cô mà lơ là học tập.

- Tớ đã biết, cảm ơn lớp trưởng đã quan tâm!

Quý Phong cười khỏ, kể từ khi hắn và Hồ Tuyết Tuệ chia tay, hắn đã biết rõ chính mình cần làm những gì. Huống chi hắn cũng đã nói, cho dù trong lòng có thích Đồng Lôi nhưng không có nghĩa là nhất định phải bày tỏ ra lời.

Âm thầm yêu thích một người, cầu mong cho người ấy được hạnh phúc, như vậy cũng đã đủ!

Có đôi khi, có một người để thương để nhớ ở trong lòng là một điều rất hạnh phúc, nếu như đem điều ấy nói ra ngoài, có khi lại có thể gây thương tổn đến người khác mà bản thân mình cũng không vui vẻ gì!

Đối với đạo lý này, Quý Phong hiểu rất rõ.

Nhìn thấy thần sắc lúng túng của Quý Phong, Đồng Lôi lại ngỡ cô đã quá nặng lời. Mặc dù xuất thân trong gia đình có tiền tài, thế lực nhưng bản thân cô cũng không vì vậy mà cao ngạo, mà nhìn người nghèo bằng nửa con mắt.

Chỉ là cô không có cảm giác với Quý Phong, cho dù có đi nữa cha mẹ cô cũng nhất định sẽ không đồng ý chuyện của hai người cho nên Đồng Lôi trước giờ vẫn chưa từng suy nghĩ tới hắn.

Cô vội vàng giải thích:

- Quý Phong, cậu không nên hiểu lầm, không phải tớ có ý xem thường cậu. Tớ chỉ cảm thấy chúng ta vẫn còn đang đi học, bài vở mới là chuyện quan trọng nhất. Nói không chừng sau này lớn lên nhớ lại lúc này, cậu sẽ phát hiện khoảng thời gian này rất vui vẻ và rất nhiều chuyện mình làm là vô cùng trẻ con!

- Tớ hiểu!

Quý Phong cười cười, Đồng Lôi đã nói như vậy hắn cũng cởi mở hơn nhiều:

- Tớ hiểu ý của cậu rồi. Thật ra tớ cũng cảm thấy quan trọng nhất lúc này vẫn là việc học. Trước đây tớ đã không lo lắng đến, bây giờ nghĩ lại thật sự rất hối hận!

Nghe hắn nói như vậy, Đồng Lôi nhẹ nhõm, cô khẽ cười:

- Cậu có thể nghĩ được như vậy thì không còn gì bằng. Quý Phong, trước đây chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau, bây giờ tớ có thể kết bạn với cậu được chứ?

- Vô cùng vinh hạnh!

Quý Phong mỉm cười.

Đồng Lôi vui vẻ cười khúc khích, nụ cười như trăm hoa đua nở, xinh đẹp không gì bằng.

Quý Phong cũng cười theo, chẳng qua ánh mắt của hắn trong suốt thâm thúy giống như những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, làm cho người ta phải trầm mê ở đó!

Nhìn vào ánh mắt của hắn, trong lòng Đồng Lôi khẽ chấn động!

10. Chương 10: Tự Biết Thân Phận Mình!

Nhờ có bữa sáng hôm nay mà khoảng cách giữa Quý Phong và Đồng Lôi được rút ngắn không ít. Tuy nhiên quan hệ giữa hai người chỉ dừng lại ở mức bạn bè chứ vẫn chưa được xem như là bạn thân.

Quý Phong hiểu rất rõ, sở dĩ Đồng Lôi kêu hắn tới căn tin, một phần vì tiện với thời gian rảnh để ăn bữa sáng, mặt khác là do cô tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa hắn và Trương Lỗi, hiểu lầm hắn có ý tứ gì đó đối với mình nên muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng, khuyên nhủ hắn không nên hồ tư loạn tưởng!

Loạn tưởng sao?

Quý Phong thăm chua xót trong lòng, nếu như thích nàng là một điều loạn tưởng... như vậy chẳng phải hắn đã loạn tưởng mất hai năm sao!

Tuy nhiên Quý Phong đã tự nhủ với lòng, qua một lần từng trải với Hồ Tuyết Tuệ, hắn sẽ không bao giờ mù quáng trong tình cảm như xưa nữa.

Trên đường trở về phòng học, Đồng Lôi vẫn đi ở phía trước, Quý Phong và Trương Lỗi leo đèo bước theo sau.

- Phong tử, cậu cảm thấy thế nào, hoa khôi của chúng ta thật là một mỹ nữ cực phẩm đúng không?

Trương Lỗi thậm thụt như một tên trộm, miệng rù rì:

- Vẫn là câu nói kia, nếu cậu thật sự muốn theo đuổi cô ấy thì tớ sẽ tình nguyện làm điệp báo viên cho cậu!

Quý Phong lắc đầu, đáp:

- Đừng hồ nháo nữa, tớ và cô ấy vốn không cùng một thế giới.

Trương Lỗi lắc đầu không đồng ý:

- Phong tử, tớ nói thật, cậu không cần phải quan tâm hai người chênh lệch bao nhiêu, khoảng cách bao xa mà cậu nhất định phải có lòng tin với chính mình. Cậu là một người tốt bụng và nghị lực đồng thời rất có chí cầu tiến, nhiều người còn kém xa so với cậu. Chỉ bằng điểm này đã hơn được cả khối kẻ rồi! Cho nên cậu không có chỗ nào là không xứng với cô ấy cả!

Quý Phong lắc đầu cười khê chứ không nói gì. Ánh mắt của hắn lạng lẹ dôi theo thân hình của Đồng Lôi đang đi phía trước.

Nhìn từ phía sau, thân hình uyển chuyển thon thả vô cùng xinh đẹp của Đồng Lôi quả thật khiến tim người khác không cách nào kiềm chế mà đập loạn!

Không biết cảnh sắc bên dưới lớp áo sơ mi và chiếc quần bò kia như thế nào nhỉ? Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Quý Phong đã lập tức dọa hắn sợ hết hồn, tự mắng mình vô sỉ, sao lại có thể dùng ý nghĩ đen tối như vậy để khinh nhờn Đồng Lôi chứ!

Trong lòng của Quý Phong, Đồng Lôi không khác gì một vị nữ thần!

- Ấc, Phong tử, đang yên đang lành sao tự dưng cậu lại bị chảy máu cam vậy nè?

Trương Lỗi trợn mắt nhìn Quý Phong, ngạc nhiên hỏi:

- Không phải cậu đã bị em hoa khôi này mê hoặc rồi chứ?

- Trương Lỗi! Cậu nói nhăng cuội gì đấy!

Đồng Lôi đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Trương Lỗi rồi bước nhanh tới đưa cho Quý Phong một cái khăn giấy, ân cần hỏi han:

- Quý Phong, cậu không sao chứ?

Quý Phong khá bối rối, nhận lấy chiếc khăn từ tay Đồng Lôi, lau lau mũi, chiếc khăn bỗng chốc liền bị nhuộm đỏ.

- Như vậy mà cũng bị chảy máu mũi?

Quý Phong ngượng ngùng cười, thăm mắng mình vô sỉ, vừa rồi sao lại không có một chút định lực nào thế không biết.

- Không việc gì đâu! Chúng ta đi thôi!

Quý Phong cố gắng trấn tĩnh rồi tự hỏi, chẳng biết cái chức năng mới của mình có tác dụng nhìn xuyên qua đồ vật không nhỉ?

Bỗng nhiên thanh âm của trí não vang lên trong đầu Quý Phong!

- Chủ nhân chỉ cần tập trung tinh thần lại, kích thích dòng điện sinh học là có thể khởi động chức năng Thấu thị!

Quý Phong ngăn người vẫn không kịp hiểu vì sao mình còn chưa có tiến vào trong ý thức đã có thể nói chuyện cùng với Trí não.

- Chủ nhân, chỉ cần ngài tập trung tinh thần là được!

Trí não lại nói tiếp.

Lần này Quý Phong rốt cuộc đã xác định, hiện tại ngoài trí nhớ siêu phàm ra, hẳn còn có thêm một siêu năng lực mới - Thấu thị!

Mặc dù thoát nhìn có vẻ như nó chỉ là một chức năng bình thường, nhưng Quý Phong tin tưởng rằng, nếu như biết cách vận dụng năng lực này một cách thích hợp... chắc chắn nó sẽ sáng tạo ra kỳ tích làm ọi người phải khiếp sợ!

Chẳng qua nếu dùng siêu năng lực chỉ để nhìn trộm người ta, thì khác nào hẳn đã vũ nhục đến loại kỹ năng siêu phàm này?

Về sau nếu không thật sự cần thiết, nhất định không thể tùy tiện sử dụng chức năng thấu thị! Quý Phong âm thầm tự nhủ trong lòng.

Huống chi, cứ quen thói nhìn trộm như vậy sẽ dễ dàng khiến hẳn trở thành một kẻ có ham mê biến thái, làm cho tâm lý trở nên đen tối và lệch lạc, rất khó để trở thành một người bình thường.

Nếu như sau này mình có thể xứng đôi với Đồng Lôi... nếu như cô ấy coi trọng mình... thì mình sẽ theo đuổi cô ấy! Còn hiện tại, mình chỉ là một tiểu tử nghèo với hai bàn tay trắng mà thôi! Chuyện đã trải qua với Hồ Tuyết Tuệ thực sự khiến Quý Phong mất đi rất nhiều tự tin trong mối quan hệ nam nữ.

Thấy Quý Phong không có việc gì, Đồng Lôi cũng yên lòng. Ba người tiếp tục đi về lớp học.

Bọn họ không hề hay biết, từ cửa sổ trên tầng hai có một đôi mắt oán độc đang nhìn chằm chằm vào Quý Phong.

Đó là ánh mắt của một nam sinh vô cùng đẹp trai, sở hữu một thân hình cao lớn. Bộ dáng như vậy, dĩ nhiên đã làm cho không ít nữ sinh bị mê muội.

Tuy nhiên trong đôi mắt của nam sinh anh tuấn này lại tràn đầy vẻ căm ghét và oán giận!

- Quý Phong, Đồng Lôi là cô gái mà Từ Mặc ta yêu thích, người dám tranh đoạt với ta sao?

Nam sinh này không phải ai khác mà chính là lớp phó Từ Mặc!

- Từ ca, anh không cần phải tức giận, thằng Quý Phong chỉ là một con cóc ghẻ mộng ăn thịt thiên nga, lớp trưởng làm sao có thể để ý đến hắn chứ?

Một gã nam sinh đứng cạnh đó liền hòa theo nịnh nọt:

- Lớp chúng ta trừ Từ ca thì chẳng còn ai có thể xứng với lớp trưởng nữa đâu! Hai người mới đúng là một đôi Kim đồng Ngọc nữ!

Nghe thấy những lời xu nịnh này, sắc mặt Từ Mặc mới hòa hoãn một chút, hẳn nhỏ giọng nói:

- Trần Dương, người ngồi phía sau Quý Phong, cố gắng tiếp xúc với hắn nhiều hơn, thay ta để ý tới hắn, nếu như cảm thấy có gì không đúng thì lập tức nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không bạc đãi người!

- Từ ca yên tâm đi, em nhất định làm được!

Gã nam sinh tên Trần Dương kia lập tức nói lấy lòng.

- Hừ, một tên nhà nghèo, một mảnh chính bị người ta vứt bỏ bờ rào cũng đòi ăn thịt thiên nga! Thật không biết sống chết!

Từ Mặc nhìn bóng dáng Quý Phong đang đi dưới lầu, lạnh lùng nhếch mép.

11. Chương 11: Từ Mặc Cảnh Cáo!

Quý Phong vừa trở về bàn học thì nam sinh ngồi ở bàn trước chợt len lén xoay người lại nhỏ giọng hỏi:

- Quý Phong, cậu và Đồng Lôi đang hẹn hò với nhau à?

- Ai nói, làm gì có chuyện đó!?

Quý Phong ngẩn người rồi lắc đầu cười:

- Vương Thông, cậu nghe ai đồn vậy?

Vương Thông thì thầm:

- Thì vừa rồi tớ mới nghe được bọn Từ Mặc và Trần Dương xàm xì về cậu với Đồng Lôi đó.

- Bọn nó à?

Quý Phong ngạc nhiên, khẽ lắc đầu cười:

- Mặc kệ đi, có ai không từng bàn luận ở sau lưng người khác chứ?

- Cái thằng này!

Quan hệ giữa Vương Thông và Quý Phong không tệ, gã kéo Quý Phong tới một góc phòng rồi nhỏ giọng nhắc nhở:

- Cậu nên cẩn thận một chút, Từ Mặc là hạng người không dễ chọc đâu!

- Điều này thì tớ biết!

Rồi Quý Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhưng mà nó dễ chọc hay không thì liên quan gì đến tớ?

Vương Thông bĩu môi:

- Thằng nhóc này đang giả ngu đấy à, còn muốn gạt tớ?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Quý Phong, Vương Thông nói thẳng ra:

- Chẳng lẽ cậu không biết Từ Mặc thích lớp trưởng từ lâu rồi sao. Bây giờ cậu theo đuổi cô nàng, Từ Mặc nhất định sẽ tìm cách đối phó cậu!

Nghe tới đây Quý Phong liền hiểu ra, trong đám học sinh cấp ba, chuyện Từ Mặc thích Đồng Lôi đã không còn là bí mật gì nữa. Chỉ là Đồng Lôi không hề có chút ý tứ gì với Từ Mặc nên dù y theo đuổi cô hai năm rồi vẫn không có kết quả.

Tuy nhiên đối với chuyện này Quý Phong lại không có ý kiến gì. Hắn vốn không có ý định theo đuổi Đồng Lôi, ít nhất là trước khi có đủ thực lực để xứng đôi với cô, hắn sẽ không có bất cứ hành động nào.

Nhìn vẻ mặt không mấy quan tâm của Quý Phong, Vương Thông không khỏi lo lắng mà nhắc nhở hắn:

- Quý Phong cậu nhất định phải cẩn trọng, không được khinh suất. Cậu đâu phải không biết Từ Mặc là một kẻ nhỏ mọn và ngang ngược? Huống chi hắn còn là con trai của phó huyện trưởng Từ Phúc, muốn đối phó cậu thì thật chẳng có gì gọi là khó cả!

Quý Phong khẽ gật đầu cười:

- Yên tâm đi, tớ và Đồng Lôi chỉ là bạn bè, việc gì nó phải đối phó tớ?

- Cái tên này!

Vương Thông lắc đầu cười khổ:

- Tính tình Từ Mặc xưa nay vô cùng ngang ngược, nó muốn gây khó dễ cho cậu mà còn cần có lý do sao?

- Nó dám à!

Một giọng nói đột nhiên vang lên, cái đầu tóc vàng của Trương Lỗi không biết từ nơi nào chui ra, y lạnh lùng gằn giọng:

- Nếu Từ Mặc dám động tới Phong tử, tao là người thứ nhất không tha cho nó!

- Ta ngắt...!

Vương Thông trợn trừng mắt, nói:

- Lỗi này, khoác lác cũng không cần phải quá đáng như vậy chứ?

Tuy ai nấy đều biết Trương Lỗi là con nhà giàu, nhưng ở trong cái huyện nho nhỏ này, dù có tiền đi nữa cũng không người nào dám đối chọi với chính quyền cả.

Trương Lỗi lạnh lùng cười khẩy, tuy y không nói gì nhưng sự khinh thường trong ánh mắt thì ai ai cũng có thể nhìn thấy!

Quý Phong dậm nhẹ vào người y, cười mắng:

- Cái thằng này, cậu có phải là một học sinh không, nói chuyện sao lại giống như một tên lưu manh vậy!

Rồi cả ba đồng thời cười lớn, làm cho những người khác trong lớp không khỏi phải quay đầu nhìn.

Suốt khoảng thời gian còn lại trên lớp, Quý Phong đã hoàn toàn quên bẵng chuyện này, một mực chuyên tâm đọc sách. Những nội dung cần học hôm nay, hắn đều đã thuộc nằm lòng. Thế nhưng có rất nhiều tri thức đâu chỉ đọc thuộc là đủ mà còn phải học được cách vận dụng linh hoạt.

Dựa vào trí nhớ chỉ đọc qua một lần là không quên của mình, Quý Phong bắt đầu nhồi nhét kiến thức. Hắn quét qua một lượt tất cả những quyển sách giáo khoa mà mình có, kiên nhẫn ghi tạc toàn bộ những nội dung đó vào đầu.

Bởi vì hai năm trước hắn đã bị hổng quá nhiều kiến thức, cho nên Quý Phong phải nhanh chóng ghi nhớ toàn bộ chương trình lớp mười hai. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể dùng thời gian còn lại để bổ sung những kiến thức hắn đã bỏ qua trong suốt hai năm học lớp mười và mười một.

Cũng chỉ có như thế, Quý Phong mới có khả năng thi đậu Đại học.

Trương Lỗi ngồi bên cạnh thấy tốc độ vừa lật sách vừa đọc của hắn thì vô cùng kinh ngạc, y nhìn Quý Phong chăm chăm:

- Này tên điên kia, không phải lại nản chí rồi đấy chứ? Sao hai ngày qua tớ thấy cậu chẳng lo nghe thầy cô giảng mà chỉ chăm chăm ngồi lật sách không vậy?

Quý Phong khẽ mỉm cười:

- Đây là phương pháp tự học đặc biệt của tớ, cậu không thể hiểu được đâu!

Hắn chỉ có thể giả vờ giả vịt trả lời qua loa như vậy chứ không muốn bại lộ sự tồn tại của Trí não, một khi bị phát hiện nhất định hắn sẽ bị người ta xem là chuột bạch thí nghiệm, bắt lại mà giải phẫu nghiên cứu.

Trương Lỗi trợn mắt cười mắng:

- Ngắt chết ta mất, thằng ôn này, tớ mặc kệ cậu!

Quý Phong lắc đầu cười, tiếp tục đọc sách.

Rengggggggggg!

Tiếng chuông tan học đột ngột vang lên.

Một buổi trưa nhanh chóng trôi qua, Quý Phong cũng đã xem xong một nửa số sách giáo khoa.

- Một chết thôi, rốt cuộc cũng đến giờ nghỉ giải lao, khi nào mới hết ngày đây chứ!

Trương Lỗi than thở.

Quý Phong trừng mắt liếc hắn, nói:

- Cậu nghĩ ai cũng giống như cậu à?

Đặc điểm biến thái nhất của Trương Lỗi chính là, trừ việc lên lớp ngồi học ra thì những thời gian khác chẳng bao giờ thấy y chịu cầm sách đọc, ấy vậy mà thành tích học tập của y vẫn cứ cao chót vót khiến ai nấy cũng phải giật mình.

Trương Lỗi cười hắc hắc:

- Được rồi, tớ đi WC đây!

Nhìn bóng lưng của Trương Lỗi, Quý Phong lắc đầu cười cười rồi cúi xuống đọc sách tiếp.

Đúng lúc này, vai của hắn bị ai đó vỗ một cái! Quý Phong vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy lớp phó Từ Mặc đang đứng cười lạnh lùng ở bên cạnh.

- Quý Phong, đi ra ngoài một chút, tao có chuyện muốn nói với mày!

Từ Mặc thản nhiên nói, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh thường.

Quý Phong ngẩn người nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Từ Mặc liền khoác tay lên vai hắn, giống như hai người là bạn thân vậy.

Đi ra hành lang phòng học, Từ Mặc mới âm trầm nói:

- Quý Phong, hi vọng sau này mày cách Đồng Lôi xa ra một chút, như vậy với mày mới có chỗ tốt!

Quý Phong khẽ mỉm cười, nói:

- Tớ cách Đồng Lôi đã đủ xa rồi!

Từ Mặc lạnh lùng nói:

- Mày hiểu ý tao mà Quý Phong. Mày chỉ là một thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi không quyền không thế thôi mà cũng muốn theo đuổi Đồng Lôi sao? Quả thật là cóc ghẻ cứ chực ăn thịt thiên nga!

- Đồng Lôi đúng là thiên nga, có điều ai là cóc ghẻ thì vẫn chưa nói trước được đâu!

Quý Phong thản nhiên đáp lại.

Mấy lời này của hắn lập tức làm cho Từ Mặc biến sắc, nhưng sau đó y liền gằn giọng uy hiếp:

- Quý Phong, mày không nên dày mặt không biết xấu hổ như vậy. Nếu còn để tao bắt gặp mày đến gần Đồng Lôi thêm một lần nữa, tao sẽ không bỏ qua ày đâu!

Nói xong, hắn đột nhiên xô mạnh vào người Quý Phong, nào ngờ Quý Phong cứ như một khối đá tảng không hề nhúc nhích, mà ngược lại họ Từ còn bị phản lực làm cho lảo đảo!

Hắn oán độc nhìn Quý Phong, trong ánh mắt tràn ngập sự cảnh cáo, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Quý Phong lắc đầu cười nhẹ, tự mình lẩm bẩm:

- Thằng nhóc nghèo hèn không quyền không thế sao... Khẩu khí thật là lớn!

Một lát sau, Quý Phong mới quay vào phòng học. Đối với lời cảnh cáo của Từ Mặc, hắn cũng không thêm để ở trong lòng, chẳng qua chỉ là một tên nhà giàu ỷ thế mà đua đòi trác táng thôi. Huống chi, hắn thật sự đã có quan hệ gì với Đồng Lôi?

Quý Phong vừa vào phòng học liền cảm giác được có một cặp mắt đang nhìn chăm chú vào mình. Hắn lập tức nhìn quanh rồi phát hiện, thật không ngờ ánh mắt đó lại là của Đồng Lôi!

Quý Phong khẽ mỉm cười, gật đầu chào cô nàng.

Hai người lúc này không hề để ý tới Từ Mặc đứng cách đó không xa, trong con ngươi lóe lên những tia nhìn đầy oán độc.

- Quý Phong, mày dám coi thường lời cảnh cáo của tao sao, tao nhất định sẽ khiến mày hối hận!

Từ Mặc tức giận xanh cả mặt, nghiêng răng rít lên.

12. Chương 12: Từ Mặc Trả Thù!

Cả trưa hôm đó Quý Phong chỉ vùi đầu vào đọc sách, mãi cho đến giờ tự học cuối buổi chiều thì hắn bắt đầu cảm thấy đầu óc có chút mơ màng.

Quý Phong vượt vượt hai bên thái dương, thăm nghĩ dù có được trí nhớ siêu phàm, thì cũng không thể sử dụng liên tục như vậy, nếu không não bộ hoạt động quá độ mà “cháy” luôn thì nguy.

Nghỉ ngơi một lát, Quý Phong lại nghĩ tới những kiến thức cần phải nắm vững và vận dụng, thật sự khối lượng bài vở mà hắn bỏ qua quá nhiều nên trong chốc lát không có cách nào hiểu rõ toàn bộ.

Vốn muốn nhờ Trương Lỗi phụ đạo ỉnh nhưng lại nhớ tới bộ dạng lười biếng của y, Quý Phong lập tức từ bỏ ý nghĩ đó. Hắn đã quen với điệu bộ ngơ ngáo ngáo của Trương Lỗi nên giờ mà phải ngồi nhìn y nghiêm chỉnh đạo mạo giảng bài thì quả thật hắn ăn không tiêu.

Nghĩ tới nghĩ lui Quý Phong cũng không tìm ra biện pháp nào tốt, đành quyết định dùng phương thức thô sơ nhất là “cày” thật nhiều bài tập hầu mong nắm lại những kiến thức này.

Chín giờ tối, giờ tự học kết thúc.

Hôm nay quả thật là một ngày “đại thu hoạch” của Quý Phong, gần như là toàn bộ kiến thức trong sách giáo khoa đã được hắn học thuộc, chỉ còn thiếu kinh nghiệm vận dụng sao cho thật nhuần nhuyễn mà thôi.

Hắn thu dọn sách vở rồi đứng dậy, lúc này học sinh trong phòng đã đi về gần hết, chỉ còn vài người nán nã ở lại tán gẫu.

- Quý Phong!

Vừa ra khỏi lớp Quý Phong đã nghe thấy có người gọi mình, hắn quay đầu lại liền nhìn thấy lớp trưởng Đồng Lôi.

Sao cô ấy còn chưa về nhỉ?

Quý Phong hơi kinh ngạc, đi tới cười hỏi:

- Lớp trưởng đại nhân tìm tại hạ có việc gì không?

Qua những sự cố trong hai ngày vừa rồi, tính cách của Quý Phong đã bớt câu nệ hơn xưa. Nếu như trước kia, hắn làm sao có thể đùa giỡn như thế với Đồng Lôi.

Thế nhưng không thấy Đồng Lôi cười đáp lại, cô chỉ hỏi:

- Quý Phong, cậu thành thật nói ỉnh biết, sáng nay Từ Mặc tìm cậu có phải là vì mình hay không?

Quý Phong lắc đầu nói:

- Không phải, nó chỉ tìm mình tán dóc mấy câu mà thôi, không có chuyện gì!

- Cậu đó, nom mặt mũi thành thật như vậy, ai dè cũng biết nói dối!

Đồng Lôi hơi giận trừng mắt lườm hắn, vô tình lại toát ra một nét mỹ lệ khó tả, làm Quý Phong không khỏi nhìn đến ngẩn ngơ.

- Này... cậu, cậu nhìn cái gì đó?

Thấy vẻ mặt si ngốc của Quý Phong, không hiểu sao Đồng Lôi bỗng cảm thấy tim mình đập loạn cả lên, nhất là đôi mắt trong suốt thâm thúy của hắn đã khiến nội tâm của cô chấn động vô cùng, không khỏi gắt giọng để che dấu sự ngượng ngịu.

Tình cảnh lúc này thật giống như cô đang làm nũng với người yêu của mình vậy.

Quý Phong vội ho một tiếng rồi quay đi không dám nhìn tới cô nữa. Nếu Đồng Lôi cứ thảnh thơi lại toát ra nét mỉa mai hoặc đố thì hẳn khẳng định mình sẽ không chịu nổi, đến lúc đó không biết còn bộc lộ cái vẻ mặt gì nữa.

- Ô ừm... không có chuyện gì đâu, cậu đừng quan tâm.

Quý Phong lắc đầu phủ nhận. Hẳn biết nếu mình nói thật, Đồng Lôi nhất định sẽ đi tìm Từ Mặc, như vậy Từ Mặc có lẽ sẽ không dám gây phiền phức ỉnh nữa.

Nhưng Quý Phong lại hoàn toàn không muốn thế.

Có những chuyện chỉ có con trai mới có thể giải quyết với nhau chứ không thể để cho con gái nhúng tay vào. Và quan trọng nhất chính là câu nói “thằng nhóc nhà nghèo không quyền không thế” của Từ Mặc, một câu nói thực sự đã làm cho Quý Phong hạ quyết tâm, nhất định sẽ có một ngày hắn trả lại những lời nói này cho Từ Mặc.

- Đồng Lôi, nếu không còn chuyện gì nữa... tớ về trước đây.

Quý Phong khẽ cười, định xoay người bước đi.

- Quý Phong!

Bỗng dưng Đồng Lôi lại lên tiếng gọi hắn, cô chần chờ một lát rồi mới nói:

- Bây giờ không còn sớm, đi về một mình thì hơi sợ, cậu có thể đưa mình về hay không?

Quý Phong do dự, bởi vì lúc này chắc chắn mẹ đã nấu cơm chờ hắn cùng ăn tối, nếu như về quá muộn sợ là mẹ sẽ sốt ruột.

- Thôi vậy, để tớ về một mình.

Thấy vẻ lưỡng lự trên mặt Quý Phong, Đồng Lôi không khỏi bật thốt lên.

Quý Phong cười đáp:

- Nói gì vậy, ban đêm để một mỹ nữ như cậu đi một mình thì làm sao mà tớ yên tâm cho được chứ. Ha ha, để tớ đưa cậu về!

- Miệng lưỡi thật dẻo nha, thì ra cậu cũng không phải là người tốt gì.

Đồng Lôi vờ giận, mỉm cười liếc hắn một cái.

Hai người cười cười nói nói rồi khỏi cổng trường.

Trên đường đi, Đồng Lôi thấp giọng nói:

- Quý Phong, nếu sau này Từ Mặc lại tới làm phiền cậu, cậu nhất định phải nói ỉnh biết. Chỉ vì mình mà cậu gặp phải những rắc rối không đáng có, ỉnh xin lỗi nhé!

Quý Phong lắc đầu cười nói:

- Cậu cứ khách khí như vậy làm gì, chúng ta là bạn mà.

- Hì hì...

Đồng Lôi cười khúc khích, đôi mắt đen láy nghiêng nhìn Quý Phong:

- Cậu thật coi mình là bạn à?

- Dĩ nhiên rồi!

Quý Phong nghiêm túc gật đầu.

- Trước kia tớ chỉ có Trương Lỗi là bạn, giờ lại có thêm cậu nữa thì thật tốt.

- Có thể kết bạn với cậu, mình cũng rất vui vẻ.

Đồng Lôi nhẹ giọng đáp.

Nhà của Đồng Lôi ở phía bắc huyện Mang Thạch, khoảng cách từ nhà đến trường cũng không xa lắm, hai người chỉ đi một lát đã tới cửa nhà cô.

- Quý Phong, cảm ơn bạn đã đưa mình về.

Đồng Lôi đứng ở cửa mỉm cười, chào tạm biệt:

- Ngày mai gặp.

- Ủ, mai gặp.

Quý Phong gật đầu cười cười, xoay người rời đi.

Dõi theo bóng lưng của Quý Phong, trong mắt Đồng Lôi không khỏi toát ra một tia áy náy.

Đột nhiên có một người xuất hiện phía sau cô và nếu như Quý Phong còn ở đây, hẳn nhất định sẽ nhận ra ngay lập tức. Bởi người này không phải ai khác mà chính là thằng bạn thân duy nhất của hắn, Trương Lỗi!

- Em gái, người anh em của anh không tệ đấy chứ?

Trương Lỗi cười hắc hắc, lời y vừa nói đã làm cho người ta phải giật mình, thì ra y và Đồng Lôi là hai anh em...

Đồng Lôi trừng mắt liếc y, hừ giọng:

- Có người anh nào như anh sao? Nếu như bị cha biết anh giới thiệu bạn trai cho em, cha nhất định không tha anh!

- Hắc hắc, em không nói thì làm sao cha biết?

Trương Lỗi khẽ mỉm cười nói:

- Em à, nói thật thì từ địa vị, quyền lực cho đến tiền bạc gia đình chúng ta không thiếu, nhưng muốn tìm được một người yêu em chân thành quả thực rất khó. Nhìn đám người vây xung quanh em xem, kẻ thì vì dung mạo của em, kẻ lại nhắm vào tài sản của gia đình mình. Anh không muốn nhìn thấy em sau này sẽ phải trở thành vật hi sinh ột đám cưới chính trị.

Đồng Lôi thở dài, buồn bã:

- Sinh ra trong một gia đình như vậy, chúng ta còn có cơ hội lựa chọn sao?

- Dĩ nhiên có chứ!

Trương Lỗi nghiêm túc khẳng định:

- Chính là vì gia đình chúng ta như vậy, nên khi em ở bên cạnh Quý Phong, cần bản không cần lo lắng vấn đề tiền bạc! Nếu như em và nó thật sự thành đôi, anh sẽ chịu trách nhiệm đi thuyết phục cha.

Đồng Lôi lắc đầu:

- Thôi, anh đừng nói nữa, hiện giờ em không muốn bàn đến những chuyện này, hãy chờ đến lúc em tốt nghiệp rồi tính sau.

Trương Lỗi tỏ ra kỳ quái:

- Nếu em đã không muốn thì tại sao khi này còn để Quý Phong đưa về?

Đồng Lôi hừ lạnh:

- Còn không phải vì Từ Mặc sao? Sáng hôm nay y đã đến tìm Quý Phong, nhất định là uy hiếp hắn. Mà nhìn sắc mặt của Từ Mặc thì em đoán có thể Quý Phong đã không để ý gì tới y, nhất định Từ Mặc sẽ tìm cách gây khó dễ. Em nhờ hắn đưa về chỉ vì không muốn hắn gặp chuyện rắc rối thôi.

- Từ Mặc!

Trương Lỗi hừ lạnh một tiếng:

- Ý mình là con của phó huyện trưởng mà quá cuồng vọng rồi, cũng nên cho nó một bài học!

- Anh hai, anh đừng làm loạn, anh cũng biết cha không thích anh ở bên ngoài gây chuyện thị phi mà.

Đồng Lôi sợ hết hồn, vội vàng can ngăn.

Trương Lỗi nói:

- Em yên tâm, chỉ cần nó không động vào Quý Phong, anh cũng sẽ không động vào nó, còn nếu như nó dám ... Hừ!

Quý Phong lúc này vẫn đang trên đường về nhà, dĩ nhiên không biết được cuộc nói chuyện của anh em Trương Lỗi, và vì hiện tại trước mặt hắn đang có ba gã thanh niên mặt mũi bặm trợn đang đứng ngáng đường.

13. Chương 13: Lần Đầu Ra Tay - Quá Trâu!

Buổi sáng hôm đó, khi Từ Mặc thấy Quý Phong và Đồng Lôi nhìn nhau cười mà lòng giận dữ vô cùng, rửa thắm Quý Phong chó chết dám coi lời nói của y như gió thoảng bên tai, đồng thời quyết định phải dạy cho Quý Phong biết sự lợi hại của mình.

Ngay khi tiếng chuông kết thúc giờ học trưa vang lên, Từ Mặc lập tức đi ra cổng trường. Vừa nhìn thấy y, một người đàn ông đầu trọc từ trên xe BMW vội bước xuống rồi chạy tới nghênh đón, vẻ mặt đầy cung kính:

- Từ thiếu gia, cậu tìm tôi gấp như vậy, có điều gì cần phân phó sao?

Từ Mặc hừ lạnh một tiếng:

- Anh giúp tôi dạy dỗ một người.

Người đàn ông đầu trọc hùng hổ mắng lớn:

- Khốn kiếp, rốt cuộc là thằng chó nào có mặt không trông dám chọc đến thiếu gia, quả thực là chán sống rồi. Từ thiếu gia, cậu muốn tôi dạy dỗ ai cứ nói, đầu trọc tôi tuyệt đối không hai lời.

Từ Mặc nói:

- Là một thằng học sinh trong lớp. Nó ở trong trường vô cùng ngang ngược, lần này tôi muốn dạy nó một bài học nhớ đời.

Đầu trọc lập tức gật gật đầu:

- Không thành vấn đề! Từ thiếu gia, cậu muốn tôi dạy dỗ nó như thế nào đây? Bây giờ luôn nhé?

Từ Mặc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu đánh nó trong trường thì nhất định nó sẽ biết là tôi xúi giục. Lỡ nó làm ầm ĩ việc này lên sẽ ảnh hưởng không tốt đến cha tôi, như vậy sao được. Chỉ còn cách đợi tan học, chúng ta sẽ phục kích nó trên đường về nhà. Anh tìm mấy tên thủ hạ dàn dựng một vụ cướp, nó là một thằng nhà nghèo thì làm gì có tiền để đưa, lúc đó các anh dựa vào cớ này mà đánh cho nó một trận.

Đầu trọc gật đầu, cam đoan:

- Từ thiếu gia yên tâm, nhất định tôi sẽ đánh ẹ nó cũng nhận không ra.

- Đến lúc đó tôi sẽ đứng bên cạnh mà nhìn, xem thằng chó đó còn có thể ngang ngược được nữa không.

Khuôn mặt của Từ Mặc chợt hiện vẻ thâm độc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Nhìn ba thanh niên đứng chắn trước mặt, Quý Phong lập tức cảnh giác.

An ninh ở huyện Mang Thạch không tốt lắm, huyện vẫn còn rất lạc hậu, chưa đầu tư phát triển gì nhiều. Phần lớn đường xá vẫn chưa được lắp đèn chiếu sáng, xe cảnh sát thì rất ít khi đi tuần tra, nên bọn tội phạm ở khu vực này hoạt động khá là ngang nhiên.

Vì thế Quý Phong biết ba gã thanh niên đang cản đường kia chắc chắn không phải tự dưng tốt bụng mà đứng tiền mình về, rất có thể đây là một băng cướp.

Ánh mắt hắn lóe sáng, vừa cấp tốc suy nghĩ tìm cách ứng phó, vừa từng bước lùi ra sau để phòng ba tên này bao vây, lúc đó muốn chạy cũng không thoát.

Rắc!

Chợt tiếng một cành cây bị đập gãy vang lên, Quý Phong lập tức quay đầu lại, không biết từ khi nào sau lưng hắn đã xuất hiện thêm ba tên nữa.

Bị sáu người vây kín, lần này thì quả thật Quý Phong đã không còn đường lui.

Từ Mặc muốn trả thù mình đây! Hắn lập tức đoán ra mọi chuyện. Nếu những kẻ này muốn cướp giết thì nhiều nhất một vài người là đủ. Mà có là một băng cướp đi nữa thì cũng không khả năng phá ra chừng này người chỉ để đối phó một học sinh như hắn.

Cho nên Quý Phong ngay lập tức có được kết luận, trừ việc Từ Mặc kiếm người trả thù hắn ra thì không còn khả năng nào khác.

Ánh mắt Quý Phong thoáng lo lắng, không ngừng suy nghĩ tìm đường thoát thân.

Sáu người chia nhau chặn ở trước mặt và sau lưng, hai bên đường lại là vách tường, hắn đã không còn đường chạy, trừ phi hắn có võ công cao cường giống như những cao thủ ở trong phim nhưng hiển nhiên đây chỉ là ảo tưởng.

Quý Phong mãi suy nghĩ, không để ý đến một chiếc BMW X6 đang đậu cách đó không xa. Dưới ánh trăng vàng vọt có thể thấy trong xe hai bóng người đang ngồi hút thuốc.

- Cảm giác hút thuốc thật phiêu. Lão già ở nhà cái gì cũng được, chỉ duy nhất cấm tiệt thuốc lá. Nhịn thêm mãi muốn điên lên!

Người đang nói chuyện không ai khác chính là Từ Mặc!

Đầu trọc đang ngồi bên ghế tài cười ha ha:

- Nếu Từ thiếu gia muốn hút thuốc thì cứ việc bảo tôi một tiếng, tôi lập tức phái người đem tới cho cậu mà.

- Anh quá khách khí rồi, hì hì....

Từ Mặc rít một hơi thật sâu rồi khẽ cười.

- Mấy chuyện này có gì là khách khí chứ.

Đầu trọc mỉm cười nói:

- Tháng trước thư ký huyện ủy Đồng Khải Đức ra lệnh cho cục công an tiến hành kiểm tra đột xuất tất cả các tụ điểm ăn chơi và sòng bạc, nếu lúc đó không nhờ huyện trưởng Từ báo trước một tiếng, chỉ sợ địa bàn của tôi sớm đã bị đánh dẹp. Nhắc tới chuyện này, tôi còn phải cảm ơn Từ thiếu gia và huyện trưởng Từ rất nhiều.

Từ Mặc được người vỗ mông ngựa dĩ nhiên vô cùng khoái chí, y khoát tay:

- Ba cái chuyện nhỏ nhặt này có đáng gì, mỗi tháng anh đều không quên “hiếu kính”, lão già nhà ta làm sao lại không giúp anh cho được!

- “Hiếu kính” huyện trưởng là một việc nên làm, thực tôi không muốn ngài hồi đáp gì cả đâu.

Đầu trọc hí mắt cười rồi nói tiếp:

- Phải rồi Từ thiếu gia, ở phòng tắm của tôi mới xuất hiện hai mỹ nữ cực chuẩn, khi nào cậu rảnh ghé qua đó chơi một chuyến đi?

Từ Mặc vừa nghe tới mỹ nữ hai mắt đã lập tức tỏa sáng, y hào hứng:

- Được đó, không bằng lúc nữa dạy dỗ tên khốn kia xong chúng ta qua đây luôn. Ủa, mà sao này giờ vẫn chưa động thủ?

Đầu trọc nhếch mép cười âm hiểm:

- Từ thiếu gia cứ yên tâm, mấy tên thủ hạ của tôi nhất định sẽ dạy dỗ hẳn thật tốt.

Mắt thấy đám người càng lúc càng nhích tới gần, lòng Quý Phong càng lúc càng nặng nề.

Nên làm gì bây giờ? Quý Phong âm thầm suy tính.

- Chủ nhân, ngài gặp chuyện gì nguy cấp à?

Đúng lúc này, giọng nói của Trí não vang lên trong đầu Quý Phong.

Quý Phong cả kinh, vội hỏi:

- Trí não, người xuất hiện từ khi nào thế?

Trí não đáp:

- Chủ nhân, tinh thần ngài đang tập trung cao độ, dòng điện sinh học được tăng cường, dĩ nhiên sẽ tự động câu thông tới Trí não.

Quý Phong hiểu ra, liền nói:

- Người mau ẩn đi, đừng để ta phân tâm, hiện tại ta đang gặp phiền phức lớn.

Trí não tức khắc hỏi:

- Chủ nhân, ngài gặp phiền phức gì vậy?

Quý Phong liền nhanh chóng nói hoàn cảnh trước mắt của mình, rồi ra lệnh Trí não trở về.

- Chủ nhân, Trí não có thể giúp ngài.

Trí não đột nhiên nói.

- Chẳng lẽ chủ nhân đã quên Trí não vốn là một hệ thống dùng để huấn luyện quân đội đặc chủng sao, trong Trí não luôn có những chương trình đặc biệt dành cho kỹ năng đấu vật và võ thuật.

Quý Phong nghe xong liền cười khổ:

- Giờ có chương trình huấn luyện cũng vô dụng, chẳng lẽ người nghĩ ta có thể học hết mấy thứ đó trong nháy mắt sao?

Trí não nói:

- Chủ nhân, căn cứ theo quy định của hệ thống, nếu như chủ nhân vẫn chưa hoàn thành huấn luyện đã gặp phải hoàn cảnh nguy cấp thì Trí não có thể sử dụng dòng điện sinh học để trợ giúp chủ nhân thoát khỏi hiểm cảnh, có điều cần ngài phối hợp một chút.

Quý Phong vui mừng quá đổi, vội vàng hỏi:

- Phối hợp như thế nào?

- Cần chủ nhân cung cấp đầy đủ dòng điện sinh học.

Trí não đáp.

Quý Phong tức giận gất gỏng:

- Cái gì là dòng điện sinh học mới được chứ, mà giờ người bảo ta đi đâu để chuẩn bị?

Trí não giải thích:

- Chủ nhân, dòng điện sinh học là dòng điện được sinh ra khi các tế bào trong cơ thể hoạt động, là một loại điện năng đặc biệt của sinh vật. Chỉ cần chủ nhân vận động liên tục thì sẽ sinh ra dòng điện sinh học mạnh mẽ.

- Vận động liên tục?

Quý Phong ngẩn người, ngay sau đó hần lập tức vung tay múa chân nhảy nhót tại chỗ, cả người không ngừng nhô lên hụp xuống, từ xa nhìn tới trông hệt một con dê đang phát điên mà lồng lộn, bộ dáng vô cùng kỳ quái.

Một loạt những hành động quái dị của Quý Phong đã làm cho sáu người kia sửng sốt. Ngay lúc đó giọng nói của Trí não không ngừng vang lên trong đầu:

- Đang tiếp thu dòng điện sinh học.... Dòng điện sinh học đã nạp đầy đủ.... Tiến hành công kích!

Khoảnh khắc đó, Quý Phong bỗng cảm thấy hai chân mình nóng rực như bị lửa thiêu, theo bản năng hần lập tức nhảy lên đá mạnh hai chân ra.

Bịch... bịch...

Hai cước này cũng thật khéo, đá trúng ngay cảm của hai tên trước mặt khiến chúng lập tức té ngã ra đất, thân thể co quắp giật lên vài cái rồi xụi lơ, bất động.

Bốn tên còn lại vô cùng sửng sốt, vừa định động thủ thì đột nhiên thấy Quý Phong khom người xuống, hai chân quét ra như gió lốc.

Rắc... rắc... rắc... rắc.

Bốn cú đá cực kỳ chính xác và tàn nhẫn nhắm thẳng vào đầu gối bốn người. Chỉ nghe những tiếng gãy xương rắc liên tục vang lên, cả bốn hét lên thảm thiết rồi té lăn ra đất.

Quý Phong hốt hể đứng dậy, nghe những tiếng rên rỉ đau đớn mà hần sợ đến ngây người, không dám tin một màn trước mắt là do chính mình gây ra.

Nhưng ngay tức khắc hần liền có phản ứng, thừa dịp sáu tên cướp còn đang lẫn lộn trên mặt đất mà cuống cuống chạy như điên vào trong một ngõ hẻm vắng, qua năm sáu lần vòng vèo rẽ trái phải đã biến mất không thấy tăm hơi...

14. Chương 14: Tù Cơ Ứng Biến!

Từ Mặc và đầu trọc ngồi trong xe trốn to hai mắt nhìn về hướng Quý Phong vừa bỏ chạy, mặt tràn ngập vẻ khó tin.

- Thằng chó đó sao lại lợi hại vậy!?

Từ Mặc khó nhọc nuốt nước miếng khiếp sợ.

Đầu trọc cũng sầm mặt xuống, sáu tên kia đều là những tay đánh đấm có nghề ở phòng tắm hơi của hần ta, thân thủ vô cùng tốt, người khỏe mạnh bình thường cũng chưa hần là đối thủ của bọn chúng.

Vậy mà không ngờ lại bị Quý Phong đánh gục toàn bộ, ngay cả cơ hội trả đòn cũng không có.

- Từ thiếu gia, lần này chúng ta đụng phải thiết bản rồi! Nhưng Từ thiếu gia cứ yên tâm, tôi lập tức kêu hết đám anh em còn lại tới, dù thân thủ của nó có khá đến đâu cũng đừng hòng chống đỡ nổi.

Đầu trọc bị mất mặt ngay trước mũi Từ Mặc, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phải biết phòng tắm hơi của hần ta có thể hoạt động yên ổn là hoàn toàn nhờ vào sự che chở của Từ Phúc, nếu bây giờ chọc giận Từ Mặc thì kẻ xui xẻo sẽ không phải ai khác mà chính là hần ta.

- Hừm, con mẹ nó, không nghĩ thằng khốn kia lại lợi hại như vậy.

Từ Mặc chậm rãi thở ra, y trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

- Nếu lần này không chặn đánh được Quý Phong thì từ giờ về sau nó nhất định sẽ đề phòng, khi đó càng không dễ hạ thủ.

- Vậy chúng ta kêu thêm mấy người rồi trực tiếp tới nhà đánh luôn cả cha mẹ nó...

Đầu trọc nghiêng răng.

Từ Mặc lại lắc đầu:

- Không được, bây giờ Đồng Khải Đức đang tìm cơ hội đối phó lão già ta, nếu làm ầm ĩ chuyện này lên thì đối với chúng ta không có lợi chút nào!

Nói tới đây, hai mắt Từ Mặc bỗng nhiên sáng bừng:

- Phải rồi, chúng ta sẽ cho hắn thấy thủ đoạn của kẻ làm quan là như thế nào!

Đầu trọc không hiểu ý của hắn, nghi hoặc hỏi lại:

- Thủ đoạn của kẻ làm quan?

Từ Mặc nhếch miệng cười thâm độc:

- Đúng! Sáu tên thủ hạ của anh bị Quý Phong đánh chẳng lẽ không có ai bị thương sao?

Nhìn nụ cười nham hiểm của Từ Mặc, đầu trọc lập tức bừng tỉnh đại ngộ:

- Từ thiếu gia, ý của cậu là... kêu thủ hạ của tôi đi báo cảnh sát?

Từ Mặc cười nhạt:

- Đánh người gây thương tích là một hành vi phạm pháp, đến khi đó Quý Phong không những bị nhà trường đuổi học mà đám cảnh sát được tôi gợi ý cũng sẽ không tha cho nó.

Đầu trọc lập tức cao hứng, gật đầu nịnh nọt:

- Không tệ, quả nhiên là một ý kiến hay. Từ thiếu gia thật là cao tay, lần này thằng nhóc kia có bản lĩnh bằng trời cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của thiếu gia rồi.

Từ Mặc cười khẩy:

- Họa là do nó tự chuốc lấy, thằng khốn kiếp đó dám dây dưa với nữ nhân mà tôi thích, quả là muốn chết!

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mấy tên thủ hạ của anh sẽ không có vấn đề gì chứ?

Đầu trọc lập tức nói:

- Từ thiếu gia yên tâm, cứ ối tên mười vạn tệ để an ủi thì dù có cắt đứt một chân tội nó cũng sẽ liều mạng mà làm.

Từ Mặc cân nhắc một chút lại lắc đầu:

- Không cần kêu hết cả bọn đi báo án, chỉ một hai người là đủ rồi. Nếu chúng đều tới đồn trình diện thì thật khó có thể thuyết phục đám cảnh sát tin được chuyện Quý Phong lấy một địch sáu.

Đầu trọc gật đầu đáp:

- Vẫn là Từ thiếu gia suy nghĩ chu đáo, chúng ta lập tức đi báo cảnh sát.

Từ Mặc nhìn về hướng Quý Phong vừa biến mất, đắc ý cười nhạt:

- Quý Phong, tao sẽ ày biết... đối nghịch với tao sẽ có kết quả như thế nào!

Lúc này trên đường Quý Phong không dám dừng lại nửa bước, hắn cầm đầu cầm cổ chạy như điên tới đồn công an gần nhất.

Mãi cho đến lúc chạy đến cửa đồn, hiểm cảnh vừa rồi vẫn làm cho hấn sợ hãi đến mất vía.

May mắn là Quý Phong vô tình có được Trí não, nếu không lúc này nhất định sẽ bị sáu người kia đánh cho sống dở chết dở rồi.

Nghĩ đến đây Quý Phong lại càng thấy tức giận, hấn siết chặt nắm đấm, mắt lóe lên hàn quang.

- Từ Mặc, mày thật là ác độc!

Quý Phong thật sự phẫn nộ, hấn vốn tưởng tất cả đều là học sinh, dù có xảy ra mâu thuẫn gì thì cùng lắm là dùng phương thức của học sinh để giải quyết.

Nhưng nhìn lại tình cảnh vừa rồi mà xem, Từ Mặc hiển nhiên không phải là một kẻ hiền lành. Tên công tử con Phó huyện trưởng này tuyệt đối là một thằng nhà giàu lòng dạ ác độc tàn nhẫn! Vì một mâu thuẫn nhỏ mà sẵn sàng tìm sáu tên giang hồ vô lại đến đánh người.

- Có tiền có thể là có thể tùy ý làm bậy hay sao?

Quý Phong cười lạnh lùng:

- Đã như vậy, để tao xem mày có thể càn rỡ tới khi nào.

Nhìn thấy phòng trực trong đồn còn đang sáng đèn, Quý Phong liền bước nhanh vào.

Hấn cũng không phải là kẻ ngốc, nếu đã đoán được sáu tên kia rất có thể là do Từ Mặc gọi đến để dẫn mặt mình, thì tiếp theo chắc chắn y sẽ không làm thỉnh mà bỏ qua như vậy. Bởi người bị đánh không phải Quý Phong mà lại là lũ tay chân của Từ Mặc.

Tới lúc này mà để đối phương càn ngược lại thì mới thật hết đường giải thích.

Cho nên sau khi bỏ chạy, Quý Phong không về nhà mà đến thẳng đồn công an để báo án.

Người trực tới nay là một cảnh sát trung niên, ông nhìn thấy Quý Phong liền hỏi:

- Cậu tới có chuyện gì?

Quý Phong lập tức nói:

- Chú cảnh sát, cháu muốn báo án. Vừa rồi khi cháu tan học trên đường về nhà thì gặp phải một băng cướp.

Người cảnh sát trung niên giật mình, vội vàng đứng dậy hỏi:

- Ở chỗ nào?

Quý Phong lập tức trả lời:

- Để cháu dẫn chú đi!

Vị cảnh sát liền đáp ứng:

- Được, để tôi gọi thêm người.

Nói đoạn ông liền nhấn chuông báo động, trong thoáng chốc đã có khá nhiều cảnh sát xuất hiện. Một người khoảng chừng ba mươi tuổi dáng vóc khôi vĩ trong đám đó bước nhanh tới trước phòng trực ban:

- Lão Vương, có chuyện gì vậy?

Người cảnh sát trung niên nói:

- Nghiêm đội trưởng, cậu thanh niên này tới báo án, nói là gặp phải một băng cướp.

Nghiêm đội trưởng lập tức quay sang nhìn Quý Phong:

- Cậu gặp bọn cướp ở đâu? Mau dẫn chúng tôi tới đó!

Nói xong cũng không để cho Quý Phong có thời gian trình bày, anh ta đã đưa hấn lên một chiếc xe cảnh sát đậu ở ngay bên ngoài. Mười mấy cảnh sát khác cũng chia tổ lên xe, nổ máy hú còi chạy đi.

Khi xe vừa lăn bánh khỏi cổng đồn, Quý Phong liền nói:

- Thưa anh, những kẻ xấu kia thừa dịp em tan học ca tối mà chặn đường đánh cướp ạ.
- Gì? Người bị cướp là cậu?

Nghiêm đội trưởng kinh ngạc nhìn Quý Phong:

- Vậy sao cậu còn có thể chạy đến đồn công an để báo án được?

Quý Phong ngượng ngùng gãi gãi đầu:

- Thật ra em cũng không biết nữa! Lúc đó bọn họ muốn đánh em, em sợ quá chống trả lại, kết quả hình như đánh trúng chỗ hiểm ở cằm hay sao đó mà hấn ta té lăn ra xỉu. Em hoảng lên chỉ biết chạy ngay tới đồn công an thôi.

Nghiêm đội trưởng đã từng học võ thuật ở trường cảnh sát, dĩ nhiên biết trên cằm con người có một dây thần kinh mà một khi nó bị đánh trúng thì bất kể cường tráng khỏe mạnh đến đâu thì người đó cũng sẽ hôn mê ngay tại chỗ. Nên lúc này nghe Quý Phong tường trình anh ta cũng không hoài nghi gì, chỉ cho là Quý Phong trong lúc bối rối mà chớ ngáp phải ruồi.

Nghiêm đội trưởng lại hỏi:

- Bọn chúng có mấy người tất cả?

Quý Phong nhú mày, làm bộ chần chừ rồi nói:

- Hình như là sáu người, khi đó em sợ quá cho nên cũng không nhớ rõ lắm.

Nghiêm đội trưởng nhìn Quý Phong khe gật đầu, trong mắt anh ta Quý Phong chỉ là một đứa trẻ, gặp cướp dĩ nhiên sẽ kinh hoảng rồi.

- Khốn kiếp, chúng mày là một lũ vô dụng, ngay cả một thằng nhóc cũng đánh không lại, tao nuôi đám phế thải chúng mày để làm gì hả?

Đầu trọc nhìn sáu thủ hạ của mình đang lăn lộn trên đất, không nhìn được chữ đồng lên.

Từ Mặc đứng bên cạnh bèn nói:

- Anh để một tên ở lại hiện trường, sau đó dẫn những tên còn lại đi báo cảnh sát. Anh nhớ nói là không nhận ra ai đã đánh họ mà chỉ tình cờ đi ngang qua, thấy một người mặc đồng phục học sinh đánh ngất xỉu người này. Tiếp theo anh tả lại diện mạo của Quý Phong, chuyện còn lại cứ để đám cảnh sát lo.

Đầu trọc lập tức gật đầu, còn đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi hụ của xe cảnh sát từ xa xa truyền tới.

Từ Mặc và đầu trọc thoáng biến sắc. Đầu trọc vội vàng nói:

- Không ổn, lúc này tuyệt đối không thể để cho cảnh sát phát hiện ra chúng ta, nếu không sẽ không thể giải thích được!

15. Chương 15: Phải Cố Gắng Hơn Nữa!

- Sợ cái gì!

Từ Mặc nhướng mày hừ lạnh.

- Chúng ta đang muốn báo cảnh sát thì không ngờ họ lại tự chạy tới! Ha ha, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta.

- Ý của Từ thiếu gia là... ?

Đầu trọc thắc mắc hỏi.

- Giờ tôi sẽ rời đi, anh ở lại báo cảnh sát! Đừng lo, có thể đám đó chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, anh điện tới báo án thì chắc chắn chúng sẽ đến xử lí. Lúc đó anh cứ nói mình vô tình mà phát hiện ra chuyện ở nơi đây. Nhớ là phải miêu tả được nhân dạng của Quý Phong đó.

Từ Mặc nói xong liền vội vàng xoay người rời đi, quãng lại một câu:

- Nếu anh làm tốt chuyện này, tôi sẽ không quên đâu.

Dứt lời, y cũng biến mất tích vào trong một ngõ vắng.

Mãi đến khi rời khỏi hiện trường rồi Từ Mặc mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi lúc vừa nghe thấy tiếng còi hú từ xe cảnh sát thì y cũng sợ nhớ tới lời căn dặn của lão già ở nhà, rằng làm bất cứ chuyện gì cũng không được lưu lại nhược điểm cho người ta nắm bắt.

Từ Mặc biết, tình hình hiện tại của cha y cũng không được tốt cho lắm. Thư ký Huyện ủy Đồng Khải Đức vẫn đang tận lực tìm kiếm chứng cứ chống lại lão và đám cán bộ có vấn đề. Nếu Từ Mặc lại dính líu đến chuyện này, chỉ sợ lão cũng không dàn xếp được.

Vì vậy sau khi để đầu trục ở lại khai báo, Từ Mặc lập tức bỏ đi.

Đầu trục nhìn theo hướng Từ Mặc biến mất, nhin không được chữi đồng lên:

- Mẹ nó thằng ranh nhà giàu. Bình ra đây còn muốn cha nó ở lại hốt phân sao.

Gã nhỏ toét một ngụm nước bọt xuống đất! Tức thì tức chứ làm gì được Từ Mặc đây? Đúng nó là con nhà giàu nhưng cha nó cũng là một con cáo già chính cống?! Nếu gã đắc tội với nó, thì đừng mong sau này còn có đất làm ăn.

Nghĩ tới đây đầu trục lại oán hận nhìn sáu tên đàn em đang nằm trên mặt đất:

- Mẹ kiếp, một thằng nằm lại đây, còn lại lập tức lên xe. Lúc đám cảnh sát kia đến, chúng mày biết phải nói thế nào rồi chứ?

Mấy tên lưu manh nằm dưới đất lập tức nói:

- Dạ biết rồi, đại ca.

Bị một thằng nhóc chưa ráo máu đầu đánh cho tơi tả, bọn chúng cũng cảm thấy nhục nhã lắm.

- Tốt, thằng Hai mày ở lại, còn bọn bay mau lên xe cả đi.

Đầu trục nhìn xuống tên ốm yếu nhất trong bọn rồi nói tiếp:

- Hai à, đại ca sẽ không bạc đãi mày đâu!

Nói xong, không đợi thằng Hai kịp phản ứng, đầu trục đã phang thẳng cây gậy không biết lấy từ đâu ra xuống đùi hắn.

Rốp!

Thằng Hai bật ngửa ra đất, không ngừng lăn qua lăn lại ôm chân há miệng gào lên.

Lúc này đầu trục mới vừa ý móc điện thoại di động ra gọi cảnh sát. Gã đem chuyện đã dàn dựng cùng với địa điểm cụ thể nói nhanh qua điện thoại.

...

Bộp!

Nghiêm đội trưởng gấp điện thoại, lạnh lùng nhìn Quý Phong:

- Cậu là Quý Phong phải không? Đề nghị cậu kể lại việc vừa xảy ra một lần nữa cho tôi nghe.

Quý Phong ngẩn người, nhưng vẫn làm theo yêu cầu. Hắn kể lại mọi chuyện một lượt. Với năng lực ghi nhớ siêu phàm thì lúc này nói gì hắn đều nhớ rất rõ, có điều để ọi người khỏi phải hoài nghi, hắn cố tình kể sai vài tiểu tiết nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến nội dung chính.

Sau khi kể xong, Quý Phong kỳ quái nhìn Nghiêm đội trưởng, trong lòng không khỏi nghi ngờ! Tại sao sau khi nhận được điện thoại thì anh ta liền thay đổi thái độ đối với mình? Chẳng lẽ... cha của Từ Mặc vừa tạo áp lực cho anh ta, muốn chinh mình hay sao?

Thực ra Nghiêm đội trưởng chỉ nhận được điện thoại của nhân viên trực ban ở đồn cảnh sát, rằng có người báo họ vừa thấy một vụ ẩu đả vô cùng nghiêm trọng, có cả chấn thương.

Địa điểm cũng chính là nơi Quý Phong vừa kể.

Có điều lời người báo cảnh sát với lời của Quý Phong hoàn toàn bất đồng. Một người kể là bị cướp, người báo lại nói là ẩu đả. Tính chất của sự việc đã hoàn toàn không giống với trước.

Cho nên, Nghiêm đội trưởng mới hỏi lại một lần nữa.

Lúc này nghe Quý Phong trả lời trên căn bản là khớp với lời nói khi nãy thì trong lòng Nghiêm đội trưởng đã có ý nghi ngờ. Có lẽ người qua đường kia đã nhìn nhầm chẳng?

...

Lúc đầu trông thấy người đi đầu đám cảnh sát chính là Nghiêm đội trưởng, hơn nữa bên cạnh anh ta còn có cả Quý Phong thì sắc mặt lập tức thay đổi.

- Đầu trục, là anh?

Nghiêm đội trưởng vừa nhìn thấy đầu trục lập tức đề phòng. Mà những cảnh sát đi sau tựa hồ đều biết tên trục đầu này, bắt tri bắt giác vây gã lại.

Con mẹ nó sao lão tử lại sao xui xẻo đến thế, ai không gặp lại gặp ngay tên khốn này chứ. Đầu trục chửi thầm nhưng trên mặt vẫn tươi cười:

- Ra là Nghiêm đội trưởng, thật vừa khéo nhỉ!

- Khéo cái gì?

Nghiêm đội trưởng cười lạnh:

- Đầu trục, vừa rồi là anh điện báo cảnh sát à? Anh có lòng tốt như vậy từ bao giờ thế?

Nghe mấy lời này đầu trục lại một lần nữa đổi sắc mặt, chỉ thấy gã cười hùa theo:

- Nghiêm đội trưởng quả là vui tính! Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây, hơn nữa tôi thực sự là kẻ làm ăn đứng đắn đáng hoàng! Nghiêm đội trưởng có lẽ hiểu lầm tôi rồi.

- Làm ăn đứng đắn?

Nghiêm đội trưởng liếc nhìn người đang nằm rên rỉ trên mặt đất kia, chân mày nhất thời nhíu lại rồi cười nhạt:

- Đầu trục, anh nói anh tình cờ đi ngang qua à? Người này không phải là đàn em của anh sao, đừng nói là anh không nhận ra nó nhé?

Anh ta vừa nói xong, thần sắc của đầu trục và Quý Phong cùng lúc thay đổi.

- Nghiêm đội trưởng, việc này...

Vẻ mặt của đầu trục trở lên rất khó nhìn, giọng nói cũng giảm thấp xuống. Chợt gã bước nhanh hai bước lại gần Nghiêm đội trưởng:

- Nghiêm đội trưởng, việc này chỉ là hiểu lầm, anh xem xem...

Vừa nói gã vừa quay về phía Quý Phong:

- Anh bạn trẻ nói đi, anh và thằng em của ta đi đứng không cẩn thận nên mới va phải nhau, chỉ là hiểu lầm thôi, có phải không?

- Hiểu lầm?

Nghiêm đội trưởng lại cười nhạt:

- Quý Phong, cậu nói xem?

Nhìn ánh mắt đầy uy hiếp của đầu trọc, Quý Phong thoáng chau mày, trong lòng liên tục suy nghĩ.

Mãi một lúc lâu hắn mới lên tiếng:

- Không sai, đúng là hiểu lầm! Chẳng qua tôi thật sự không hi vọng sau này còn có những hiểu lầm như vậy nữa.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Đầu trọc âm trầm cười tiếp lời đoạn quay đầu về phía Nghiêm đội trưởng:

- Nghiêm đội trưởng, thật xin lỗi vì hôm nay chúng tôi đã quấy rầy công vụ của anh. Đàn em đây thật không đúng, ngày khác đàn em xin làm một bữa tiệc đặc biệt tạ tội với Nghiêm, à, đồng thời mời cả mấy anh em cảnh sát đã khổ cực chuyển vừa rồi nữa nhé.

- Nếu đã vậy..! Tôi cũng hi vọng không nên có lần tiếp theo.

Rồi Nghiêm đội trưởng lạnh lùng:

- Về phần bày tiệc tạ tội thì quên đi.

- Được mà, được mà.

Đầu trọc lại cười bồi:

- Đa tạ Nghiêm đội trưởng hạ thủ lưu tình.

Vừa nói gã vừa dỡ tên đàn em đang co quắp trên mặt đất dậy, lúi thủi cút đi.

Thì ra đám côn đồ chặn đường mình là thủ hạ của tên đầu trọc này. Nhất định chuyện này có liên quan tới tên kia.

Nhìn lại tất cả mọi chuyện, Quý Phong lập tức hiểu ra toàn bộ. Quả nhiên là Từ Mặc và đầu trọc chuẩn bị đổ vạ tất cả mọi chuyện lên đầu mình. Ai dè Nghiêm đội trưởng dường như đã có không ít thành kiến với tên đầu trọc này.

Quý Phong không khỏi cảm thấy mình may mắn. Nếu hôm nay người phụ trách không phải Nghiêm đội trưởng mà là một cảnh sát dựa hơi nhà họ Từ thì phải trái đúng sai thật khó mà nói cho rõ ràng.

Hai mẹ con hắn xưa giờ vẫn sống nương tựa lẫn nhau chứ không có chỗ dựa nào ở huyện Mang Thạch cả. Nên dù bị ép uống thì sẽ chẳng có ai giúp hắn nói lí, lúc đó thì quả thật kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng thừa rồi.

Trong tích tắc đó tận đáy lòng Quý Phong dâng lên một khát vọng mãnh liệt, một khát vọng làm sao phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ có bản thân mạnh mẽ, mới không để cho người khác tùy ý khi nhục, mới có thể bảo vệ tốt ỉnh và ẹ...

16. Chương 16: Bắt Đầu Kế Hoạch Phấn Đấu

Sau khi mọi chuyện kết thúc, đội trưởng Nghiêm đi tới trước Quý Phong, vẻ mặt cười mà như không:

- Quý Phong, vụ việc xảy ra có vẻ không giống với lời cậu đã nói!

Quý Phong nhất thời lúng túng gãi gãi đầu gượng cười:

- Không giấu gì đội trưởng Nghiêm, thật ra tối nay người muốn đối phó em là Từ Mặc con trai của Phó huyện trưởng. Ở trong trường, bọn em có chút mâu thuẫn, cho nên...

Không cần Quý Phong nói tiếp đội trưởng Nghiêm cũng có thể đoán ra phần sau. Đại danh công tử gia huyện Mang Thạch của Từ Mặc anh ta vốn đã được nghe từ lâu.

Đồng thời có thể giải thích được vì sao kẻ báo cảnh sát là đầu trọc mà người bị thương cũng chính là thủ hạ của hắn.

Đội trưởng Nghiêm thừa biết, đầu trọc là một trong những con chó săn của Phó huyện trưởng Từ Phúc, là con dao trong tay ông ta. Nói một cách chính xác hơn đây là câu kết giữa quan lại và thương gia. Nên Từ Mặc sai bảo đầu trọc đi đối phó một ai đó cũng không có gì quá kỳ quái.

Anh ta liếc nhìn Quý Phong rồi cau mày:

- Cậu và Từ Mặc có mâu thuẫn sao?

Quý Phong khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa học sinh với nhau chứ cũng không phải chuyện lớn gì!

Nghiêm đội trưởng hừ một tiếng:

- Đối với cậu thì là mâu thuẫn nhỏ nhưng với Từ Mặc có lẽ là không, nếu không đã chẳng xảy ra việc như tối hôm nay. Vậy đi, đây là số điện thoại của tôi, nếu cậu lại gặp phải tình huống nguy cấp thì cứ gọi nhé!

Quý Phong vô cùng mừng rỡ:

- Cảm ơn đội trưởng Nghiêm!

Hắn đang lo không có ai giúp đỡ mình, nào nghĩ tới đội trưởng Nghiêm chẳng những công chính liêm minh mà còn là một người rất nhiệt tình nữa.

Đội trưởng Nghiêm khoát tay cười:

- Không có gì, lần sau có chuyện phải nhanh chóng gọi cho tôi!

- Vâng!

Quý Phong cảm kích trong lòng, cảm ơn thêm một lần nữa:

- Cảm ơn đội trưởng Nghiêm!

- Đi thôi, để tôi đưa cậu về. Giờ cũng không còn sớm, có lẽ người nhà của cậu đang lo lắng sốt ruột đấy?

Đội trưởng Nghiêm cười sang sảng.

Quý Phong vội vàng từ chối:

- Dạ không cần đâu đội trưởng Nghiêm, nhà của em ở gần đây thôi, đi khoảng mười phút nữa là đến rồi!

Giỡn sao, nếu như để mẹ thấy mình đi xe cảnh sát về bà không bị hù chết mới lạ!

- Vậy được, cậu đi một mình cẩn thận.

Đội trưởng Nghiêm cũng không muốn ép, vỗ vỗ vai Quý Phong.

Chào tạm biệt đội trưởng Nghiêm xong, Quý Phong lập tức chạy về nhà.

Nhìn theo bóng lưng Quý Phong, đội trưởng Nghiêm không khỏi gật đầu. Viên cảnh sát đứng bên cạnh anh ta chột thổ dài:

- Cậu bé này không tầm thường, biết rõ Từ Mặc muốn đối phó mình mà còn có thể bình tĩnh như vậy, không sợ cũng không tức giận. Chẳng lẽ nó đã nắm bắt mọi việc trong tay rồi sao?

Đội trưởng Nghiêm đồng ý với lời anh ta, gật đầu nói:

- Đúng vậy, chỉ bằng thái độ lâm nguy không kinh sợ mà còn nhanh chóng nghĩ cách tùy cơ ứng biến thì những học sinh bình thường đã không thể so sánh với cậu ta.

Viên cảnh sát kia nói tiếp:

- Nhưng cũng phải nói cậu ta quả là may mắn, đến đồn công an vừa vặn gặp ngay đội trưởng, chứ nếu đụng phải người của Từ Phúc thì khó mà bình yên vô sự rồi....

- Đám sâu một Từ Phúc kia sớm muộn gì cũng sẽ bị Đồng thư ký thộp cổ thôi.

Đội trưởng Nghiêm hừ hừ một tiếng, đột nhiên khoát tay nói:

- Chúng ta trở về.

Quý Phong về đến nhà thì đã gần 11 giờ, mẹ của hắn, bà Tiểu Tổ Mai ngồi đợi trên ghế sa lông đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong lòng Quý Phong chợt tràn ngập áy náy, hắn lặng lẽ đặt cặp sách xuống định đỡ mẹ mình trở về phòng ngủ nhưng không cẩn thận đã đánh thức bà Mai.

- Phong, con về rồi à?

Bà Mai giật mình thức giấc:

- Hôm nay sao con lại về trễ vậy?

Quý Phong vội vàng nói:

- Chương trình lớp mười hai tương đối nhiều, nên sau giờ học con ở lại thư viện đọc thêm ít sách.

Bà Mai không nghi ngờ gì lời con mình, chỉ gật đầu:

- Ủ, nhưng sau này tan học con nhớ về sớm một chút, đừng để quá muộn như vậy sẽ không an toàn đâu.

Quý Phong lập tức đáp:

- Dạ con biết rồi, mẹ đi nghỉ đi.

Đợi mẹ mình trở vào phòng ngủ rồi sắc mặt Quý Phong mới trầm hẳn xuống.

Chuyện xảy ra hôm nay đã khiến cho hắn cảm nhận được nguy cơ ngập đầu. Hắn biết nếu không phải mình may mắn mà gặp được Nghiêm đội trưởng thì tuyệt đối giờ này vẫn không có cửa về nhà.

Nhưng đồng thời Quý Phong cũng nhìn ra Nghiêm đội trưởng không muốn trực tiếp đắc tội với thế lực hậu thuẫn sau lưng đầu trọc là Phó huyện trưởng Từ Phúc. Bởi vậy lúc đầu trọc nói mọi việc chỉ là hiểu lầm, Quý Phong cũng không do dự lâu mà gật đầu xác nhận.

Biết rõ đối phương muốn hại mình nhưng lại buông tha cho họ, đây không phải biểu thị sự yếu hèn, mà đó cũng chính là một cách tự bảo vệ.

Bởi ngón đòn kia của Từ Mặc thật độc.

Quý Phong không có gia thế hùng hậu làm chỗ dựa, vừa rồi nếu không có người giúp đỡ, Từ Mặc chỉ cần tùy tiện tìm một cái cớ cũng đủ nhốt hắn vào đồn công an rồi.

Đến lúc đó cho dù không bị ghép tội, chỉ cần Từ Mặc nói vài câu với hiệu trưởng thì hắn cũng dễ dàng bị đuổi học.

Việc này không khác gì đập tan mọi hi vọng của hắn.

Đối với một người không quyền không thế lại không có quý nhân giúp đỡ thì đi học chính là con đường đời duy nhất. Nếu như cả cơ hội đến trường cũng bị tước đoạt, Quý Phong không biết mẹ hắn sẽ thương tâm như thế nào nữa.

Những năm gần đây, mẹ hắn đã phải chịu bao nhiêu vất vả khổ cực ục tiêu duy nhất là hắn có thể học thành tài, có thể nên người.

Nghĩ đến những việc này, Quý Phong trong mắt lóe lên hàn quang lạnh thấu xương, sắc mặt băng lãnh đầy đáng sợ.

Bởi chính những điều như thế, Quý Phong mới không thể không thỏa hiệp.

Hắn và mẹ còn ở đây lâu dài, tuyệt đối không thể đối địch nhiều với Từ Mặc, cho nên hắn chỉ còn cách nhẫn nhịn.

Nhưng tạm thời nhẫn nhịn không có nghĩa hắn sợ hãi, mà chính là một lựa chọn sáng suốt khi yếu thế.

- Tạm thời ta đấu không lại ngươi, nhưng ta không sợ đâu, ta sẽ mạnh lên từng giờ... rồi sẽ có một ngày, ta có đủ năng lực đập trên đầu ngươi...

Những lời này gần như được rít lên từ trong miệng Quý Phong, hai tay hắn đã siết chặt lại thành nắm đấm.

Từ cái lúc Từ Mặc tìm người đối phó Quý Phong thì y đã bị hắn coi như là địch nhân, hơn nữa còn là một kẻ địch vô cùng nguy hiểm.

Đối phó với kẻ địch như thế chỉ có một biện pháp, là ở một thời cơ thích hợp nhất, lấy thế lôi đình mà giáng cho đối phương một đòn chớp nhoáng, để cho đối phương trọn kiếp không thể thoát thân.

- Ta sẽ đợi đến cơ hội này...

Quý Phong kiên định thăm thẳm.

Sau đó, Quý Phong ngay cả cơm tối cũng không ăn, rửa mặt xong liền lên giường nằm ngủ.

Ở trên giường, ý thức của hắn đi vào không gian ảo xây dựng bên trong Trí não. Chuyện ngày hôm nay đã khiến hắn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Vì thế, để ỉnh nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, hắn nhất định phải không ngừng tiếp nhận sự huấn luyện điên cuồng của Trí não!

- Chủ nhân.

Nhìn thấy ý thức Quý Phong đi vào, Trí não lập tức cung kính chào.

Quý Phong không nói vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Trí não, hãy dựa theo tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất, trong một thời gian ngắn nhất huấn luyện ta thành đặc công siêu cấp của thời đại Tinh Không trong tương lai được không? Hay ít nhất gần đạt tới tiêu chuẩn đó cũng được?

Sau khi ném trái đòn trả thù của Từ Mặc, Quý Phong đã gieo xuống khát vọng làm sao cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn thật nhiều.

- Dạ! Chủ nhân!

Trí Não lập tức cung kính trả lời:

- Trước tiên phải tiến hành cải thiện thể chất, mời chủ nhân bắt đầu bài tập luyện thể lực...

17. Chương 17: Cô Giáo Xinh Đẹp (1)

Thời gian một đêm thoáng cái đã qua. Một đêm đó, Quý Phong vẫn kiên trì luyện thể, hơn nữa chỉ thực hiện một động tác duy nhất. Nhưng lần này bởi hắn ra lệnh cho Trí não dùng tiêu chuẩn thật nghiêm khắc nên kết cục Quý Phong đã bị bắt phải giữ động tác đó nguyên một đêm.

Dù đêm qua Quý Phong bị Trí não “chiều chuộng” đến mức chết đi sống lại nhưng hiệu quả đạt được cũng thật rõ ràng. Nhờ có dòng điện sinh vật phụ trợ, cho đến lúc hùng đông thì Quý Phong đã có thể hoàn thành động tác thứ nhất một cách dễ dàng mà không còn cảm thấy mất tự nhiên một tí nào nữa.

Dựa theo những gì Trí não truyền đạt thì điều này chứng tỏ, dưới sự cải thiện của dòng điện sinh vật, thể chất của Quý Phong đã tăng lên nhanh chóng.

Đối với lý luận này, rõ ràng Quý Phong chấp nhận một cách sâu sắc. Kiểu động tác cổ quái này dù một cao thủ Yoga muốn thực hiện cũng không phải dễ, huống chi là Quý Phong, kẻ cho đến bây giờ vẫn chưa từng luyện qua một công phu nào?

Giờ đây Quý Phong mới bắt đầu tin tưởng lời của Trí não, rằng trong một năm sẽ khiến hắn đạt đến tiêu chuẩn đặc công siêu cấp của thời đại Tinh Không trong tương lai. Đây không phải là mạnh miệng nói bừa mà chính là chuyện tuyệt đối có khả năng!

Với tâm trạng hưng phấn, Quý Phong nhanh chóng mặc quần áo rồi xuống giường. Hắn biết, sau khi có được Trí não thì cuộc sống của mình đã khác rất nhiều so với mọi người. Bất kể vì muốn mẹ có thể ngừng cao đầu mà sống hay để cho bản thân không kẻ khác khi nhục, hắn đều phải nắm chặt lấy cơ hội này!

Hắn cứ thế đến trường sớm như mọi ngày.

Lúc Quý Phong vào lớp, Từ Mặc đã có mặt bên trong. Thấy hắn tới, y vẫn làm ra vẻ như không có gì xảy ra, vẫn bình thường như trước đó chả có chuyện gì đặc biệt.

Sâu trong mắt Quý Phong lóe lên ánh sáng lạnh lẽo nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi đến chỗ của mình rồi ngồi xuống.

Ở cái nơi nhỏ xíu như huyện Mang Thạch này, nếu như không đủ lực thì bản thân mình không cách nào đấu nổi với Từ Mặc. Đối với đạo lý này Quý Phong hiểu rất rõ.

Cho nên dù biết chuyện hôm qua chính là trò quỷ của Từ Mặc nhưng Quý Phong vẫn nén lại ý định tính sổ với y. Bởi một khi hai bên xảy ra xung đột, rất có khả năng mẹ của mình sẽ gặp thương tổn. Tuyệt đối đây không phải là chuyện Quý Phong muốn thấy.

Ta cần mạnh mẽ hơn! Nhanh chóng phải mạnh mẽ hơn!

Quý Phong siết chặt nắm tay rồi ngồi xuống.

Trương Lỗi ở đâu bu lại, cười hắc hắc:

- Phong tử, nghe nói hôm qua cậu đưa đại hoa khôi của chúng ta về nhà hử?

Quý Phong lắc đầu cười đáp:

- Có chuyện gì đâu! Chẳng qua là bạn học giúp nhau thôi!

- Tớ khinh!

Trương Lỗi liếc hắn với vẻ khinh thường, bĩu môi:

- Nếu là chuyện bạn học giúp nhau sao tớ không thấy cậu làm chuyện quái gì cho Vương Linh Linh hử?

Bất chợt Quý Phong cảm thấy tức cười, hắn bắt đầu lắc đầu liên tục. Vương Linh Linh, cô học trò cùng lớp có khổ người hơi bị quá tải mặt đầy tàn nhang, được bạn bè “ái mộ” mà đặt ột biệt danh vô cùng dễ thương là “Khủng long”.

Hiện giờ Trương Lỗi hỏi đều thế, không nghi ngờ gì chuyện gã ta đang muốn nhạo báng mình.

- Thằng lỏi này, nói kiểu đó là đang làm nhục người khác đấy! Được rồi biến đi, tớ muốn học bài!

Quý Phong lắc đầu cười khổ rồi lấy sách giáo khoa ra, bắt đầu cho buổi học sớm.

Trương Lỗi chỉ còn một mình, muốn bà tám thì cũng chẳng còn thú vị, bèn nhún vai tỏ ra bó tay rồi cắp đi đọc sách.

Một ngày trôi qua rất nhanh, vốn Quý Phong đã chuẩn bị tốt cho tình huống Từ Mặc đến gây gổ. Nhưng hắn nằm mơ cũng nghĩ không ra, cả ngày hôm đó Từ Mặc lại không nhìn đến hắn một lần. Điều này quả thật đã làm cho Quý Phong bứt rứt không yên.

Lòng dạ Từ Mặc vốn hẹp hòi và ngang ngược, hai “đức tính tốt” này đã sớm nổi danh cả huyện. Hôm qua y đã không thành công, sao hôm nay lại không tiếp tục tới kiếm chuyện với hắn nữa?

Quý Phong nào biết đâu, sau khi chuyện tối qua kết thúc, Đầu trọc cảm thấy việc này đã ngoài tầm xử lý của gã nên nhanh chóng gọi điện kể lại đầu đuôi một lượt cho Từ Mặc.

Từ Mặc nghe xong lập tức lo lắng.

Y biết đội trưởng Nghiêm là người của Thư ký huyện ủy Đồng Khải Đức. Nếu như Đồng Khải Đức biết được thì hậu quả thế nào tự nhiên có thể nghĩ ra.

Bởi lo lắng điểm này, Từ Mặc làm sao còn dám gây phiền toái gì cho Quý Phong nữa, bắt buộc phải ra vẻ là người dằn hoạn.

Chỉ ít Từ Mặc sẽ không dám lộ liễu ra tay với Quý Phong một cách không kiêng kị nữa.

Mẹ kiếp! Tao muốn thằng chó này phải chết! Từ Mặc ngồi bàn trên ngẫm nghĩ đầy oán hận.

Không thể dùng đến quan quyền hay xã hội đen nữa rồi. Bất quá chỉ dựa vào bản công tử đây cũng đủ khiến cho thằng nhóc kiết xác Quý Phong kia trên răng dưới bình xăng, tan cửa nát nhà rồi!

Từ Mặc thầm tính toán.

Tình cảnh trước mắt cũng không quá tốt. Xem ra ta phải nhanh cửa sổ Đồng Lôi. Nếu như hai nhà có thể kết thân... Tin chắc vị trí của lão già sẽ vững hơn nhiều. Vả lại ta còn có được Đồng Lôi, đây tuyệt đối là diệu kế một nã hai chim nha!

Nghĩ tới chỗ này, Từ Mặc lại liên tưởng đến Quý Phong, Đồng Lôi tựa hồ như có cảm tình với thằng nhãi kia hơn mình. Đây chính là chuyện mà Từ Mặc vẫn không thể nhịn nổi.

Nhất định phải nghĩ biện pháp dạy dỗ cho thằng khốn này một phen nữa, đồng thời phải hạ gục cả Đồng Lôi!

Từ Mặc ngẫm hạ quyết tâm. Vừa nghĩ đến sau này có thể thoải mái hưởng thụ Đồng Lôi xinh đẹp vô song thì con lợn lòng của Từ Mặc đã nhảy dựng chồm chồm.

- Tên điên kia, có nghe nói gì không? Giáo viên tiếng Anh của lớp ta sắp phải thay nữa rồi!

Gần giờ tan học, Trương Lỗi từ bên ngoài quỳnh quỳnh quái quái chạy về chỗ ngồi, rồi ra vẻ thần bí:

- Muốn biết tin tức về giáo viên mới không?

Quý Phong cười khê, nói:

- Lão Vương dạy tiếng Anh của lớp ta đã lớn tuổi, sức khỏe không được tốt. Nếu cứ dạy cho các lớp cuối cấp thì nhất định sẽ không chịu nổi. Có đổi giáo viên khác cũng là chuyện bình thường thôi...

Trương Lỗi vội vàng cướp lời:

- Chuyện này ai lại không biết, quan trọng là cái khác kia! Giáo viên tiếng Anh mới đến là một đại mỹ nữ đó. Nghe nói đã tốt nghiệp loại giỏi ở Đại học Giang Châu, là người tài mạo song toàn toàn nha!

Quý Phong bất đắc dĩ phải lắc đầu cười mắng:

- Thằng ôn này! Chẳng biết cả ngày lo suy nghĩ chuyện gì?! Mỹ nữ thì đã sao? Người ta là giáo viên đó, cậu có thể loạn tưởng được à?

- Ông khinh!

Trương Lỗi phun ra một câu nói tục trong khi mặt gã vẫn mang vẻ dâm dăng không hề che dấu:

- Giáo viên thì mới tốt! Thầy trò luyện ái mới kích thích chứ! Như thế nào, cậu đã có tính toán gì chưa?

- Cút! Đừng làm tố hủ hồng nữa!

Quý Phong cười mắng rồi chuẩn bị cất sách vở, cũng gần tới giờ về.

Bây giờ hắn không tơ tưởng đến bất kỳ chuyện gì khác. Trước hết phải thi đỗ Đại học, đó mới chính là con đường làm cho hắn có thể ngẩng đầu.

- Cái đồ đầu gỗ chả biết gì về thú vui tình ái! Làm sao ta lại có một thằng bạn đáng khinh đến thế chứ!

Trương Lỗi rung đùi đắc ý, mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ.

- À phải, hôm nay có định đưa hoa khôi của trường về nhà nữa không đấy?

Trương Lỗi làm như sức nhớ ra chuyện gì, đột nhiên hỏi.

Quý Phong nghe được nhất thời cười khổ lắc đầu:

- Coi như chấm hết! Tớ không có phước hưởng được phúc phận kia! Huống chi tớ cũng không muốn phải rước thêm phiền phức! Nếu có cho thêm lần thứ hai đi chẳng nữa... chỉ sợ tớ thậm chí muốn đi học cũng không xong.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trương Lỗi lập tức sững sốt.

Quý Phong mang đầu đuôi câu chuyện kể qua một lượt, cuối cùng mới nói:

- Tình huống bây giờ thì Từ Mặc chính là một tảng đá lớn, còn tớ thì chỉ như một quả trứng gà. Tớ cũng không ngờ đến nỗi không thấy được.

Thực tế nếu như Quý Phong chỉ có một thân một mình, cộng thêm tính tình của hắn thì nhất định phải đầu một trận với Từ Mặc, dù cuối cùng có phải vào tù chẳng nữa cũng không hối hận.

Nhưng hiện tại hắn lại không thể, hắn còn có mẹ đang cần phụng dưỡng! Nếu như hắn xảy ra chuyện thì nhất định bà sẽ không thể sống được.

Cho nên, Quý Phong không thể không nhịn!

Nghe xong câu chuyện của Quý Phong, sắc mặt Trương Lỗi lập tức tối sầm lại, ánh mắt trở nên lạnh như băng.

Một hồi sau, gã mới rít lên từng tiếng qua kẽ răng:

- Ngay cả anh em của ta cũng dám đụng đến! Quả thực to gan lớn mật!

18. Chương 18: Cô Giáo Xinh Đẹp (2)

Quý Phong vỗ vỗ vai Trương Lỗi, thản nhiên cười:

- Không sao đâu, Từ Mặc sẽ không làm gì mình, bởi vì mình chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử nghèo không quyền không thế. Vả lại trong chuyện này mình cũng không lỗ lã gì, cứ coi như mọi việc đã kết thúc đi!

Trương Lỗi nhìn chằm chằm vào Quý Phong rồi lắc đầu:

- Phong, cậu sai rồi, cậu là anh em của mình, mình tuyệt đối không thể đứng nhìn cậu bị kẻ khác khi dễ. Yên tâm đi, việc này cứ giao ình, nếu như ngay cả chuyện này mà mình cũng làm không xong thì thật sự chẳng còn mặt mũi nào để mà nhìn cậu nữa!

Nghe gã nói mà trong lòng Quý Phong tựa hồ có một dòng nước ấm chảy qua, hắn vỗ thật mạnh vào vai Trương Lỗi rồi khẽ cười:

- Lỗi à, ý tốt của cậu mình xin tâm lĩnh, nhưng hãy để chuyện này chấm dứt ở đây đi!

- Tại sao?

Trương Lỗi Tử tức giận.

- Bởi vì mình còn có người thân!

Quý Phong thản nhiên:

- Nếu như chỉ một thân một mình, mình nhất định sẽ chơi với Từ Mặc tới nơi tới chốn, cùng lắm thì thí mạng! Nhưng chỉ e Từ Mặc hạ độc thủ với mẹ, cậu nói xem mình phải làm sao bây giờ?

Môi Trương Lỗi mấp máy nhưng gã thật sự không biết phải nói gì.

Quý Phong lắc đầu cười rồi nói tiếp:

- Chúng ta đều là thanh niên, cậu nóng mình cũng nóng. Nhưng mình không thể không nghĩ đến hậu quả!

Một lúc lâu Trương Lỗi mới khê thở dài:

- Tên điên này, cậu trưởng thành hơn mình rất nhiều! Mình đã quá hồ đồ, không nghĩ đến tình hình thực tế của cậu, người anh em, xin lỗi cậu!

Quý Phong lắc đầu cười:

- Nếu là huynh đệ thì không nên nói những lời này, chỉ cần mình cẩn thận một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì. Đợi khi vào Đại học mình sẽ đưa mẹ đi cùng, đến lúc đó cho dù Từ Mặc có muốn làm gì mình thì cũng không còn cơ hội.

- Đưa bà đi theo cậu sao?

Trương Lỗi khê thở dài, không mấy đành lòng:

- Không được, không thể cứ như vậy mà chẳng nói tiếng nào. Phong điên, cho dù chúng ta có bỏ qua cho Từ Mặc thì cũng phải cho y biết, chúng ta cũng không phải quả hồng mềm mại y khi dễ, cậu đi theo mình!

Nói xong không đợi Quý Phong đồng ý, Trương Lỗi liền chụp lấy tay hấn kéo đi thẳng về phía trước.

Quý Phong dở khóc dở cười, giật tay ra:

- Được lắm Lỗi tử, vậy chúng ta cùng đi!

Trương Lỗi hầm hừ nói:

- Nhìn anh em mình nhẫn nhịn, trong lòng tớ cảm thấy rất khó chịu!

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến cạnh bàn Từ Mặc, Trương Lỗi nặng nề vỗ vào bả vai của Từ Mặc rồi nhìn về mặt kính ngạc của đối phương mà cười nhạt:

- Theo tao ra ngoài, tao có mấy lời muốn nói với mày!

Từ Mặc thấy Quý Phong đứng ở bên cạnh thì lập tức hiểu ra mọi chuyện. Y biết rằng hôm nay lành ít dữ nhiều rồi.

Tuy vậy, Từ Mặc vẫn không biểu hiện ra chút gì bất thường mà lại cười:

- Ồ!

Trương Lỗi khê hừ lạnh, cùng Quý Phong bước ra khỏi phòng học, Từ Mặc lặng lẽ theo sau, sắc mặt vô cùng u ám, ánh mắt lấp lóe không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Đồng Lô đang thu dọn cặp sách, thấy bóng lưng của ba người, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại, đôi mắt vốn rung động lòng người bỗng trở nên đăm chiêu...

Lúc này đã là giờ tan học, phần lớn học sinh đã ra về, bởi vậy trong sân trường khá là yên tĩnh.

Đi vào trong sân, Trương Lỗi nhìn Từ Mặc với vẻ mặt âm trầm, đồng thời cặp mắt lộ ra thần sắc dữ tợn.

Từ Mặc lập tức bị hù dọa, trong lòng giật thót, y bối rối:

- Trương Lỗi, mày...mày muốn làm gì? Tao nói ày biết... mày không được làm bậy đó!

- Làm cái gì à?

Trương Lỗi khê nhếch miệng cười lạnh lùng:

- Mày có thể chơi đùa anh em tao, vậy tại sao tao lại không thể làm điều ngược lại chứ?

Quả nhiên là chuyện này!

Từ Mặc thầm kêu khổ, vội vàng nói:

- Trương Lỗi, mày nói cái gì tao nghe không hiểu, có nhầm lẫn nào chăng?

Quý Phong đang đứng bên cạnh lạnh lùng cười nhạt, nếu có hiểu lầm giữa đôi bên thì đó cũng là do Từ Mặc hiểu lầm về mối quan hệ giữa hấn và Đồng Lô mà thôi, còn hấn hiểu nhầm y thì tuyệt đối không có.

- Hiểu nhầm sao?

Quý Phong neho mắt trầm ngâm suy nghĩ. Đêm qua nếu chẳng phải hấn kịp thời ứng biến, lại may mắn gặp phải đội trưởng Nghiêm không thuộc phe cánh của Từ Phúc hỗ trợ thì chỉ sợ hôm nay còn phải ngồi đếm gián ở đồn cảnh sát, thậm chí cơ hội đến trường cũng không có.

Nghĩ đến những điều này, Quý Phong không thể nào kiềm chế cơn giận, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo.

- Chuyện đó... Quý Phong, đây thật sự là hiểu lầm, bọn mày đang nói cái gì tao nghe không hiểu, nếu không có chuyện gì nữa, tao về trước đây!

Từ Mặc nhìn sắc mặt của Quý Phong cùng Trương Lỗi, trong lòng lại càng bồn chồn. Nếu như bọn hấn ở chỗ này đánh y thì y cũng chỉ còn nước gờ mặt mà chịu đòn thôi.

Có thể người khác không biết thân phận của Trương Lỗi, nhưng Từ Mặc lại quá rõ ràng. Người này thoảng nhìn thì giống hệt một tên tiểu lưu manh vô lại, nhưng trên thực tế lại là đại công tử của Thư ký huyện ủy Đồng Khai Đức, một thái tử chân chính của huyện Mang Thạch!

Nếu gã có đánh y thì dù Từ Phúc cha y có tới, cũng chỉ để chửi mắng chính y mà thôi.

“Hảo hán” không chấp thiết thời trước mắt, Từ Mặc quá hiểu rõ đạo lý này.

- Thú lắm!

Trương Lỗi đột nhiên quát lớn:

- Từ Mặc, mày còn dám nói là hiểu lầm sao? Người khác không biết mày mờ ám, nhưng tao thì đi guốc trong bụng mày. Tao hôm nay trịnh trọng cảnh báo mày, trong vòng một năm tới, nếu như người anh em Quý Phong của tao gặp phải bất kỳ vấn đề gì, cho dù là trượt võ đũa hấu mà trầy da, tao cũng cho rằng võ đũa kia là do mày ném! Nhớ kỹ, người anh em của tao chỉ cần thiếu một cọng tóc thì mày chết chắc rồi, tao nói được là làm được!

- Lỗi ca, anh nói gì thế, tôi làm sao dám đi trêu chọc anh em của Lỗi ca chứ, đây nhất định là hiểu lầm!

Từ Mặc tỏ ra vô cùng đau khổ. Y vốn định sau chuyện này sẽ tìm người thu thập Quý Phong, nhưng bây giờ xem ra là không thể nào thực hiện được.

Cho dù Từ Mặc không hiểu rõ tính cách của Trương Lỗi thì cũng chỉ với thân phận thái tử của huyện Mang Thạch kia thôi, y hiện tại đã không thể động chạm đến Quý Phong rồi.

- Mẹ kiếp! Cứ để mày kiêu ngạo một phen, đợi bố mày “ăn” Đồng Lô xong, sẽ tới thu thập mày và người nhà của mày sau!

Từ Mặc âm trầm suy nghĩ nhưng ngoài miệng lại nói:

- Lỗi ca, anh yên tâm! Tôi với Quý Phong thật ra không có mâu thuẫn gì, sau này tôi sẽ xem cậu ấy như là anh em!

- Như vậy là tốt nhất!

Trương Lỗi không mặn không nhạt nói.

Từ Mặc cười cười :

- Lỗi ca, Quý Phong, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi nhé ! Hà hà, mai gặp lại!

Nhìn theo bóng lưng của Từ Mặc, Quý Phong khẽ cười khẩy chứ không nói gì. Hấn mặc dù không biết tại sao Từ Mặc lại kiêng dè Trương Lỗi đến như vậy, nhưng khẳng định là có liên quan đến thân phận của Trương Lỗi, cho nên hấn không chen miệng vào cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ là tốt nhất.

Lúc này trong lòng Quý Phong, nỗi khát khao trưởng thành, hi vọng trở nên mạnh mẽ, trở thành một nhân vật có quyền có thể chột mãnh liệt hơn bao giờ hết. Bởi chỉ có như vậy lời nói của hấn mới có trọng lượng, bản thân hấn mới không để cho người ta khinh nhục.

-o0o-

19. Chương 19: Cô Giáo Xinh Đẹp (3)

- Lỗi à, cảm ơn cậu!

Quý Phong khẽ vỗ vỗ bả vai Trương Lỗi.

Gã chậm rãi lắc đầu:

- Từ khi nào cậu lại khách khí với mình như vậy hả? Đây có phải là tính cách của cậu đâu nhỉ?

Quý Phong gục gặc đầu cười:

- Thằng ôn này! Thôi không nói nhảm nữa, tối rồi mình phải về đây.

- Quý Phong!

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy khiến lòng người thoải mái vô cùng đột nhiên vang lên. Chủ nhân của thanh âm đó không phải ai khác mà chính là hoa khôi Đồng Lôi của trường Nhị Trung.

Trương Lỗi vừa nhìn thấy Đồng Lôi thì biến sắc, vội vàng kiểm soát:

- Á! Mình quên mất còn có chuyện phải làm, mình đi trước đây.

Không đợi Quý Phong và Đồng Lôi kịp phản ứng, gã đã tắt tả chạy đi khiến Quý Phong cực kì kinh ngạc chỉ biết trợn mắt há hốc mồm mà nhìn theo.

- Cái anh này...

Đồng Lôi vừa bực mình vừa buồn cười dõi mắt theo bóng lưng Trương Lỗi. Cô khẽ lắc đầu rồi đi tới trước mặt Quý Phong:

- Quý Phong, vừa rồi hai người vừa nói chuyện gì với Từ Mặc vậy?

- À, không có gì, chỉ vài câu băng quơ thôi.

Quý Phong nhếch miệng cười! Có những việc hẳn thật sự không muốn cho Đồng Lôi hay, bởi trong lòng hẳn ít nhiều vẫn biết thế nào là tự ái. Trương Lỗi ra mặt giùm hẳn là vì tình anh em, nhưng nếu để Đồng Lôi biết thì cô nàng nhất định sẽ đi tìm Từ Mặc tính sổ, mà Quý Phong xưa nay lại chưa từng nghĩ đến một lúc nào đó hẳn phải nhờ vả nữ nhân đứng ra che chở ỉn.

- Thật không có gì sao?

Ánh mắt Đồng Lôi tràn đầy hoài nghi:

- Tính anh mình.. à không, tính Trương Lỗi mình không phải không biết, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm Từ Mặc nói chuyện. Có phải Từ Mặc đã gây sự với cậu không?

Quý Phong lúc này nào có nghe Đồng Lôi nói gì nữa, bởi toàn bộ sự chú ý của hắn đều đã dồn vào mấy lời đầu tiên của Đồng Lôi.

- Lớp trưởng, cậu vừa nói Trương Lỗi... là anh của cậu sao?

Quý Phong kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Đồng Lôi khẽ biến, cô lắc đầu:

- Quý Phong, cậu không nên hiểu lầm, vừa rồi mình...

- Hẳn là anh của cậu thật à?

Quý Phong cắt đứt lời cô:

- Khó trách Từ Mặc kiên kỵ Lỗi tử như vậy, thằng ôn này lừa gạt mình thật là lâu nha.

Đồng Lôi lo lắng đến gấp giọng:

- Quý Phong, cậu không nên tức giận, anh mình không phải là cố ý giấu diếm cậu đâu.

Quý Phong cười nói:

- Sao mình phải giận chứ? Mình cao hứng không kịp nữa là, ai mà ngờ thái tử gia huyện Mang Thạch lại là bạn của mình... hắc hắc, không tệ không tệ.

- Cái gì mà thái tử gia chứ, anh ta chỉ là một kẻ suốt ngày lông bông thôi.

Đồng Lôi khẽ chu miệng rồi chợt cười:

- Quý Phong, bạn không giận thật à?

- Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, có cái có thể chia sẻ cùng người khác nhưng cũng có những điều không thể nói ra được. Mình cũng có rất nhiều chuyện không thể nói cho các cậu biết, việc này cũng rất là bình thường.

Quý Phong gật đầu, thản nhiên.

- Cậu nói thật triết lý!

Đồng Lôi cảm thán.

Quý Phong ha hả cười:

- Có gì mà triết với chả lý, chẳng qua vì mình đụng chạm nhiều việc hơn một tí, nên mới rút ra được vài kinh nghiệm mà thôi.

Nhìn Quý Phong cười có vẻ rất thoải mái nhưng không hiểu sao Đồng Lôi như phảng phất thấy được nét buồn ẩn sâu trong mắt hắn. Điều đó khiến cho bản thân cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì sao một học sinh trung học còn chưa tới hai mươi tuổi lại có thể toát ra loại cảm giác u uẩn này?

- Lớp trưởng, bạn còn chuyện gì cần nói nữa không?

Quý Phong không nhìn thần sắc Đồng Lôi mà lơ đãng hỏi.

Đồng Lôi lắc lắc đầu cười, ánh mắt như nước gợn tràn đầy tiểu ý làm cho Quý Phong nhìn đến ngẩn ngơ.

Mãi đến khi ra khỏi sân trường tâm tình của Quý Phong mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, có điều mỗi lần nhớ lại nụ cười vừa rồi của Đồng Lôi thì quả tim của hắn vẫn không nhịn được mà đập thình thịch lên trong lồng ngực.

Quý Phong à Quý Phong, mi đừng có quá si tâm vọng tưởng nữa! Phải nhớ nhiệm vụ trọng yếu nhất của mi lúc này là nỗ lực phấn đấu để nhanh chóng trưởng thành. Chợt Quý Phong lẩm bẩm thành lời:

- Đồng Lôi và mi là người của hai thế giới, mi mau quên nàng đi thôi.

Mặc dù ngoài miệng nói quên nhưng trong lòng Quý Phong vẫn không sao dần được nỗi nhớ tới nụ cười và ánh mắt của Đồng Lôi. Và nhất là cái buổi sáng hôm đó, vì Trí não mà hắn nhìn thấy nơi hồng hồng tuyết tuyết mê người của Đồng Lôi, hắn làm cách nào mà quên cho được?

Quý Phong như mất hồn mất vía mà lắc đầu cười khổ. Hắn thầm nghĩ bất kể Đồng Lôi xinh đẹp cỡ nào thì cũng không phải để cho người như hắn lúc này có thể vọng tưởng. Hãy chôn giấu tất cả ở trong lòng, cho đến khi nào hắn chân chính có tiền đồ, có thực lực thì lúc đó mới có thể yên tâm mà theo đuổi lấy nàng.

Còn đang miên man suy nghĩ bỗng nhiên Quý Phong đụng vào một cái gì đó thật mềm mại làm cho hắn giật mình kinh hãi. Vừa hoàn hồn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã nghe một tiếng la thất thanh:

- Á!

- Ai đó?

Quý Phong giật mình lui về sau hai bước, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong hắn chính là thủ hạ của Từ Mặc.

Bởi vì trời quá tối, đoạn này lại không có đèn đường cho nên Quý Phong không thể nhìn rõ tình cảnh trước mắt, hắn chỉ có thể cảnh giác cao độ, chậm rãi lui về phía sau.

- Ái da! Đau chết mất thôi!

Một thanh âm êm như nhung truyền vào tai Quý Phong.

Con gái?

Hắn nghi ngờ dịch về phía trước vài bước, chỉ thấy trên mặt đất có một bóng người. Chần chờ một lúc Quý Phong mới hỏi:

- Cô là con gái?

Dứt lời hắn liền cảm giác mình hỏi thật nhầm, nghe thanh âm đã biết người này nhất định là con gái rồi.

- Anh... anh là ai?

Bóng người kia rụt rè nói, thanh âm hình như hơi run rẩy, không biết vì sợ hay là vì cái gì khác.

Quý Phong gãi gãi đầu lúng túng:

- Tôi... tôi là Quý Phong, là học sinh, mới vừa rồi tôi đi không cẩn thận đã đụng phải cô, thật sự xin lỗi! Cô không sao chứ?

- Chân của tôi rất đau, không đứng dậy nổi! Anh có thể đỡ tôi dậy được không?

Người có thanh âm êm ái như nhung kia vừa nghe nói Quý Phong là học sinh liền khẽ thở ra nhẹ nhõm.

- Được chứ, không thành vấn đề, đây là việc tôi phải làm mà.

Quý Phong lập tức gập đầu, lợ mọ trong bóng tối mà tiến đến vài bước, đỡ cô gái kia dậy.

Cô gái khẽ suýt soa một hơi tựa hồ rất đau đớn, Quý Phong thấy vậy không nhịn được nói:

- Hay là tôi đưa cô đi bệnh viện nhé, chân cô hình như bị thương rồi.

Cô gái sợ hãi nói gấp:

- Không cần đâu, tôi chỉ bị trặc chân, nghỉ ngơi một chút là ổn mà! Anh... anh có thể đưa tôi đến trường Nhị Trung ở phía trước không?

- Cô cũng là học sinh trường Nhị Trung à? Thật xin lỗi, để tôi đỡ cô qua đó.

Vừa nói, Quý Phong vừa dìu cô gái đi về phía trường Nhị Trung.

Trên đường đi Quý Phong chỉ cảm thấy từ bên người cô gái truyền đến từng làn hương thơm ngát, thấm thấu cả vào ruột gan khiến người ta như mê như say.

Không biết tại làm sao mà cái thanh âm êm ái và mùi hương mát thơm thoang thoảng kia lại có thể làm cho lòng Quý Phong đột nhiên dậy lên những cảm giác dấy xao động.

Hắn vội vã lắc thật mạnh đầu như muốn đem những ý nghĩ vừa làm mình đỏ mặt đó hất văng ra ngoài. Cứ như thế hắn vừa cố gắng áp chế những tư niệm kiêu diễm trong lòng vừa chuyên tâm đỡ cô gái đi tới trường Nhị Trung.

Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới cổng trường. Lúc này nhờ có ánh đèn đường mà Quý Phong đã có thể nhìn rõ diện mạo của cô gái bên cạnh.

Chao ơi... là đẹp!

Đấy chính là cảm giác đầu tiên của Quý Phong.

Cô gái này chừng hơn hai mươi, vóc người yếu điệu mà hấp dẫn, khuôn mặt thon gầy nổi bật một đôi mắt đẹp mê hồn, sóng sánh tựa lưu ly, phẳng phất như ánh trăng trên bầu trời, sáng ngời mà huyền ảo đến động lòng.

Trên người cô gái là một chiếc váy liền áo màu trắng, hai cánh tay nõn nà để lộ ở bên ngoài cùng với chiếc cổ mịn màng như tuyết nhẵn nhụi như mỡ đông và bóng bẩy như nắng hồng.

Và trên hết, hấp dẫn tia nhìn của Quý Phong nhất chính là hơi thở ý vị mà thành thực trên người cô, cái phong vận đó quả thật phải khiến cho người ta không nhìn được mà ngây ngất mê say.

—o0o—

20. Chương 20: Cô Giáo Xinh Đẹp (4)

Thân thể tròn đầy mềm mại như thân vệ nữ kết hợp với khuôn mặt hoàn hảo đã làm cho người con gái này mang một vẻ mỹ hoặc khác thường, ẩn chứa nét mỹ lệ tốt cùng.

Đôi mày thanh tú thỉnh thoảng khẽ chau, khiến cho người khác không thể kiềm chế được ý nghĩ muốn ôm lấy mà yêu thương nựng nịu.

Quý Phong ngây người nhìn chăm chăm, thậm chí quên cả bước đi, bàn tay đang đỡ lấy cánh tay ngọc trắng mịn kia thoáng run nhẹ. Bởi mới chạm khẽ vào làn da cô gái thôi cũng đã khiến con tim hắn đập lên thành thịch, cả người nóng ran tựa hồ đang đứng phơi mình dưới ánh nắng mặt trời chói chang giữa trưa hè.

- Này, cậu làm sao vậy?

Một đôi tay trắng nõn quơ qua quơ lại trước mắt Quý Phong khiến hắn sực tỉnh đầy ngỡ ngàng:

- Hả? Chuyện gì?

- Hừ...

Người con gái kia bỗng nhiên tức giận, hung hăng liếc hắn một cái:

- Cậu đỡ người khác như vậy sao?

- Ồ?

Quý Phong ngơ ngác cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt ngay lập tức đỏ bừng, thì ra hắn đang nhẹ nhàng mân mê cánh tay ngọc của người ta tự lúc nào không hay. Lần này thì mang tiếng phi lễ chắc rồi... (DG: khắc khắc)

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi! Tôi không cố ý...

Quý Phong đỏ mặt định giải thích, không ngờ thiếu nữ kia lại không chút nể mặt cắt ngang:

- Được rồi, cậu chàng mặc đồng phục, ắt hẳn cậu là học sinh phổ thông đúng không?

Quý Phong gật đầu theo bản năng:

- Đúng rồi, tôi học cấp ba. Thật sự xin lỗi cô chuyện vừa rồi!!!

- Vậy à...!!!

Cô gái khẽ chớp mắt, nhanh chóng tỏ vẻ hiểu ra gì đó, khóe miệng nhếch lên một nụ cười rất khó phát hiện:

- Cậu đừng tôi ngã thì cũng phải chịu trách nhiệm đưa tôi về nhà. Cổ chân tôi giờ đau lắm, e là không thể tự đi được!

- Tất nhiên, tất nhiên rồi!

Quý Phong liền gật đầu lia lịa:

- Cô có vẻ rất đau, có cần tôi đưa đến bệnh viện không? Nhỡ đâu tổn thương đến gân cốt thì sẽ rất tệ, không khéo ảnh hưởng việc học thì khổ.

- Không cần đâu!

Cô gái xua tay:

- Cậu học lớp nào vậy?

Quý Phong đành hoảng đáp:

- Tôi học lớp 12/6, còn cô?

- Tôi hả?

Trong mắt cô gái thoáng hiện một tia tinh nghịch, vô tình gợi lên nét gì đó khá buồn cười.

- Ủ... tôi mới chuyển trường, nếu không có gì bất ngờ, có lẽ ngày mai tôi cũng sẽ đến lớp 12/6 đó!

-Ồ, thì ra là bạn học mới, sao trùng hợp thế nhỉ!?

Quý Phong giật mình nhưng trong lòng lại có chút ngỡ ngàng, nhìn cô gái này cũng hơn 20 rồi, cỡ tuổi như vậy thì ít nhất cũng là sinh viên Đại học chứ?? Chẳng lẽ...?

Một loại khả năng chợt lóe lên trong đầu Quý Phong, là học sinh học lại sao...

Tại huyện Mang Thạch, chuyện học sinh học lại cũng rất bình thường. Nếu một học sinh tốt nghiệp rồi mà không thi Đại học hoặc thi Đại học không đậu, thường sẽ lựa chọn học lại một năm. Mà những trường theo đuổi thành tích cũng rất thích những học sinh có kinh nghiệm như vậy.

Quý Phong trầm nghĩ, xem ra cô gái này là học sinh học lại rồi!

- Cậu tên là Quý Phong à?

Cô gái đột nhiên hỏi.

Quý Phong gật đầu:

- Đúng vậy, tên tôi là Quý Phong, Quý trong Quý tiết (mùa), Phong trong Lâm phong (rừng cây)!

- Họ Quý à... rất hiếm nhỉ!?

Cô gái lẩm bẩm một câu rồi chợt nói:

- Còn tôi là Tiêu Vũ Huyền!

- À là bạn Tiêu, rất vui được làm quen với bạn!

Quý Phong nhanh chóng làm quen, lòng trầm nghĩ đây quả là một cái tên rất ư dễ nghe!

- Được rồi, phiền cậu đưa tôi đi dùm, tôi hiện ở tại ký túc xá của giáo viên!

Tiêu Vũ Huyền nói.

Quý Phong lập tức gật đầu nhưng sau đó liền giật mình kinh ngạc:

- Ủa...bạn không phải là học sinh à? Sao có thể ở trong ký túc xá dành cho giáo viên được? Nơi đó toàn là giáo viên mà!

Tiêu Vũ Huyền thản nhiên cười:

- Đó là vì tôi vừa mới tới, trường vẫn chưa sắp xếp chỗ ở, nên tạm thời để tôi nghỉ tại đó!

- À!

Quý Phong liền ra vẻ đã hiểu.

- Vậy để tôi đưa bạn về!

Thật là một cậu chàng ngốc nghếch có lòng mà! Nhìn khuôn mặt chăm chú cẩn thận của Quý Phong, khóe môi Tiêu Vũ Huyền thoáng cong lên, cô cười nhẹ trong lòng.

Khu ký túc xá dành cho giáo viên nằm phía sau trường chỉ vài trăm mét, Quý Phong trước kia đã từng đi qua nên khi dẫn Tiêu Vũ Huyền đến đó cũng không khó khăn là mấy.

- Bạn có thể tự đi lên được không?

Khi đi tới cầu thang dẫn lên tầng trên, Quý Phong chợt chần chờ một lát rồi hỏi.

Khu kí túc này có rất nhiều giáo viên ở, nếu hấn mạo muội bẻ Tiêu Vũ Huyền lên rồi để cho người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị chửi tắt bết. Hấn là con trai thì không sao, với lại bao nhiêu năm qua cũng thường bị người ta chê cười đến quen rồi. Nhưng Tiêu Vũ Huyền thì không thể, danh tiết của nữ nhi lúc nào cũng rất trọng yếu mà.

Nhìn Quý Phong có vẻ ngại, cô gái lập tức hiểu ngay suy nghĩ trong đầu hấn:

- Cậu cứ đưa tôi lên, chân tôi vẫn còn đau lắm!

Thực ra chân của Tiêu Vũ Huyền đau thì đau thật, nhưng nếu cố gắng vẫn có thể miễn cưỡng tự đi lên... Nhưng không hiểu sao khi nhìn đến dáng vẻ cố tình tỏ ra đàng hoàng nhưng rất ngượng ngịu và ngốc nghếch của chàng trai này, cô lại không khỏi nảy sinh ý định trêu chọc cho bằng được.

- Ô, bạn vẫn còn đau sao? Vậy chắc lúc nãy đã bị té rất nặng rồi...

Quý Phong áy náy:

- Để tôi dìu bạn lên nhé!

Vừa đỡ Tiêu Vũ Huyền lên cầu thang, Quý Phong vừa tập trung tinh thần để câu thông với Trí não.

- Trí não, bạn của tôi bị đau chân, có cách nào xử lý không?

Quý Phong dùng ý thức hỏi!

Trí não nói:

- Chủ nhân, hiểu rõ cấu tạo cơ thể người cũng như những biện pháp bảo vệ, sơ cứu chỉ là chương trình học nhập môn đơn giản của một đặc công siêu cấp thôi!

- Như vậy nghĩa là có cách chữa lành chân của cô ấy rất nhanh hay sao?

Quý Phong mừng rỡ gặng hỏi

- Chính xác, nếu dưới tình huống các khớp xương không bị tổn thương sâu, thì chỉ cần hiểu sơ bộ cấu tạo của các đốt xương chân, sau đó dùng dòng điện sinh vật để kích thích đánh tan máu bầm, chân của cô ta sẽ rất nhanh hồi phục.

- Vậy thì tuyệt quá!

Quý Phong cao hứng vô cùng. Như vậy Tiêu Vũ Huyền sẽ không vì cái chân đau này mà phải nghỉ học ngày mai, mà hấn cũng cảm thấy bớt đi được mấy phần áy ngại.

- Đến rồi!

Tới trước cửa của một căn phòng tận trên lầu ba, Tiêu Vũ Huyền mới nhẹ nhàng thở ra.

- Hả? À!

Quý Phong vẫn mãi mê liên lạc với Trí não nên khi nghe Tiêu Vũ Huyền lên tiếng hấn giật thót cả mình.

Tiêu Vũ Huyền nhìn bộ dạng ngơ ngẩn như người mất hồn của hấn mà cười thầm trong bụng.

Thấy Tiêu Vũ Huyền khập khiễng mở cửa đi vào phòng, Quý Phong không nhận được bật thốt:

- Này... À... nếu bạn không ngại... có thể cho tôi sờ chân bạn một chút được không?

Dứt lời, hấn chợt nhận ra trong lời nói của mình có ý nghĩa khác thật hàm hồ nên cuống quýt giải thích:

- A... bạn vạn lần đừng hiểu lầm nhé... ý tôi nói là tôi từng theo người khác học xoa bóp, có thể giúp bạn xoa tan bớt máu bầm, giảm đau đớn chứ không có ý gì khác... mong bạn đừng hiểu lầm ...

Nhìn thấy Quý Phong lắp bắp giải thích, mồ hôi rịn ra như tắm, ý cười nơi khóe miệng Tiêu Vũ Huyền mỗi lúc mỗi rõ. Cô liếc nhìn tấm thẻ đặt trên bàn sách bên cạnh rồi nhanh tay hất nó vào trong ngăn kéo.

Nếu Quý Phong kịp nhìn thấy thì hấn là hấn sẽ phát hiện, trên tấm card đó có mấy dòng chữ: Thẻ giáo viên!

21. Chương 21: Ám Muội!

Nhìn khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng lấm tấm mồ hôi của Quý Phong, nụ cười trên môi Tiêu Vũ Huyền càng lúc càng tươi. Nàng chớp chớp đôi mắt trong veo, làn môi đỏ mọng khê mở:

- Cậu biết xoa bóp à?

-À... đúng! Đúng vậy!

Quý Phong vội vàng trả lời, đồng thời đưa tay quệt đi mồ hôi trên trán.

- Hi ..!

Nhìn bộ dạng khấn trương của hắn, Tiêu Vũ Huyền nhất thời không nhịn được lại cười ra tiếng. Cô khê gật đầu:

- Vậy cậu giúp tôi xem một chút đi!

- À... cũng được... để tôi đỡ bạn ngồi lên ghế salon... như vậy sẽ thuận tiện hơn!

Quý Phong lắp bắp.

Tiêu Vũ Huyền rất thoải mái gật đầu, mặc cho Quý Phong đỡ lấy cánh tay của mình, thuận thế ngồi lên salon.

Quý Phong quay đầu nhìn quanh, hắn tìm một cái ghế đặt trước mặt Tiêu Vũ Huyền rồi nói:

- Bạn Tiêu, bạn để chân lên ghế đi!

Tiêu Vũ Huyền thản nhiên cười, ưu nhã giơ chân lên, cởi bỏ giày xăngđan rồi chậm rãi duỗi chân đặt lên ghế...

Quý Phong sững cả người, hắn thật không biết nên bắt đầu từ chỗ nào!

Bởi không thể nghi ngờ gì, chân của Tiêu Vũ Huyền có thể được xưng tụng hai chữ “mỹ túc”. Từng ngón từng ngón nõn nà như bạch ngọc, ôn nhuận mà mịn màng, khiến người nhìn không được muốn nâng lên thưởng thức yêu chiều rồi sau đó đem giấu đi chứ không dám cho ngoại nhân nhìn thấy, e rằng người ta có cơ hội mà cướp mất đi chăng!

Năm ngón chân trắng nõn thoáng hiện mấy đường gân xanh nhạt mỏng manh và vô cùng cuốn hút, khiến cho bất kỳ ánh mắt nào nhìn tới cũng đắm đuối không muốn rời xa.

Móng chân sơn đỏ càng khiến cho khối mỹ ngọc vốn đã cực đẹp này tăng thêm một phần yêu diễm. Quả tim Quý Phong lúc này không khỏi đập vang thành thịch!

Hắn không nhịn được thầm mắng mình vô sỉ, trong lòng rõ ràng đã thích Đồng Lôi rồi, vậy mà không ngờ lại động tà ý với người bạn học mới quen chưa được nửa giờ này.

Quý Phong lắc mạnh đầu như muốn đem hết thầy những ý niệm vô sỉ trong đầu mình vứt đi, sau đó hắn mới cẩn thận nâng bàn chân xinh đẹp của Tiêu Vũ Huyền lên, nhưng rồi lại không biết tiếp theo phải làm gì.

Chân của Tiêu Vũ Huyền thật sự là quá đẹp, Quý Phong có cảm giác nếu hắn mà dùng tay xoa bóp thì giống như mình đang mạo phạm nó vậy. Những ý nghĩ kì quái không ngừng xuất hiện trong đầu hắn.

- Cậu sao vậy? Có vấn đề gì à?

Tiêu Vũ Huyền thấy vẻ mặt cổ quái của Quý Phong, không khỏi bật hỏi.

Quý Phong cuống quýt lắc đầu:

- Không có... không có! Tôi chỉ đang nhớ lại các bước xoa bóp thôi, hà hà...

Hắn cười ngây ngô một hồi rồi hít thở thật sâu, mạnh mẽ đè nén những rung động trong lòng xuống, sau đó mới nâng bàn chân xinh xắn của Tiêu Vũ Huyền lên. Ngay lúc này, Quý Phong không ngờ có thể cảm giác được bàn tay của mình đang không ngừng run rẩy nhẹ một cách rất rõ ràng.

Phù...!

Quý Phong thở sâu mấy cái mới bình tĩnh lại được. Hắn cúi đầu nhìn xuống, rất nhanh đã phát hiện trên mắt cá chân của Tiêu Vũ Huyền có một khối u sưng lên, hơn nữa còn thâm tím...

Chút xíu máu bầm thôi mà không ngờ đã phá hoại toàn bộ hình tượng đẹp đẽ của bàn chân kiều sa kia rồi.

- Trí não, giúp ta sử dụng dòng điện sinh học, ta muốn xoa bóp chân cho bạn của ta ngay bây giờ!

Quý Phong tập trung tinh thần câu thông với Trí não, đồng thời bàn tay hắn cũng bắt đầu nhẹ nhàng nắn lấy bàn chân của Vũ Huyền.

Cảm giác chạm tay vào làn da trắng mịn kia thật hết sức tuyệt vời. Tim của Quý Phong cứ thế đập liên hồi, dường như còn muốn bay ra khỏi lồng ngực hắn vậy. Ánh mắt của hắn theo bản năng liếc qua vài vị trí khác trên người Tiêu Vũ Huyền.

- Chủ nhân, dòng điện sinh học đã bắt đầu thông qua tay của ngài truyền ra ngoài, ngài chỉ cần đặt tay ở vị trí cần xoa bóp là được!

Trí não truyền âm đến liền khiến cho tinh thần Quý Phong lập tức phục hồi.

Hắn cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân của Tiêu Vũ Huyền.

Trên thực tế, lúc này trong lòng Tiêu Vũ Huyền cũng cực kì không bình tĩnh, thậm chí có thể nói là rất ngượng ngùng.

Bởi nàng không ngờ mình có thể chẳng chút kiêng kị mà đem chân đặt ở trong tay một người đàn ông xa lạ như vậy, còn mặc cho hắn vuốt ve! Đây là chuyện không thể xảy ra và chính bản thân Tiêu Vũ Huyền trước kia cũng chưa bao giờ nghĩ có lúc mình sẽ làm ra việc điên cuồng như thế này!

Song có lẽ là vì thấy bộ dáng cổ tổ ra dáng hoàng nhưng đầy lúng túng buồn cười của Quý Phong mà Tiêu Vũ Huyền nhất thời nổi lên tính trẻ con. Nàng cứ nghĩ là mình chỉ trêu chọc cậu nhóc này một chút thôi, nhưng với tình hình bây giờ thì tựa hồ đã có chút gì đó hơi ám muội rồi.

- Không cần nghĩ nhiều, cậu ta chỉ là một học sinh trung học, hơn nữa còn là học sinh của mình. Huống chi chính vì bị cậu ta đụng mà mình mới bị thương, để cậu ta xoa bóp chỗ đau đó cũng chỉ là một việc quá đổi bình thường, có gì mà phải xấu hổ chứ!

Tiêu Vũ Huyền tự động viên trong lòng, nhưng da mặt thì càng lúc càng ửng đỏ, sự ngượng ngùng trong đôi mắt theo đó cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Phù!

Tiêu Vũ Huyền vừa len lén hít một hơi thật sâu mới có thể bình tĩnh được thì đột ngột dưới chân nàng bỗng nhiên truyền đến một cảm giác tê dại đầy sướng khoái. Cảm giác đó phảng phất như toát ra từ tất cả các lỗ chân lông trên người khiến cho nàng không thể không thở gấp. Thân thể nàng trong nháy mắt như lửa đi, nếu không phải đang ngồi ở trên ghế salon thì tuyệt đối nàng không sao đứng vững rồi! Cái loại cảm giác sung sướng này... quả thực là không có biện pháp ngăn cản...!

Và theo bản năng, đôi môi nhỏ nhắn của Tiêu Vũ Huyền nhẹ nhàng hé ra một tiếng rên:

- Ừm

!

Á!

Mới vừa phát ra thanh âm này, Tiêu Vũ Huyền liền cảm thấy nóng bừng đến tận mang tai. Nàng cơ hồ xấu hổ muốn chết đi được, tại sao mình lại có thể thốt nên những thanh âm như thế chứ!

Xấu hổ chết mất!

Tiêu Vũ Huyền bối rối cúi đầu thật thấp, để mái tóc dài che đi gương mặt của mình. Nếu không, nàng thật sự muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào mất.

Thế nhưng cái loại cảm giác cực kỳ sướng khoái đó vẫn không ngừng quanh quẩn ở trong đầu nàng, tê dại nơi chân nàng, làm sao mà xua nó đi được!?

Quý Phong giống như trước vẫn lúng túng vô cùng! Cô nam quả nữ ở một phòng, tay của hắn lại đang vuốt ve không ngừng đôi bàn chân mỹ miều của Tiêu Vũ Huyền. Cái loại tiếp xúc da thịt tuyệt vời này, làm cho tâm hắn không ngừng nhảy loạn.

Mà cả tiếng rên rỉ đầy mỹ hoặc của Tiêu Vũ Huyền nữa, càng khiến hắn cơ hồ muốn nhảy dựng lên ôm chầm lấy nàng vào lồng ngực, mạnh mẽ mà siết chặt mà yêu thương nàng!

Quả là hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân a!

Quý Phong nghiêng răng than thầm một câu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được, rồi hắn làm bộ như không nghe thấy gì mà tiếp tục động tác xoa bóp.

Dòng điện sinh học một lần nữa truyền sang, Tiêu Vũ Huyền một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác cả người mềm nhũn tê dại, thoải mái đến mức không thể cưỡng nổi. Nàng xúc động cắn lấy môi mình, sợ rằng không thể kiềm chế mà bật lên tiếng rên rỉ hại người như vừa rồi.

Nhưng lực tay Quý Phong càng gia tăng thì dòng điện sinh học cũng theo đó mà tăng. Tiêu Vũ Huyền càng lúc càng không thể nín nhịn. Nàng vô cùng xấu hổ khi phát hiện ra có một nơi trên thân thể mình đã bắt đầu có phản ứng lại. Ngay tại chỗ đó tự lúc nào đã chậm rãi rỉ ra một dòng nước âm ẩm!

- Đủ rồi!!!

Rốt cuộc Tiêu Vũ Huyền nín không nổi nữa, nàng cực nhanh rút chân lại, sắc mặt ửng hồng, đôi long lanh tràn ngập ngượng ngùng, mơ hồ còn có một tia thỏa mãn...

Cử động đột ngột đó đã làm Quý Phong giật mình trợn to hai mắt. Trong một thoáng, sắc mặt hắn chợt đỏ bừng lên như trước, nhưng hô hấp lại dồn dập hơn rất nhiều!

Bởi Tiêu Vũ Huyền lúc này đang mặc một bộ váy liền áo ngồi trước mặt Quý Phong. Và bởi nàng đột nhiên rút chân lại, hai bắp chân trắng như tuyết cùng với cảnh xuân bên dưới váy hoàn toàn lộ ra ngay trước mắt Quý Phong..

Hai chân thon dài không thừa một chút mỡ, tuyết trinh mà nhẵn nhụi, cả cái màu hồng phấn kia nữa... cả người Quý Phong lúc này đã nóng ran.

Quý Phong đột nhiên cảm giác được lỗ mũi mình có cái gì đó chảy ra, hắn bất giác đưa tay lên sờ. Máu a!

Cảnh tượng cực độ tươi đẹp và hấp dẫn trước mắt rốt cuộc đã khiến ột chàng trai huyết khí phương cương như Quý Phong xị cả máu mũi.

- Quý Phong, cậu bị làm sao vậy..?

Tiêu Vũ Huyền vừa rồi phải không ngừng thở hổn hển mấy cái mới hoàn hồn trở lại, nào ngờ thấy Quý Phong tự dưng chảy máu mũi, nàng không khỏi bật thốt.

Và rồi Tiêu Vũ Huyền cũng phát hiện thấy ánh mắt Quý Phong đang ngó chằm chằm vào người mình, theo tia nhìn nóng bỏng của hắn nàng cúi đầu xuống.

Oái!

Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Tiêu Vũ Huyền trong nháy mắt đỏ rực, đồng thời một tiếng thét lạnh lạnh vút lên:

- Á ——!

——oOo——

22. Chương 22: Tỷ Tỷ Xinh Đẹp (1)

Sau tiếng hét chói tai, Tiêu Vũ Huyền lập tức phản ứng, cô vội vàng kéo váy che cặp đùi trắng như tuyết lại, khuôn mặt đỏ hồng lên vì thẹn.

Quý Phong lúng túng cúi đầu, hần chợt cảm hai tay mình lúc này thật thừa thãi chẳng biết phải để đâu, cả người đứng ngồi không yên.

Bị Tiêu Vũ Huyền phát hiện mình nhìn lén, Quý Phong thấp thỏm bất an. Cô sẽ làm gì hần đây?

Mãi hồi lâu hần mới lắp bắp được một câu:

- Bạn Tiêu, thật xin lỗi..! Tôi... tôi không cố tình nhìn bạn thật mà..!

- Cậu còn nói nữa...

Tiêu Vũ Huyền đỏ mặt trừng mắt liếc xéo hần, tay vẫn túm chặt váy theo bản năng, ngượng ngùng không thôi.

Quý Phong nhất thời không dám nói gì nữa, phạm phải sai lầm như vậy hần cũng không biết nên làm sao, chỉ cảm thấy trong lòng đầy xấu hổ và bức rứt.

Bộ ngực của Tiêu Vũ Huyền phập phồng lên xuống, cô năm nay hai mươi hai tuổi, đám nam sinh trong trường Đại học theo đuổi nhiều vô kể, nhưng trước nay cô vẫn chưa hề coi trọng một ai.

Hiện tại Tiêu Vũ Huyền cũng đang làm quen với một người, có điều hành động và cử chỉ của cả hai vẫn không quá thân mật, nhiều lắm chỉ là nắm tay mà thôi.

Thật ra đã mấy lần người bạn trai đó yêu cầu bọn họ thân mật với nhau hơn một chút nhưng Tiêu Vũ Huyền đều cự tuyệt. Có lẽ một phần là do bản tính hơi cổ điển truyền thống của cô.

Nhưng giờ không ngờ cô lại bị một người đàn ông xa lạ thấy được chỗ bí ẩn nhất của mình! Mà không, cái tên ngồi trước mặt cô đâu thể gọi là đàn ông? Cùng lắm chỉ được coi là một thiếu niên thôi.

Nhưng không hiểu tại sao, tâm tư Tiêu Vũ Huyền không hề có ý trách cứ Quý Phong mà ngược lại tìm cô còn đập loạn xạ, trong đầu ẩn hiện tình cảnh hần vuốt ve chân cô, khiến cho cô phải nhũn cả người ra. Những hình ảnh đó lúc này quả thật không cách nào xóa bỏ!

Thấy Quý Phong khấn trương, bộ dạng thấp tha thấp thỏm đầy bất an, không biết tại sao Tiêu Vũ Huyền lại cảm thấy buồn cười. Những ngượng ngùng và lúng túng trong cô chợt biến đi đâu mất.

- Chuyện này... bạn Tiêu... Tôi... có lẽ tôi nên đi về thôi!

Quý Phong chụp vội chiếc cặp nằm trên bàn, có vẻ đã muốn tông cửa chạy ra ngoài.

- Đứng lại!

Tiêu Vũ Huyền khẽ kêu một tiếng khiến Quý Phong sững lại, đứng cứng đờ ngay tại chỗ không dám nhúc nhích.

- Bạn Tiêu... bạn, bạn còn có chuyện gì sao?

Hần lúng túng hỏi, mắt thậm chí không dám nhìn đến Tiêu Vũ Huyền dù chỉ thoáng qua.

Tiêu Vũ Huyền giả bộ tức giận, nũng nịu nói:

- Quý Phong, cậu đừng tôi khiến tôi bị thương, giờ lại còn... Chẳng lẽ cậu nghĩ có thể bỏ đi như vậy sao?

Quý Phong cuống cả lên, lại cảm thấy áy náy vô cùng nên buột miệng hỏi:

- Vậy bạn nói phải làm sao bây giờ?

Tiêu Vũ Huyền hừ một tiếng, rồi hỏi ngược lại:

- Cậu nói nên làm cái gì?

- Tôi cũng không biết, bạn muốn gì cứ nói, tôi nhất định sẽ làm theo.

Quý Phong thành khẩn trả lời.

- Phì...

Thấy bộ dáng thật thà ngô ngố của Quý Phong, Tiêu Vũ Huyền nhin không được phải bật cười thành tiếng, rồi đột nhiên cô trở nên nghiêm nghị, hừ nhẹ:

- Quý Phong, thủ pháp vừa rồi cậu dùng để xoa bóp thật ra khá tốt.

Vừa nói cô vừa đung đưa đôi chân đầy hấp dẫn, so với khi nãy thì bây giờ nó đã có vẻ linh hoạt hơn nhiều.

Tiêu Vũ Huyền không khỏi ngạc nhiên! Trước kia cô từng gặp qua tình huống bị thương như vậy, nhưng dù là đến những bệnh viện chính quy để chuyên gia xoa bóp cũng chưa chắc đã có hiệu quả giống vậy.

Quý Phong lúng túng, nhưng chỉ có thể vừa cười vừa gãi gãi đầu chứ làm sao dám nói thật, hấn vờ ngu ngơ:

- Tôi cũng không biết! Thật ra tôi chỉ dựa theo phương pháp trong sách, tuy lúc trước từng xoa bóp cho vài người, nhưng cũng không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.

Tiêu Vũ Huyền lưu chuyển sóng mắt đầy cuốn hút của mình. Cô nhìn hấn có vẻ không tin tưởng:

- Thật không?

Cô cũng không cho là chỉ cần dựa vào sách, học mấy ngày xoa bóp đã có được thủ pháp vô cùng hiệu quả như vậy.

Quý Phong có vẻ hoang mang, gật bừa:

- Thật mà, đúng như vậy đó, tôi không gạt bạn đâu.

- Có gạt hay không thì thử lại lần nữa sẽ biết.

Tiêu Vũ Huyền nhếch môi mỉm cười rồi duỗi đôi chân thon dài lên băng ghế.

- Hiệu quả xoa bóp vừa rồi của cậu quả là không tệ. Nếu xoa bóp thêm một hồi chắc sẽ rất thoải mái, đến lúc đó nói không chừng tôi sẽ cao hứng mà tha thứ cho cậu.

- Ồ! Không thành vấn đề.

Quý Phong ngẩn người nhưng sau đó lại hỏi:

- Có điều... bạn, bạn thật sự để ỉnh xoa bóp hay sao?

Tiêu Vũ Huyền đỏ mặt:

- Nếu con mắt của cậu còn dám nhìn vậy, cậu chờ xem tôi thu thập cậu như thế nào.

- Không dám... không dám!

Quý Phong hoảng hốt, hấn gấp gáp phân bua:

- Tôi bảo đảm sẽ trông chừng hai con mắt của mình thật tốt, tuyệt đối sẽ không nhìn loạn!

Tiêu Vũ Huyền đỏ mặt mỉm cười, bất thần nhớ lại tình cảnh xấu hổ vừa rồi.

Quý Phong ngồi xuống mà lòng đầy bối rối. Hấn đưa tay run rẩy nâng lấy đôi chân thon dài của Tiêu Vũ Huyền, một lần nữa cẩn thận điều động dòng điện sinh học xoa bóp chỗ bị thương.

- Ừ..hh!

Một lần nữa cảm giác tê dại lại lan truyền trong cơ thể khiến Tiêu Vũ Huyền cắn chặt đôi môi đỏ mọng mê người. Cô sợ mình sẽ kêu thành tiếng! Quả thật đôi tay của Quý Phong như có điện, phạm chỗ nào bị hấn vượt qua đều để lại một cảm giác hết sức kỳ lạ làm Tiêu Vũ Huyền run rẩy không thôi. Cô thật rất muốn lớn tiếng mà kêu rên cho thoải mái.

Có điều Quý Phong lúc này nào dám nhìn Tiêu Vũ Huyền nữa, hấn cố đưa mắt liếc quanh không mục đích.

Lúc này, Quý Phong mới thật sự có thời gian mà nhìn rõ cách bài trí trong gian phòng của Tiêu Vũ Huyền.

Có vẻ nơi Tiêu Vũ Huyền ở chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách. Hiện tại Quý Phong đang ngồi cùng Tiêu Vũ Huyền trong phòng khách. Giữa phòng đặt một chiếc salon màu hồng, cũng là nơi Tiêu Vũ Huyền đang ngồi, cùng với một cái bàn trà, vài chiếc ghế dựa. Tất cả tuy đơn giản nhưng mang lại cảm giác ấm áp cho cả căn phòng.

Cửa phòng ngủ đóng kín nên không thấy rõ được bên trong. Bất quá từ cách bố trí của phòng khách có thể cho thấy phòng ngủ hiển nhiên phải ấm áp hơn.

Từ những điều này cũng có thể biết được Tiêu Vũ Huyền là một người đơn giản và yêu thích sự ấm áp.

Quý Phong thầm than thở, cô gái này quả thật khác thường. Vừa chuyển trường chưa kịp đi trình diện đã trang trí một căn phòng ấm cúng như vậy. Về sau nếu như gả cho người, nhất định sẽ là một cô vợ đảm đang hiền hậu nha.

- Cậu là học sinh 12/6, vậy cậu cảm thấy lớp mình như thế nào?

Tiêu Vũ Huyền đột nhiên mở miệng hỏi.

Quý Phong ngẩn người nhưng cũng trả lời:

- Lớp tôi cũng như mấy lớp khác thôi. Cuối cấp rồi ai cũng bị áp lực, ai cũng cố gắng học tập. Có điều tâm trạng vì vậy cũng nặng nề vô cùng! Nhưng bạn cứ yên tâm, bạn xinh đẹp như vậy nhất định sẽ không bị ai khi dễ, khẳng định sẽ được tất cả mọi người chào đón.

- Tôi xinh đẹp à?

Tiêu Vũ Huyền hỏi mà ánh mắt không dấu được sự vui vẻ.

Con gái dù biết mình đẹp cũng rất thích nghe người khác khen tặng mà.

- Đúng là rất đẹp!

Quý Phong bất giác gật đầu thật mạnh.

- Bạn đúng là một trong những cô gái xinh nhất mà tôi từng thấy!

- Ồ?

Tiêu Vũ Huyền không khỏi hiếu kỳ, cô buột miệng hỏi:

- Một trong? Chẳng lẽ trong mắt cậu còn có ai đó rất đẹp nữa à?

——o0o——

23. Chương 23: Tỷ Tỷ Xinh Đẹp (2)

Quý Phong bị hỏi bất ngờ nên đỏ bừng mặt, hấn bối rối:

- Không có, không có ai hết!

- Nói xạo!

Tiêu Vũ Huyền liếc xéo, tiếp tục truy hỏi.

- Rất cuộc là người nào?

- Thật không có mà!

Quý Phong vội vàng chối nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của một người con gái mặc áo sơ mi màu hồng nhạt và chiếc quần bò. Người đó không ai khác ngoài Đồng Lôi.

- Không có thì không có, làm gì cậu phải “cà cuống” ghê vậy?

Tiêu Vũ Huyền tủm tỉm cười.

Quý Phong xấu hổ gượng gạo, ấp a ấp úng mãi mà chẳng thành câu.

- Chuyện đó, bạn Tiêu ...

Hắn còn chưa nói dứt thì đã bị Tiêu Vũ Huyền cắt ngang, cô ra vẻ dỗi hờn:

- Không được gọi tôi là bạn Tiêu nữa nhé! Ừm... xem cậu đáng yêu như vậy, sau này cứ gọi tôi là chị đi.

- Chị?

Quý Phong ngẩn người.

- Sao vậy, không muốn à?

Tiêu Vũ Huyền trừng đôi mắt đẹp, lập tức đã khiến Quý Phong hiểu thế nào là câu “mỹ nhân tròn xoe đôi mắt”.

- Đồng ý, đương nhiên đồng ý!

Quý Phong hoảng sợ vội gật đầu, đồng thời còn gọi thêm một tiếng:

- Chị Vũ Huyền...

- Ừ!

Tiêu Vũ Huyền ngọt ngào đáp lại rồi cười bảo:

- Như vậy mới đúng! Thật là dễ thương...

- Dễ thương sao..?

Quý Phong xấu hổ thiếu điều muốn chui xuống đất, hắn cố tìm cách phản đối:

- Đừng có gắn em với chữ dễ thương có được không?

- Hi hi hi ...

Nhìn bộ dạng đang khốn khổ đầy vẻ chịu đựng của Quý Phong, Tiêu Vũ Huyền không nhịn được mở miệng cười khúc khích. Tiếng cười như chuông bạc ngân nga, thật dễ nghe và thoải mái!

Quý Phong cúi gằm xuống không dám nhìn lung tung. Lúc này trong đầu hắn đã không thể tự chủ mà nghĩ tới vùng thảo nguyên cấm kỵ dưới váy Tiêu Vũ Huyền. Hai bắp chân săn chắc trắng ngần như tuyết quá ấn tượng, dù hắn làm cách nào cũng không sao xóa đi những ý nghĩ lệch lạc trong đầu mình.

- Được rồi, không chọc cậu nữa vậy!

Tiêu Vũ Huyền thấy Quý Phong đứng ngồi không yên, thiếu điều chạy vụt ra ngoài thì cô lập tức ngừng trêu ghẹo hắn. Nếu không chỉ sợ hắn sẽ chẳng ngại gì mà phá cửa chạy mất dạng... Nếu quả thật dễ xảy ra chuyện như vậy, e rằng sau này hai người sẽ rất lúng túng khi gặp nhau.

- Chị Vũ Huyền, chân chị còn đau không?

Quý Phong lập tức chuyển đề tài, bởi nếu cứ tiếp tục thì e rằng lưng áo hắn sẽ ướt đẫm mất.

Tiêu Vũ Huyền khẽ nhúc nhích đôi chân dài, trong cặp mắt long lanh tràn đầy sự kinh ngạc mà nhìn Quý Phong:

- Thật sự là cậu học được từ trong sách?

Bởi sau khi được Quý Phong xoa bóp, chân Tiêu Vũ Huyền đã không còn cảm thấy đau một chút nào nữa. Quan trọng hơn là vết bầm trên mu bàn chân đã tan sạch, nhìn như nàng chưa từng bị thương vậy! Điều đó làm sao có thể? Nàng không tránh khỏi phải kinh ngạc!

Quý Phong thành thật gật đầu:

- Thật, mà chị Vũ Huyền, chân chị còn đau không?

- Không đau!

Tiêu Vũ Huyền khẽ lắc đầu.

Quý Phong thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Vậy là tốt quá, chị không sao em cũng yên tâm. Giờ muộn rồi, đã không còn chuyện gì thì em xin phép về đây!

Tiêu Vũ Huyền nhìn đồng hồ, chẳng ngờ đã mười giờ, thấy vậy cô liền gật đầu nói:

- Ủ, đi đường về phải cẩn thận nhé, đừng giống khi nãy, vội vàng hấp tấp để rồi đụng phải người ta!

Quý Phong lúng túng gật đầu cười khỏ. Khi nãy sơ dĩ đụng vào Tiêu Vũ Huyền là vì hắn còn đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ về Đồng Lôi.

Nhưng mà những lời này sao có thể nói cho Tiêu Vũ Huyền nghe được. Đã một lần đau vì Hồ Tuyết Tuệ, nên bây giờ hắn sẽ không dại dột mà bộc lộ tình cảm của mình một cách dễ dàng. Cũng chỉ mong thời gian có thể xóa nhòa...

Đương nhiên, khi thực lực của Quý Phong dần dần tăng cường, hắn cũng sẽ theo đó mà khôi phục được sự tự tin. Đến lúc đó, hắn sẽ như bướm phá kén, lột xác trở thành một con người khác.

Sau khi tạm biệt Tiêu Vũ Huyền, Quý Phong cầm lấy cặp của mình rồi bước vội ra khỏi cửa phòng.

Nhìn bóng lưng có phần cô ngạo của Quý Phong, đôi mắt đen láy của Tiêu Vũ Huyền không khỏi hiện lên nét thẫn thờ.

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Đúng là một cậu chàng kỳ quái, ngây ngô chất phác nhưng lại sở hữu sự tinh tế rất hiếm thấy!? Nhỏ hơn mình mà sao lại mang một ánh mắt đầy nét từng trải chỉ có ở những kẻ đã kinh qua sóng gió như vậy? Tuyết đối không thể... Thật sự kỳ quái!

Đột nhiên, Tiêu Vũ Huyền như sực nhớ ra điều gì, thất thanh kêu khẽ:

- Ái chà, bị hắn đánh trống lảng mà lừa mình quên mất, rốt cuộc trong mắt hắn còn có người nào xinh đẹp nữa! Mà thủ pháp xoa bóp của hắn cũng tuyệt đối không phải bình thường, còn đặc biệt hơn cả người chuyên nghiệp! Hắn... cuối cùng hắn là người như thế nào nhỉ?

- O mà cũng chẳng sao!

Chỉ trong chốc lát Tiêu Vũ Huyền đã thản nhiên cười.

- Không phải mình dạy Anh cho lớp đó sao? Còn nhiều thời gian tiếp xúc, nhất định sẽ có cơ hội hiểu rõ hơn... Hì hì hì!

Trong căn ký túc của nữ giáo viên độc thân nhất thời ngân nga mấy tiếng cười như chuông bạc, khiến cả gian phòng tràn ngập một cảm giác ngọt ngào.

Nhưng Tiêu Vũ Huyền lại không phát hiện ra, cô tự khi nào đã có sự tò mò về Quý Phong rồi!

Phụ nữ luôn là vậy! Luôn khởi đầu bằng một sự tò mò, tò mò không kiềm chế được sẽ dẫn tới bị hấp dẫn. Mà một khi bị hấp dẫn thì hứng thú sẽ nảy sinh lúc nào không hay!

...!

Điện thoại thỉnh linh reo vang, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiêu Vũ Huyền.

Cô nhìn thoáng qua số đang gọi tới, trên mặt liền nở một nụ cười tươi tắn rồi nhấn nút trả lời.

- Uy, là em đây!

- Lão bà ...!

Một giọng nói tràn đầy nam tính truyền tới từ phía bên kia.

- ... Có nhớ anh không?

- Biến đi! Ai là lão bà của anh chứ?

Tiêu Vũ Huyền mở miệng mắng mặc dù giọng vẫn hết sức dịu dàng, còn ánh mắt thì tràn đầy... ngọt ngào.

Mãi khi về đến nhà, Quý Phong mới bình tâm lại. Đồng thời hắn cũng phát hiện, kể từ khi hắn gặp Trí Nãi đến giờ, cuộc đời hắn dường như bắt đầu có biến hóa. Hơn thế nữa, tất cả những loại biến hóa này đã làm cho cuộc sống của hắn càng ngày càng hào hứng và kịch tính.

Nếu là Quý Phong lúc trước, hắn làm gì có cơ hội xoa bóp ột cô gái xinh như Tiêu Vũ Huyền? Bởi dù có đụng phải nhau thì cũng lắm chỉ nói vài lời rồi lướt qua mà đi thôi. Và khi đó, hắn vẫn mãi là một kẻ tầm thường, ngày qua ngày tiếp diễn một cuộc sống tẻ nhạt cho đến tận cuối đời.

Cho tới bây giờ, hết thấy những biến hóa đó đều là công lao của Trí Nãi!

Ý thức được điều này, Quý Phong lập tức tập trung tinh thần, một lần nữa bắt đầu xâm nhập vào hệ thống huấn luyện đặc nhiệm siêu cấp kia.

Hiện tại Quý Phong đã có thể dễ dàng hoàn thành động tác thứ nhất. Giờ hắn bắt đầu theo học động tác thứ hai, có điều vẫn chưa biết động tác thứ hai này so với cái thứ nhất còn khó hơn gấp mấy lần!

- Những động tác này thật kỳ quái, càng lúc càng khó! Chẳng lẽ nói từ nay về sau ta sẽ phải tập luyện hoài mấy cái động tác này hay sao?

Quý Phong vừa thực hiện động tác vừa nhăn mặt lẩm bẩm.

- Chủ nhân, đợi khi ngài hoàn thành động tác thứ năm là có thể vừa Luyện thể vừa học những kiến thức khác như ngự trang, lễ nghi, cơ giới hay vũ khí ..v.v.. Đến bước này thì có rất nhiều kiến thức không cần tới thể chất mạnh mẽ để làm nền tảng cơ sở nữa. Não bộ của chủ nhân lúc đó xem như đã được khai phá về cơ bản, hoàn toàn có năng lực để học chúng!

Trí Nãi lên tiếng!

——oOo——

24. Chương 24: Thì Ra Là Chị! (1)

- Nếu đã không cần thể chất khỏe mạnh thì tại sao còn phải đợi đến khi luyện xong động tác thứ năm mới có thể học được mà không phải ngay bây giờ?

Quý Phong ngạc nhiên hỏi Trí Nãi.

Trí Nãi nói:

- Là như vậy thưa chủ nhân, dựa theo tiêu chuẩn của Tinh hệ Gamma, năm động tác đầu tiên thật ra chỉ là dùng để luyện tập độ mềm dẻo của thân thể mà thôi. Dù chúng cũng có tác dụng tăng cường thể chất nhưng hiệu quả không quá mức rõ ràng. Khi chủ nhân bắt đầu luyện tập động tác đầu, sở dĩ có cảm giác đạt được hiệu quả nhanh như vậy là do thể chất chủ nhân vốn quá yếu! Trên thực tế, dựa theo giáo trình học thì chỉ đến khi chủ nhân hoàn thành đủ năm động tác cơ bản, thể chất cùng độ dẻo dai của bản thân mới đạt tới tiêu chuẩn, đồng thời lúc đó mới có thể học tập những kiến thức tiếp theo.

- Nhưng những kiến thức về lễ nghi hay cơ giới gì đó thì có quan hệ gì tới tổ chất thân thể chứ? Chẳng lẽ người thể chất yếu đuối thì không thể học tập lễ nghi sao?

Quý Phong vô cùng khó hiểu, nhăn nhó hỏi.

Trí Nãi thành thật trả lời:

- Chủ nhân, thể chất và độ dẻo dai hết sức quan trọng. Có một ví dụ đơn giản về phương diện vũ khí, theo quy định của hệ thống đối với các loại súng cơ bản, phải hoàn thành tháo gỡ và lắp ráp trong ba giây tính theo thời gian của Địa Cầu thì miễn cưỡng xem như đạt tiêu chuẩn. Trong một giây hoàn thành thì chỉ coi là đạt loại tốt, còn trong nửa giây mà xong mới được xem là xuất sắc. Mà tất cả những điều này đối với độ

đeo dai của thân thể chủ nhân có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, bởi trong quá trình lắp ráp và tháo gỡ cần phải thực hiện rất nhiều động tác mà cơ thể rất hiếm khi sử dụng.

- Với các loại phương tiện giao thông thì cũng vậy! Một đặc nhiệm ưu tú chẳng những phải biết lái tất cả các loại hình phương tiện, hơn nữa còn phải tinh thông nguyên lý của từng loại. Đồng thời nếu như điều kiện cho phép, còn phải trong thời gian ngắn nhất, chế tạo ra những linh kiện có thể lắp ráp thành một loại phương tiện giao thông.

Trí Nảo giải thích vô cùng cặn kẽ:

- Nếu muốn phát huy tốc độ của phương tiện giao thông đến cực hạn, người lái nhất định phải phối hợp tứ chi một cách linh hoạt, thậm chí cả động tác trên từng đầu ngón tay cũng phải cực kỳ đúng tiêu chuẩn. Đó có thể xem như là một trong những yêu cầu đối với thể chất! Mà muốn độc lập chế tạo lắp ráp phương tiện giao thông, càng phải có thân thủ linh hoạt hơn rất nhiều! Đặc biệt trong điều kiện khoa học kỹ thuật trên Địa Cầu bây giờ còn cực kỳ lạc hậu, nếu muốn chế tạo một chiếc xe hơi thì số lượng công việc lại càng khổng lồ. Bởi vậy, nếu không có thể chất tốt thì làm sao hoàn thành cho được?

Nghe Trí Nảo giải thích, Quý Phong nhất thời bừng tỉnh! Thì ra thể chất không những trọng yếu mà còn là trụ cột hết thảy mọi phương diện. Một người thể chất không tốt tuyệt đối không cách nào đạt tới tiêu chuẩn của một đặc nhiệm đỉnh cấp.

- Có điều chủ nhân cũng đừng lo lắng quá mức! Dựa theo sự nỗ lực của ngài, nhiều nhất hai tuần lễ nữa là chủ nhân có thể nắm giữ năm động tác này. Đến lúc đó chủ nhân có thể tiếp tục học tập những kiến thức khác.

Trí Nảo tựa hồ nhìn thấu khát vọng trở nên mạnh mẽ của Quý Phong nên không khỏi giải thích thêm:

- Đợi khi ngài nắm giữ năm động tác cơ bản rồi thì mới học những động tác tiếp theo, độ khó cũng sẽ tăng cường lên mấy chục lần. Nhưng nếu chủ nhân vẫn có thể kiên trì luyện tập, bảo đảm thân thủ của ngài sẽ vô cùng lợi hại.

- Ta hiểu được, tháp cao vạn trượng cũng đều từ đất bằng xây lên! Năm động tác này trên thực tế chính là bước chuẩn bị để sau này học tập công phu, đạt tới tiêu chuẩn của một đặc nhiệm siêu cấp, đúng không?

Quý Phong lúc này đang ở một tư thế cực kỳ quái dị, bụng dán xuống đất, hai chân cong về phía trước tỳ trên hai vai, còn hai tay ngoặc ra sau cố sức nắm lấy cổ chân, mồ hôi ướt đầm cả người.

Nhưng mà nghe được Trí Nảo nói bản thân về sau có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, hần nhất thời hăng hái bừng bừng.

- Đúng vậy, chủ nhân..!

Trí Nảo khẳng định.

- Vậy thì tốt, không phải chỉ là hai tuần thôi sao, ta nhất định chịu đựng được.

Quý Phong nghiêng răng, hỏn hển nói.

Một đêm cứ thế trôi qua rất nhanh. Khi mặt trời dần dần nhô lên ở đằng đông, ý thức Quý Phong mới từ trong đầu lui ra ngoài.

Cả đêm tập luyện không ngờ chẳng khiến hần mệt mỏi chút nào mà ngược lại tinh thần còn lộ vẻ phấn chấn, cả người phẳng phất tràn đầy lực lượng.

Quý Phong dấn mạnh vào không khí một cách cực kỳ hưng phấn. Mặc dù còn chưa thuần thục động tác thứ hai lắm nhưng hần vẫn có thể cảm giác được lực lượng bản thân rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Nhanh chóng rời giường, Quý Phong lạng lẽ đi ra ngoài. Hần sợ đánh thức mẹ quá sớm, bởi bà còn có cả một ngày làm việc mệt nhọc phía trước!

Trên đường tới trường, Quý Phong thử chạy bằng tốc độ nhanh nhất của mình, kết quả đã làm cho hần vô cùng kinh hãi.

Bình thường hẳn có dùng hết sức đi nữa thì ít nhất cũng phải mất mười phút mới tới trường, nhưng hôm nay hẳn lại chỉ dùng có... ba phút đã đến nơi.

Cái loại cảm giác chạy nhanh như gió này làm cho hẳn có cảm tưởng như mình đang lái phi cơ vậy.

- Phương pháp Luyện thể mà Trí não cung cấp thật quá thần kỳ rồi!

Quý Phong mừng rỡ lắm lắm.

Thấy trong trường lúc này vẫn chưa có mấy người, Quý Phong quyết định thử chạy vòng quanh sân vận động trường để xem như thế nào.

Sân vận động của trường Nhị trung cũng không quá lớn, hẳn chạy một hơi hơn hai mươi vòng mới dừng lại. Hai mươi vòng này ít nhất cũng phải 5000m.

Vậy mà sau khi chạy xong, hẳn chỉ rịn ra vài giọt mồ hôi, sắc mặt thoảng ửng hồng. Không nghi ngờ gì nữa, đây quả là điều khiến cho người ta hết sức kinh ngạc.

Phải biết rằng, dù là một vận động viên thì sau khi chạy xong 5000m ít nhất cũng sẽ toát mồ hôi đầm đìa, hơi thở rối loạn. Trong khi Quý Phong lúc này vẫn hô hấp rất bình thường.

- Đây vẫn chỉ là động tác Luyện thể thứ hai, nếu hai tuần sau mình hoàn thành đủ năm động tác, vậy sẽ có tình cảnh như thế nào đây?

Quý Phong hưng phấn vung tay thì thầm, vừa nhìn đồng hồ vừa nhanh chóng cất bước chạy về phía lớp học.

Lớp hẳn vẫn còn rất vắng, Quý Phong liền lấy sách giáo khoa ra mải mê ngồi đọc.

Tốc độ đọc sách của Quý Phong lúc này rất nhanh, kĩ năng Trí nhớ siêu cấp quả thực quá nghịch thiên. Vô luận là nội dung đã hay chưa từng học qua, chỉ cần hẳn nhìn một lần thì chúng đều giống như những đoạn phim chiếu chậm không ngừng hiện lên trong trí nhớ, như thế thì làm sao mà quên được?

Điều đó khiến hẳn tin tưởng rằng sau hai tuần, khi mà năm động tác Luyện thể thuần thục rồi, có lẽ hẳn cũng hoàn toàn ghi nhớ hết những kiến thức trong tất cả các sách giáo khoa, thậm chí còn sớm hơn.

Như vậy còn dư lại gần một năm, hẳn có thể tập trung vào học tập cùng với việc vận dụng nhuần nhuyễn các kiến thức đó.

Với Quý Phong lúc này, ước mơ thi đậu vào một trường Đại học danh tiếng đã không còn là chuyện quá khó.

Trương Lỗi không biết tới từ lúc nào, lại gần Quý Phong nói:

- Phong tử, thằng khốn Từ Mặc kia không đến gây sự với cậu nữa chứ?

Quý Phong cười:

- Bị thái tử ngài cảnh cáo rồi y còn dám làm loạn sao?

Trương Lỗi lúng túng cười nói:

- Cậu... cậu biết cả rồi à?

- F**k @\$^*@^&!

Quý Phong không nhịn được phải văng tục một câu, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Thằng ôn nhà người lừa gạt ta thật lâu đấy. Lúc nào cũng ăn mặc như một tên côn đồ lưu manh mà thân phận thực sự lại là anh trai của Đồng Lôi, công tử của Thư ký Huyện ủy. Hừ hừ...

Trương Lỗi lập tức tươi cười làm lành:

- Này này Phong tử, cậu phải nghe tớ giải thích đã chứ! Tớ làm như vậy cũng là bất đắc dĩ mà thôi, thật sự không có biện pháp nào khác mà.

——oOo——

25. Chương 25: Là Chị Sao? (2)

- Vậy “thái tử” định giải thích như thế nào đây?

Quý Phong hừ khê:

- Nếu Đồng Lôi không lỡ miệng lộ ra, ta đây vẫn không biết nhà người chính là anh của cô ấy, tên khốn kiếp này cũng ghê gớm nhỉ!

Trương Lôi cười khổ:

- Thật sự vạn bất đắc dĩ tớ mới phải giấu diếm thân phận. Phong à, cậu không biết tình huống trong nhà tớ đâu. Lão già nhà tớ luôn tôn thờ cái thuyết pháp “Cùng nhi phú nữ”, bất đắc dĩ lắm tớ mới phải giấu diếm tên họ.

- Gì cơ? Thật à! Ha ha, phải nói là cậu quá “vinh hạnh” mà!

Quý Phong cười ngặt nghẽo. Bởi hẳn cũng khá là am hiểu về cái thuyết “Cùng nhi phú nữ” này.

Trong dân gian huyện Mang Thạch thường lưu truyền câu nói “Cùng nhi phú nữ”. Tên sao thì nghĩa vậy, “cùng nhi” thì hiểu là nuôi con trai cần phải yêu cầu nghiêm khắc, trước khi trưởng thành không được để cho nó có một cuộc sống quá đầy đủ, tránh cho cứng quá hóa hư.

Hơn nữa, hoa trong nhà ấm thì làm sao hiểu được cuồng phong bão vũ ở bên ngoài? Sau này tự thân vận động sẽ không thể nào đẩy nên một khoảng trời riêng ỉnh được. Chính vì thế những đứa bé trai được nuông chiều từ nhỏ sẽ không có tương lai.

Mà “phú nữ” thì ngược lại. Nghĩa là nuôi con gái phải cung cấp điều kiện tốt nhất cho nó, không để nó phải chịu khổ mà phải để nó trưởng thành trong hoàn cảnh sung túc nhất. Có như vậy sau này khi con gái mình bước chân ra thế giới bên ngoài mới không bị những thứ phù phiếm xa hoa quyến rũ.

Thực tế, có quá nhiều cô gái bởi ham hưởng thụ nhưng hoàn cảnh gia đình lại không giàu có, cuối cùng sa chân lạc lối mà hư hỏng. Người như vậy mặc dù bên ngoài tỏ vẻ cao ngạo, hàng hiệu đầy người nhưng nói không chừng lại là gái phong sương, hoặc tình nhân, vợ bé của các vị tai to mặt lớn lắm tiền nhiều của, mà cũng có thể là đàn bà của tội phạm!

Đây chính là thuyết do tiền nhân lưu lại, đã truyền bá đã không biết bao nhiêu năm ở huyện Mang Thạch, “Cùng nhi phú nữ”!

Có điều, dù thuyết này rất nổi tiếng nhưng thực ra lại chẳng mấy ai dựa vào nó để nuôi dạy con của mình cả.

Nhất là đối với con trai, số gia đình có thể thực hiện phương châm “Cùng nhi” cực kỳ hiếm hoi. Tuyệt đại gia đình có con trai đều nuông chiều nó từ bé, nắm trong tay chỉ sợ nó lạnh, ngậm trong miệng chỉ sợ nó tan.

Đây chính là lý do mà xã hội ngày nay có nhiều loại ăn bám hay dựa hơi gia đình như vậy! Cha mẹ bọn chúng có khi nào nghĩ tới cái gì gọi là “Cùng nhi” đâu?

Có điều về phần “phú nữ” thì lại rất thông dụng, bởi chỉ cần gia đình đó không quá nghèo, chắc chắn bậc làm cha làm mẹ sẽ không khi nào để con gái mình phải chịu khổ!

Tuy nhiên, cha của Trương Lôi lại là người rất có uy tín trong huyện Mang Thạch, hoàn toàn xứng đáng được coi là chủ hầu một phương. Chính vì vậy ông ta quản lý con trai mình rất nghiêm khắc, thậm chí còn không cho phép Trương Lôi để lộ thân phận của mình. Ông ta lao tâm khổ tứ như thế, chỉ cần Trương Lôi không quá kém cỏi, chắc chắn tương lai sẽ tạo dựng nên nghiệp lớn.

Suy xét cẩn thận, Quý Phong càng lúc càng cảm thấy kính nể sự nghiêm nghị và quyết đoán của vị Thư ký huyện ủy Đồng Khải Đức này. Ông ta làm Thư ký huyện ủy như thế nào thì chưa cần biết, nhưng trên phương diện giáo dục con cái, ông ta chính là một người cha ưu tú.

- Cậu có một người cha tốt đó!

Quý Phong giơ ngón cái tán thưởng.

Trương Lỗi cười khổ:

- Biền dùm cái! Thằng ôn này còn nói đều tở nữa à? Không lừa cậu chứ cuộc sống của tở thật sự thê thảm! Ở nhà, lão già đối với em gái ta cực kỳ tốt, đáp ứng tất cả yêu cầu của nó, yêu thương nó vô cùng. Nhưng với ta thì còn chưa từng mở miệng ra cười một lần, mặt mũi lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng. Trước mặt ông ấy, ngay cả tở mạnh ta cũng chẳng dám. Và vì để người khác không đoán được thân phận của mình, tở buộc phải mang họ của mẹ đấy.

- Ôn con à! Cậu đúng là đang hưởng phúc mà không biết đó!

Quý Phong cười mắng nhưng trong lòng lại thoáng buồn. Tốt xấu gì thì người ta vẫn có cha. Còn mình thì sao?

Hình dạng của cha như thế nào đến giờ hắn vẫn không biết! Trong nhà cũng không có bất kỳ một tấm ảnh nào, lại càng không có một chút tin tức gì liên quan đến cha. Bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng nghe mẹ nhắc tới ông ấy, mỗi lần Quý Phong hỏi đều khiến một người luôn hiền hòa như mẹ cảm thấy đau lòng, thậm chí còn nổi giận với hắn.

Như thế thì làm sao Quý Phong nỡ nhẫn tâm gặng hỏi mà làm mẹ hắn đau lòng chứ.

Chính vì vậy mà tới tận bây giờ Quý Phong vẫn không có chút tin tức gì về cha hắn cả.

Dù là bạn thân nhất của Quý Phong nhưng Trương Lỗi cũng không biết rõ hoàn cảnh của hắn nên chẳng mấy chú ý tới sắc mặt của Quý Phong khi gã nhắc tới cha mình.

Gã nhăn nhó cười:

- Phong à, nói thật thì tở tình nguyện làm con của một gia đình bình thường chứ không hề muốn làm con của Thư ký huyện ủy! “Lão lão già” và lão già tở đều đặt quá nhiều kỳ vọng, nhiều khi khiến tở phải cảm thấy ngột thở. Nên bình thường tở thường ăn mặc hoa hòe như vậy cũng là vì cố ý chống đối, chọc tức bọn họ một chút, để tìm sự thoải mái cân bằng nho nhỏ cho bản thân mà thôi.

Quý Phong cảm thấy khá mơ hồ, không khỏi ngạc nhiên:

- Cái gì mà “lão lão già”?

Trương Lỗi cười nói:

- Thì lão già là cha của tở, bạo chúa trong nhà. Nhưng thật ra “lão lão già”, tức là ông nội của tở ấy, mới là sếp sòng chân chính! Tuy vậy ông nội chỉ nghiêm khắc với cha tở thôi, còn thì rất yêu thương tở. Chỉ có cha mới thật sự lạnh lùng với tở. Đáng tiếc, cha tở giờ vẫn đang là Thư ký huyện ủy Mang Thạch, không thể trở về nhà, nên tở cũng không thể trở về bên cạnh ông nội.

Quý Phong cuối cùng cũng đã hiểu được đại khái bối cảnh của gia đình Trương Lỗi.

Hắn biết, Trương Lỗi tuyệt đối không chỉ có một người cha là Thư ký huyện ủy, nhất định y còn có một bối cảnh kinh người hơn ở phía sau. Sở dĩ y đến huyện Mang Thạch chỉ là vì Đồng Khải Đức phải tới huyện này làm Thư ký nên bắt ép y đi theo.

- Người anh em, thoải mái đi, đến một ngày nào đó cậu sẽ hiểu được, có một người cha nghiêm khắc mới thật sự là điều hạnh phúc!

Quý Phong mỉm cười vỗ vỗ vai Trương Lỗi.

- Đúng đúng, tở quả thật rất thoải mái... trừ vài lúc cố ý chọc giận bạo chúa ra thì cũng không đến nỗi nào!

Trương Lỗi cao giọng khoe khoang.

Quý Phong dứt khoát quay đi chỗ khác, không để ý tới kẻ tự đại này.

- Đúng rồi, Phong tử!

Trương Lỗi đột nhiên đưa đầu lại gần:

- Nghe nói cô giáo đến dạy tiếng Anh hôm nay là một vị mỹ nữ tuyệt sắc. Cậu thế nào, đã có dự định gì chưa?

- Dự định gì kia?

Quý Phong kinh ngạc nhìn hắn rồi chỉ vào Đồng Lôi phía trước, cười gian:

- Lỗi tử, em gái nhà người đang ngồi ở đây, nhà người muốn làm chuyện xấu xa gì! Không sợ cô ấy biết sao?

- Sao nó có thể biết được... A! Phong tử, cậu định đi kể tội tớ sao? Tớ tin cậu nhất định sẽ không phải là kẻ tồi bại như thế chứ!

Trương Lỗi nói đầy khấn trương.

——o0o——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-truong-toan-nang-cao-thu>